NEW YORK TIMES BESTSELLER

ERIN STERLING

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Sterling, Erin

Fostul meu şi alte blesteme / Erin Sterling; trad. din lb. engleză de Adrian Deliu. – Bucureşti: Librex Publishing, 2024

ISBN 978-606-8998-88-6

ISBN EPUB 978-630-6628-30-8

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Irina Turdor

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: corectura.ro

The Ex Hex

Copyright © 2021 by Rachel Hawkins

All rights reserved

Cover design and illustration by Vi-An Nguyen

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu nr. 30, *Bucureşti*

redacţie: 0723 193 019 comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

ERIN STERLING

Traducere din limba engleză
de Adrian Deliu

Librex Publishing,
2024

Pentru
Sandra Brown,
Jude Deveraux,
Julie Garwood,
Judith McNaught
şi Amanda Quick,
scriitorii care m-au inspirat să devin
romancieră când aveam 12 ani.
Mi-au trebuit treizeci de ani,
dar, în sfârşit, am ajuns!

PROLOG

Niciodată să nu amesteci vrăjitoria cu vodca.

Vivi ştia asta. Nu numai că mătuşa Elaine i-o spusese de vreo cinci ori, dar sfatul era imprimat pe şervete de

bucătărie şi pe tricouri şi, ca o ironie, pe ţoiurile din Ceva Periculos, magazinul ţinut de mătuşa Elaine în centrul oraşului Graves Glen, din statul Georgia.

Probabil că era fraza cea mai apropiată de ideea de deviză a familiei Jones.

Totuşi, cugetă Vivi, scufundându-se mai adânc în cadă şi sorbind încă o gură din amestecul de vodcă şi suc de merişoare pe care i-l preparase verişoara ei Gwyn, trebuie să existe şi excepţii pentru inimile frânte.

Iar pe-a ei şi-o simţea, în prezent, cu desăvârşire frântă. Poate chiar făcută cioburi. Mici fragmente de inimă, zornăindu-i prin piept, totul din cauză că se lăsase absorbită de un accent simpatic şi de o pereche de ochi foarte albaştri.

Smiorcăindu-se, îşi flutură din nou

degetele, umplând aerul cu mirosul coloniei lui Rhys, ceva citric şi condimentat pe care nu reuşise niciodată să-l identifice precis, dar i se imprimase în creier suficient de limpede încât să-l poată invoca pur şi simplu prin magia ei.

Până şi acum, cufundată în cada cu picioare a lui Gwyn, putea să-şi aducă aminte cum i se învârtea capul din cauza acelui parfum, când îşi îngropa faţa în pieptul lui, sau cât de caldă îi era pielea.

— Vivi, termină! strigă Gwyn, din dormitor. Mă doare capul!

Vivi se prelinse şi mai adânc în apă, lăsând-o să împroaşte dincolo de marginile căzii, fiind cât pe ce să stingă una dintre lumânările pe care le plasase în jur.

încă una dintre lecţiile mătusii Elaine: cel mai bun leac pentru orice constă în lumânări şi o baie.

Deşi Vivi pusese în apă rozmarin din belşug şi mai mulţi pumni de sare roz, deşi aprinsese cam toate lumânările pe care le avea Gwyn, tot nu se simţea mai bine.

Cu toate că vodca o ajuta, recunoscu, aplecându-se să mai soarbă prin paiul de un nebunesc mov aprins.

— Lasă-mă să trăiesc! strigă, ca răspuns, după ce goli paharul, iar Gwyn îşi vârî capul pe după uşă, cu părul roz fluturându- i pe umeri.

— Draga mea, te ador, dar ai fost cu ăla timp de trei luni.

— Şi ne-am despărţit de nouă ore, răspunse Vivi, fără să mai adauge că, de fapt, erau nouă ore şi treizeci şi şase de minute, aproape treizeci şi şapte. Mai am cel puţin cincisprezece ore până să nu mai stau îmbufnată. Aşa scrie la carte, preciză ea.

Gwyn îşi dădu ochii peste cap.

— De-aia ţi-am şi zis să nu te cuplezi cu Băieţi Vrăjitori, replică ea. Mai ales cu Băieţi Vrăjitori Penhallow. Chiar dacă jigodiile astea au întemeiat oraşul, tot Băieţi Vrăjitori afurisiţi sunt.

— Băieţi Vrăjitori afurisiţi, o aprobă Vivi, privindu-şi cu tristeţe paharul gol, în timp ce Gwyn dispărea înapoi, în dormitor.

Vivi era mult mai nouă decât Gwyn în toată povestea asta cu vrăjitoria. în timp ce verisoara ei crescuse cu mătuşa Elaine, o fervent practicantă a vrăjitoriei, mama lui Vivi, sora lui Elaine, îşi ţinuse puterile vrăjitoreşti sub preş. Abia după ce ea murise, iar Vivi se mutase cu Elaine şi cu Gwyn, începuse să dea frâu liber acestei laturi a ei.

Ceea ce însemna că nu stiuse de

dintre ei la Sărbătoarea Solstiţiului, într-o noapte caldă de vară, putea însemna şi cel mai bun, dar şi cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată.

Ridicând mâna, Vivi îşi bâţâi degetele şi, după câteva clipe, o imagine ceţoasă, tremurătoare, se înălţă deasupra apei.

Fata era frumoasă, cu o structură osoasă numai bună, păr închis la culoare, ochi sclipitori şi un zâmbet ştrengăresc.

Vivi se încruntă la ea, apoi îşi flutură din nou mâna, trimiţând un miniatural tsunami pe care-l făcu să se spargă, chipul dispărând într-o ploaie de scântei.

Ar fi fost frumos să-i fi putut şterge la fel de uşor şi amintirea, dar până şi în starea ei de tristeţe şi de îmbibare cu vodcă, Vivi ştia bine

că nu e cazul să-şi facă de cap cu genul acela de magie. Iar câteva dintre frânturile inimii ei nu voiau să uite ultimele trei luni. Voiau să păstreze amintirea acelei nopţi în care se cunoscuseră, a felului muzical în care-i pronunţa el numele, totdeauna Vivienne, niciodată Vivi, a felului în care o întrebase, în acea primă noapte: Pot să te sărut?, iar ea replicase: Acum? şi el zâmbise, cu zâmbetul acela leneş, şi zisese: Acum ar fi preferabil, dar sunt deschis către orice posibilităţi permite programul tău, şi cum ar fi putut o femeie să reziste la aşa ceva? Mai ales una de 19 ani, la prima ei Sărbătoare a Solstiţiului? Mai ales când bărbatul care rostea aceste cuvinte era înalt şi ridicol de chipeş, pe deasupra şi galez?

Fusese ilegal, fusese ceea ce

fusese, iar ea avea să depună un soi de plângere la Consiliul Vrăjitoarelor, de îndată *ce...*

— Vivi! urlă Gwyn, din dormitor. Faci lumina să pâlpâie!

Hopa.

Ridicându-se în şezut, Vivi scoase dopul căzii lui Gwyn, sperând că o parte din nefericirea ei se va scurge odată cu vârtejul apei.

Păşi cu grijă pe deasupra lumânărilor şi luă din cuierul fixat pe perete halatul pe care i-l împrumutase Gwyn, simţindu-se un pic mai bine când îşi strânse cordonul din mătase neagră în jurul taliei. De-asta şi venise în căsuţa din pădure a lui Elaine şi Gwyn, sus pe munte, deasupra oraşului Graves Glen, în loc să se întoarcă în camera ei de cămin de la facultate. Aici, sus, în acest mic spaţiu plăcut, cu lumânările şi motanul, cu fiecare

încăpere mirosind a fum de lemne şi ierburi, Vivi se simţea acasă.

Poate că ea şi Gwyn şi-ar putea face măşti faciale sau altceva. Ar mai bea un pahar sau cinci. Ar asculta-o pe Taylor Swift.

Sau, rectifică Vivi în timp ce ieşea din baie, văzând că Gwyn turna un cerc de sare pe podea, puteau să facă... ce-o mai fi şi aia.

— Ce faci? întrebă, fluturând o mână spre baie. într-o secundă, paharul ei apăru plutind prin aer, cu paiul nebunesc tresăltând, iar Vivi îl prinse şi se îndreptă spre biroul lui Gwyn, ca să-şi mai toarne de băut.

— îl blestemăm pe nemernicul ăsta, zise Gwyn, zâmbind.

— Nu era un nemernic, protestă Vivi, rozând capătul paiului şi studiind cercul. Cel puţin, la început. Şi, sinceră să fiu, eu am pus capăt legăturii, nu el.

Gwyn pufni şi începu să-şi strângă părul într-o coadă de cal.

— I-ai pus capăt pentru că era un nemernic. A venit în Graves Glen, te-a sedus, dar în tot acest timp, tatăl lui era în Ţara Galilor, aranjându-i să se însoare cu nu ştiu ce vrăjitoare fitoasă. Iar el ştia! Şi nu s-a sinchisit să-ţi spună! Nu, verdictul de nemernic se susţine, în unanimitate.

„Unanimitate” însemnând numai tu.

— Eu şi Sir Torcival, zise Gwyn, făcând un semn spre micuţul motan negru care acum stătea ghemuit pe patul ei. Auzindu- şi numele, îşi înălţă căpşorul, clipind din ochii galben-verzui aprins spre Vivi, după care scoase un mic miau, care chiar suna a încuviinţare.

>

Iar Rhys era logodit. în fine, aproape logodit. El nu folosise

termenul acesta. Zisese „promis”. îi aruncase vestea în acea dimineaţă, când stăteau cuibăriţi în căldura patului lui, iar el o săruta pe umăr şi-i murmura că trebuie să meargă înapoi, acasă, pentru o săptămână, sau cam aşa ceva, ca să rezolve unele lucruri.

Prin „unele lucruri” se pare că înţelegea „să-i spun tatălui meu să anuleze concreta mea nuntă cu o străină”, după care avusese tupeul să se arate şocat de faptul că ea era şocată şi, la drept vorbind, da, categoric trebuie să-l blesteme pe nemernicul ăsta.

— Mi se pare corect, zise Vivi, încrucişându-şi braţele pe piept. Ce facem?

— Deschide ferestrele, răspunse Gwyn, ducându-se spre biroul ei şi culegând dintr- un suport din sticlă o lumânare pe care Vivi o scăpase

cumva din vedere pentru ritualul ei de baie.

Vivi făcu ceea ce i se ceruse şi aerul de sfârşit de septembrie, rece şi mirosind a pini, năvăli în cameră. Deasupra celui mai apropiat munte, luna strălucea, plină şi albă, iar Vivi îi adresă un mic semn, ameţit de beţie, înainte de a scoate capul pe fereastră ca să privească muntele lui Elaine.

Acolo, sus, undeva în întuneric, era casa familiei lui Rhys, cea pe care el nici măcar n-o vizitase până în vara aceasta. Acum era întuneric, fiindcă Rhys plecase.

Plecase.

înapoi în Ţara Galilor şi la cine ştie ce viaţă dusese acolo, înainte de a veni să urmeze cursuri de vară la Colegiul Penhaven.

Şi relaţia lor se încheiase.

Simţind că din nou o ustură ochii,

Vivi se întoarse la verişoara ei.

Gwyn era la marginea cercului, imediat în afara lui, iar lumânarea se afla acum în centrul cercului, pâlpâind. Pentru o clipă, Vivi şovăi. Bun, deci, da, Rhys îi frânsese inima. Da, el nu-i spusese că tatăl lui îi căuta o soţie. Fără discuţii, fără

avertisment, fără să-i pese câtuşi de puţin despre ce avea să simtă ea în legătură cu toată povestea. Sută la sută, comportament de nemernic.

Dar să-l blestemi?

Şi să-l blestemi când eşti beată?

Poate că era un pic prea mult.

Atunci, Gwyn închise ochii, întinse braţele şi zise:

— Zeiţă, te rugăm ca bărbatul acesta să nu-i mai umbrească niciodată usa lui Vivi, nici vaginul.

Vivi fu cât pe ce să se înece cu băutura ei, chicotind, până când

simţi că alcoolul îi arde sinusurile, după care se trânti de cealaltă parte a cercului faţă de Gwyn.

— Zeiţă, zise ea, luând încă o gură de vodcă, te rugăm ca el să nu-şi mai folosească niciodată gropiţele pentru a seduce fecioare inocente.

— Bună asta, aprecie Gwyn, după care adăugă: Zeiţă, te rugăm să te asiguri că părul lui nu mai face niciodată Chestia Aia. Ştii la care chestie ne referim.

— Ştie, fără discuţie, încuviinţă Vivi. Zeiţă, te rugăm să faci din el acel gen de bărbat care va crede pe vecie despre clitoris că este exact la opt milimetri distanţă de locul lui adevărat.

— Eşti diabolică, Vivi. Veritabilă magie neagră.

Cu capul învârtindu-se, dar cu inima nu la fel de sfărâmată, Vivi zâmbi şi se aplecă deasupra

cercului, mai aproape de lumânare.

— Mi-ai frânt inima, Rhys Penhallow, zise ea. Şi te blestemăm. Pe tine şi neamul

tău tâmpit şi sexy.

Flacăra lumânării ţâşni deodată în sus, speriind-o în asemenea hal pe Vivi, încât îşi dărâmă paharul când se trase grăbită înapoi, iar Sir Torcival, din locul lui de pe pat, sâsâi, arcuindu-şi spinarea.

Gwyn sări în picioare, vrând să-l ia în braţe, dar înainte să-şi poată duce gestul până la capăt, ambele ferestre se trântiră brusc, închizându-se, iar forţa curentului făcu să se umfle perdelele.

Scoţând un mic ţipăt, Vivi se ridică, distrugând cu piciorul marginea cercului din sare, iar când se întoarse să privească lumânarea, văzu că flacăra se înălţase parcă imposibil de mult, ajungând mai

înaltă decât Gwyn, înainte de a se stinge brusc singură.

Totul rămase nemişcat şi tăcut, cu excepţia lui Sir Torcival, care încă sâsâia şi scuipa, retrăgându-se cu spinarea spre pernele lui Gwyn, iar Vivi se gândi că probabil nu se mai trezise în viaţa ei atât de repede din beţie.

— A fost... ciudat, se hazardă ea, în cele din urmă, iar Gwyn se duse la fereastră, ridicând-o cu precauţie.

Rama lunecă în sus cu uşurinţă şi rămase pe loc, iar când Gwyn se întoarse iar spre Vivi, observă că începuse să-i revină ceva culoare în obraji.

— Mai devreme ai făcut să pâlpâie lumina, ţii minte? Probabil, ceva gen descărcare de energie. Una magică.

— Se poate aşa ceva? se miră Vivi, iar Gwyn făcu semn din cap că da,

poate un pic cam prea repede.

— Sigur. Adică... noi doar ne prosteam. Nimic din toate astea nu era magie, ca pentru un blestem adevărat. Lumânarea aia era de la Bath & Body Works[1], cred.

Vivi examină eticheta.

— Da, sunt destul de convinsă că „Plimbare prin livadă” n-are nicio legătură cu întunericul.

— Exact, încuviinţă Gwyn. Aşa că, da, n- am făcut niciun rău, nicio faptă rea, doar l- am speriat pe băieţelul ăsta.

Izbutise să-l convingă pe Sir Torcival să se lase luat în braţe, iar el se cuibărise comod, chiar dacă părea să privească chiorâş în direcţia lui Vivi.

— Bănuiesc că nu-mi cunosc puterile, zise Vivi, după care, la unison, ea şi Gwyn adăugară: Niciodată să nu amesteci vrăjitoria

cu vodca.

Râzând un pic ruşinată, Vivi aşează la loc lumânarea pe biroul lui Gwyn.

— Te simţi mai bine? o întrebă Gwyn. După ce, chipurile, l-ai blestemat pe ăla să dispară din părul tău?

Avea nevoie de mai mult decât o baie, câteva pahare şi ceva prostioare magice pentru ca ea să-l uite pe Rhys, dar, pentru moment, Vivi încuviinţă.

— Cred că da. Şi ai dreptate, n-au fost decât trei luni, iar acum el s-a întors în Ţara Galilor, asa că doar n-o să-l mai văd vreodată. Poate să se întoarcă la viaţa lui, iar eu, la a mea. Acum, hai să măturăm sarea asta, până nu vine mătuşa Elaine şi-şi dă seama că am băut şi-am făcut vrăji.

Vivi se întoarse cu spatele, aşa că nici ea, nici Gwyn nu văzură

lumânarea aprinzându-se din nou, scurt, cu flacăra scânteind şi fumul îndreptând-se fuior spre fereastra deschisă şi spre luna plină.

CAPITOLUL 1

După nouă ani

Evident că ploua, naibii.

în primul rând, era Ţara Galilor, aşa că ploaia, la propriu, venea la pachet. Rhys înţelegea asta, dar pornise cu maşina din Londra, în dimineaţa aceea, pe o vreme cu soare şi ceva nori pe alocuri. Cer albastru superb, dealuri verzi vălurite, acel gen de zi care-ţi dă ghes să te apuci de pictat sau poate să te îndemne către năravuri poetice.

Abia când intrase în Dweniniaid, minusculul sat în care locuia de secole familia lui, începuseră să se

pişe norii.

Era destul de convins că ştia de ce.

Strâmbându-se, Rhys îşi parcă maşina închiriată imediat lângă strada Principală. Evident, nu avea nevoie să conducă. Putea să fi folosit Piatra Călătoriilor şi să fi ajuns aici cât ai clipi, dar insistenţa lui de a merge peste tot cu maşina îl enerva pe tatăl lui, iar lui Rhys îi plăcea treaba asta mai mult decât comoditatea unei călătorii prin mijloace magice.

Totuşi, aşa cum se gândi în timp ce

cobora din maşină şi se încrunta la

cer, azi .3 3 '

cam avea senzaţia să-şi taie nasul şi să se scuipe singur în faţă.

Dar ceea ce făcuse era bun făcut, aşa că Rhys îşi mai ridică puţin gulerul şi intră în satul propriu-zis.

Nu era mare lucru pe strada Principală: câteva prăvălii, o biserică la un capăt şi, la celălalt, o cârciumă. într-acolo se îndreptă acum. în după-amiaza asta era numai o mână de oameni pe afară, dar toţi trecură pe cealaltă parte a străzii când îl zăriră.

E încântător să vezi că reputaţia familiei era încă la fel de solidă ca întotdeauna.

La capătul străzii, Corbul şi Coroana aşteptau îmbietoare, cu ferestrele ca nişte dreptunghiuri calde de lumină, contrastând cu ziua cenuşie. Imediat cum împinse uşa de la intrare, Rhys fu asaltat de câteva dintre miresmele lui preferate: aroma copioasă de malţ a berii, mirosul înţepător al cidrului şi căldura de stejar a bătrânei lemnării.

Dumnezeule, chiar îi fusese dor de

casă.

Poate că era doar din cauză că, de data asta, lipsise atât de mult. De obicei, încerca să treacă pe acolo cam la câteva luni, cel mai des atunci când credea că tatăl lui e plecat. Asta îl plasa exact între cei doi fraţi mai mari ai lui, în privinţa loialităţii faţă de familie.

Llewellyn, cel mai mare, administra cârciuma şi rămânea în strânsă legătură cu tatăl lor. Bowen, fratele mijlociu, o tăiase cu doi ani în urmă prin munţii din Snowdonia[2], de unde primeau când şi când mesaje de la el, în majoritatea cazurilor menite să-i alarmeze în privinţa mărimii bărbii lui.

Aşa că Rhys nu era, măcar o dată, cea mai mare dezamăgire dintre fii, titlu pe care şi-l menţinea bucuros până când s-ar fi hotărât Bowen să termine cu ce mama naibii făcea

acolo sus.

Totuşi, niciodată nu avea să devină favoritul. Wells îşi câştigase rolul acesta demult, iar Rhys i-l ceda bucuros. în plus, era oarecum distractiv să fie oaia neagră. Când o dădea în bară, era ceva ca de la sine înţeles, iar când reuşea să n-o dea în bară, toată lumea era plăcut surprinsă.

O situaţie câştigătoare în oricare variantă.

Rhys îşi scoase geaca şi-o agăţă în cuierul de lângă uşă, cel aflat imediat sub o veche reclamă pentru cidrul Strongbow, iar în timp ce o făcea, zări cu coada ochiului bărbatul din spatele tejghelei, care-l urmărea din priviri.

Iar când se întoarse, Rhys îşi dădu seama că bărbatul din spatele tejghelei – fratele lui mai mare, Llewellyn – era singura persoană

din cârciumă.

Llewellyn era leit tatăl lor, minus treizeci de ani: aceeaşi înfăţişare severă, acelaşi nas

> roman – în fine, să fim corecti, toti aveau acel tip de nas – şi aceleaşi buze subţiri. Doar că el era mai puţin nemernic. Dar la fel de hotărât să rămână în sătucul acesta minuscul, în care toată lumea era îngrozită de el, şi să ţină cârciuma asta în care doar turiştii ocazionali – şi, odinioară, fratele lui – se mai hazardau.

— Sal’tare, Wells, zise Rhys, la care Wells răspunse doar cu un mormăit.

Tipic.

— Afacerea încă e înfloritoare, din câte văd, comentă Rhys, îndreptându-se agale spre bar şi înşfacând o mână de alune dintr- un bol din cristal de pe tejghea.

Wells îl săgetă cu o privire întunecată pe deasupra lemnului de mahon lustruit, iar Rhys râânji, aruncându-şi o alună în gură.

— Haide, îl tachină el. Recunoaşte că eşti încântat să mă vezi.

— Sunt surprins că te văd, replică Wells. Credeam că ne-ai părăsit definitiv de data asta.

— Şi să mă lipsesc de o asemenea caldă legătură frăţească? Niciodată.

Wells îi răspunse cu un zâmbet şovăielnic.

— Tata zicea că eşti în Noua Zeelandă. încuviinţând, Rhys mai luă o mână de alune.

— Am fost, până acum vreo două zile. Petrecere de burlaci. O gaşcă de englezi care şi-a dorit Stăpânul inelelor, tacâmul complet.

Compania turistică a lui Rhys, Penhallow Tours, se dezvoltase,

ajungând de la o mică afacere personală, derulată din apartamentul lui Rhys din Londra, la o firmă cu zece angajaţi care organizează numeroase excursii în întreaga lume. Clienţii, de regulă, calificau excursiile lor ca fiind cele mai bune din viaţă, iar recenziile abundau de oameni entuziasmându-se că nu avuseseră nici măcar o singură zi cu vreme rea, niciun zbor amânat, nici măcar un caz izolat de intoxicaţie alimentară.

Uluitor cât de multe se pot obţine cu cele mai mici frânturi de magie.

— E bine, mă bucur că te-ai întors, zise Wells, reluându-şi curăţenia. Fiindcă poţi acum să te duci să vorbeşti cu tata şi să-l scoţi din dispoziţia asta.

Făcu un semn cu capul spre fereastră şi Rhys se întoarse, văzând într-o nouă lumină vremea

cu adevărat deplorabilă.

Fir-as al naibii!

Jînsemna că nu se înşelase. Nu era o furtună obişnuită, ci una dintre lucrăturile tatălui său, ceea ce, da, însemna că Rhys, fără îndoială, îl enervase. Fraţii lui nu provocaseră niciodată o furtună din partea tatălui lor.

În timp ce Rhys provocase... douăzeci? Douăzeci şi patru? Prea multe ca să le mai ţină numărul, zău.

Întorcându-se la loc spre Wells, Rhys întinse iar mâna spre alune, dar se pomeni plesnit peste ea cu un şervet umed.

— Hei! strigă el, dar Wells deja îi arăta usa.

— Du-te şi vorbeşte cu el, până nu inundă strada principală şi nu mai văd un client în vecii vecilor.

— Eu nu sunt client?

— Tu eşti o pacoste, asta eşti, replică Wells, apoi oftă, cu mâinile în şold. Serios, Rhys, du-te şi vorbeşte cu el, termină cu asta. Ţi-a simţit lipsa.

Rhys pufni, dar se ridică de pe scaunul de bar.

— Apreciez asta, Wells, dar cam mănânci rahat, cumetre.

La o oră după aceea, Rhys se întreba de ce nu mai rămăsese la cârciumă destul timp cât să bea măcar o bere. Poate trei.

Se hotărâse să meargă pe jos până acasă, decât să-şi înfrunte tatăl ducându-se cu maşina – o veritabilă demonstraţie de evoluţie şi de maturitate din partea lui, îşi zise – dar, cu cât se apropia, cu atât mai rea devenea vremea, până şi descântecul de protecţie pe care şi-l administrase fiind pus la grea încercare.

Pentru o clipă, se gândi dacă să renunţe la el, astfel încât tatăl lui să-l vadă demn de milă şi ud leoarcă, dar, nu, o astfel de imagine ar fi avut efect doar asupra unui tată dotat cu inimă, iar Rhys era destul de convins că Simon Penhallow se născuse fără asa ceva.

Sau poate că şi-o scosese singur la un moment dat, ca un soi de experiment menit să arate cam cât de ticălos ar putea să fie un om.

Vântul şuiera dinspre coama colinei, făcând să trosnească şi să se legene copacii care mărgineau drumul şi, sincer vorbind, Rhys ştia că tatăl lui e un vrăjitor nemai-pomenit de puternic, dar nu trebuia să se manifeste într-atât de clişeizat.

Un alt clişeu: casa familiei Penhallow, Conacul Penhaven.

Uneori, Rhys se mira cum de

familia lui izbutise să evite să fie asasinată de-a lungul celor cinci secole de când numeau casă această mătăhăloasă grămadă de piatră şi, evident, magie. Puteau foarte bine să pună în anunţ în curţea din fată, AICI SUNT 5 J [7] VRAJITORI, ce mama naibii.

Casa nu se putea spune că trona pe colină, ci mai degrabă că stătea ghemuită pe ea, doar pe două niveluri, dar lăbărţată, un labirint de coridoare întunecoase, tavane joase şi unghere tenebroase. Una dintre primele vrăji pe care le învăţase Rhys fusese una elementară, de iluminare, astfel încât să poată vedea naibii lucrurile, în fiecare dimineaţă, când încerca să ajungă la micul dejun.

Se mai întreba şi dacă locul acesta ar fi fost un pic altfel, un pic... mai luminos, dacă mama lui ar mai fi trăit. Ea detesta casa la fel de mult

ca Rhys, din ce spunea Wells, fiind cât pe ce să-l convingă pe tatăl lor să se mute într-o casă mai mică, una ceva mai modernă şi mai primitoare.

Numai că ea murise la doar câteva luni după naşterea lui Rhys şi toate discuţiile despre mutarea din casa asta monstruoasă fuseseră înăbuşite. Penhaven însemna acasă.

O înfricoşătoare, incomodă epavă medievală, pe nume casă.

Mereu părea puţin strâmbă la prima vedere, cu uşile grele din lemn lăsate din balamale. în timp ce urca treptele de la intrare, Rhys oftă, netezind cu o mână aerul din fata lui.

Blugii şi ghetele Henley pe care le purta pâlpâiră şi se unduiră, prefăcându-se într- un costum negru, cu blazonul familiei brodat pe buzunar. Tatăl lui prefera ca toţi

să poarte robe în casă, însă Rhys nu era dispus să meargă atât de departe în numele tradiţiei.

Nu se mai sinchisi să bată la uşă, fiindcă tatăl lui ştia că e acolo încă din clipa în care pusese piciorul pe colină, poate chiar de când intrase în cârciumă. Aici sus erau peste tot descântece de pază, o sursă interminabilă de frustrări pentru Rhys şi fraţii lui, ori de câte ori întârziau cât de puţin după ora limită de venit acasă.

în clipa în care Rhys o atinse, uşa se deschise, gemând ameninţător în balamale, iar vântul şi ploaia se înteţiră, năvălind îndeajuns de puternic încât, pentru o clipă, descântecul lui Rhys se risipi.

Apa rece ca gheaţa îl plesni peste faţă, şiroindu-i pe sub gulerul cămăşii şi lipindu- i părul de ţeastă.

— Minunat, bombăni el. Al naibii

de minunat.

După care păşi înăuntru.

CAPITOLUL 2

Indiferent de cum ar fi arătat vremea afară, interiorul din Penhaven era totdeauna în penumbră.

Tatăl lui Rhys prefera aşa. Draperii grele din catifea acopereau cea mai mare parte a ferestrelor, iar cele câteva rămase neacoperite erau din sticlă groasă, colorată în nuanţe închise de verde şi roşu, distorsionând lumina care pătrundea prin ele şi alcătuind contururi ciudate pe masa grea din piatră, aflată imediat după uşa de la

intrare.

Rhys se opri în antreu pentru câteva clipe, ridicându-şi privirea către scara masivă şi portretul în ulei, în mărime naturală, cu Rhys, tatăl lui şi cei doi fraţi. Erau îmbrăcaţi în robe, priveau solemn uşa de la intrare şi, ori de câte ori vedea portretul, Rhys îşi amintea că avusese 12 ani când pozase pentru el, detestând faptul că trebuise să stea atât de nemişcat, cât de înăbuşitoare şi incomodă era roba, cât de ridicol era că tatăl lui nu acceptase să facă doar o fotografie şi să pună un pictor să picteze după ea.

Dar, nu, tata ţinea la tradiţiile lui, iar să-ţi transpire ouăle în timp ce pozezi pentru un imens portret în ulei se situa, după toate aparenţele, pe acelaşi palier cu a-ţi tăia singur buşteanul de Crăciun şi a frecventa

Colegiul Penhaven, la materia Ce trebuie să facă Bărbaţii Penhallow.

— Nu mă face să aştept!

Vocea se auzi tunătoare de pretutindeni şi de nicăieri, iar Rhys oftă încă o dată, trecându-şi degetele prin păr înainte de a urca în pas alergător treptele.

Tatăl lui avea să fie în bibliotecă, scena aleasă pentru aproape toate confruntările dintre tată şi fiii lui de-a lungul anilor, iar când Rhys deschise uşile grele care dădeau spre acea încăpere, se simţi imediat transportat înapoi în timp.

Nu doar prin propriile amintiri, cu toate că avea destule din acea încăpere, ci la propriu. Biblioteca tatălui său era, cumva, incredibil, chiar mai gotică decât restul casei. Lemn negru, şi mai multă catifea, candelabre grele din argint acoperite de ani şi ani de ceară

întărită. Din tavan, un candelabru confecţionat din coarne de cerb răspândea o lumină sumbră peste parchetul podelei. Rhys nu tânjise niciodată mai mult după lumina vie din apartamentul lui londonez. Ferestrele deschise, aşternuturile albe de pe pat, canapelele confortabile din care nu ieşeau nori de praf când se aşeza cineva pe ele.

Nici urmă de catifea – nici măcar o pernă afurisită – în toată casa.

Nu era de mirare că nu se întorsese să locuiască aici.

Simon Penhallow stătea în picioare în faţa oglinzii mari de care se folosea pentru divinaţie şi pentru comunicarea cu confraţii vrăjitori, cu mâinile împreunate la spate, îmbrăcat, aşa cum prezisese Rhys, într-o robă. Neagră, evident. Şi părul îi era negru, deşi presărat cu cenuşiu, iar când se întoarse spre

el, lui Rhys i se păru că arată ceva mai îmbătrânit. Ceva mai multe riduri în jurul ochilor, ceva mai multe fire albe în barbă.

— Ştii cât timp a trecut de când n-ai mai fost în casa asta? îl întrebă tatăl lui, iar Rhys îşi muşcă limba ca să nu-i dea un răspuns sarcastic.

Ar fi avut cel puţin trei astfel de replici, însă tatăl lui Rhys nu fusese niciodată un mare admirator al umorului său, aşa că doar pătrunse în încăpere, imitând postura tatălui, cu mâinile la spate.

— Nu ştiu precis.

— O jumătate de an, răspunse tatăl lui, pentru că, de ce-ar fi zis ceva normal, ca „şase luni”? E o jumătate de an de când ţi-ai vizitat ultima oară tatăl şi casa părintească.

— Bun, dar, în apărarea mea, tot e mai bine decât în cazul lui Bowen,

este?

Şi Rhys îi adresă tatălui său un zâmbet, dar, la fel ca totdeauna, Simon se dovedi că este unica persoană pe care n-o putuse fermeca niciodată.

— Bowen este implicat în ceva care chiar aduce beneficii acestei familii. Spre deosebire de tine, care-ţi duci viaţa de burlac în Anglia.

Tatăl lui Rhys avea tendinţa să pronunţe „Anglia” ca şi cum ar fi vrut să spună o văgăună sordidă a dezmăţului şi, nu pentru prima dată, Rhys se întrebă dacă ideea tatălui său despre cum i-ar fi arătat viaţa nu era cumva, la urma urmei, mult mai interesantă decât adevărata viaţă a lui Rhys.

Foarte bine, ca să fim cinstiţi, exista şi un pic de dezmăţ, dar, în ansamblu, Rhys ducea o viaţa la fel de normală ca a majorităţii tinerilor

care se apropiau de 30 de ani. îşi derula afacerea turistică, urmărea meciuri de rugby la cârciumă cu prietenii, ieşea cu fete.

Nimic ieşit din comun, cu excepţia rolului jucat de magie în toate acestea.

Clienţii lui aveau mereu parte de excursii lipsite de probleme şi plăcute. Echipa lui preferată câştiga tot timpul. Şi, chiar dacă nu folosea niciodată magia asupra femeilor cu care ieşea, poate că mai întrebuinţa din când în când câte un farmec, astfel încât să poată obţine o rezervare la restaurantul dorit, sau ca traficul să nu fie niciodată o bătaie de cap.

Nu abuza de puterile lui, dar fără nicio îndoială, magia îi netezea drumurile, ceea ce Rhys apreciase totdeauna.

— îţi iroseşti potenţialul de vraci,

continuă Simon, angrenându-te în toată frivolitatea aceasta.

— Nu se mai zice vraci, tată, ţi-am mai zis, acum suntem toţi vrăjitori. Şi asta, de decenii, la propriu.

Neluându-i în seamă observaţia, Simon îşi continuă tirada.

— E timpul să-ţi faci şi tu, de asemenea, datoria faţă de această familie, Rhys. Iată de ce te trimit înapoi în Glynn Bedd.

Glynn Bedd.

Graves Glen.

Vivienne.

Nu se gândea prea des la ea. Trecuseră ani, relaţia dintre ei fusese înfierbântată, dar scurtă, iar de atunci urmaseră alte relaţii, mai serioase.

Cu toate acestea, din când în când, ea îi revenea în minte. Zâmbetul ei frumos. Ochii ei căprui. Felul în care se trăgea de capetele

şuviţelor de păr blond în nuanţa mierii, atunci când era agitată.

Gustul ei.

Nu, categoric nu era o amintire folositoare în clipa asta. Era mai bine să-şi amintească lacrimile ei de furie, braţele încrucişate pe piept, perechea de blugi pe care i-o azvârlise în cap.

Dumnezeule, ce mai labagiu fusese!

Scuturându-se discret, se apropie de tatăl lui şi întrebă:

— în Graves Glen? Pentru ce?

Simon se încruntă la el, ceea ce-i făcu să se adâncească scobiturile de sub pomeţi.

— E aniversarea întemeierii oraşului şi a colegiului, zise el. Un Penhallow trebuie să fie acolo. Fraţii tăi au alte responsabilităţi, la fel ca şi mine, aşa că tu vei fi acela. Trebuie să pleci cât mai curând

posibil, iar eu mă voi ocupa să găseşti casa pregătită.

Apoi făcu un semn cu un deget lung, elegant.

— Eşti liber!

— Sunt pe dracu', ripostă Rhys, iar Simon îşi îndrepta spinarea. Rhys avea peste 1,80 m, însă tatăl lui, ca şi Wells, îl întrecea cu câteva degete, realitate de care Rhys fu profund conştient în clipa aceea. Cu toate acestea, rămase pe poziţie.

— Taţi, zise el, revenind la apelativul pe care nu-l mai folosise de când era copil. Ştii că toată povestea aia a lor cu Ziua Ctitorului nu are acum nimic de-a face cu noi, da? E, practic, o petrecere de Halloween. Se vând dovleci, pentru numele lui Dumnezeu, tati! Din ăia mici, vopsiţi. Cred că sunt şi lilieci din pluş. Nimic care să necesite prezenţa noastră.

— Şi totuşi, prezenţa noastră se va face simţită, fiindcă vei fi tu acolo, insistă tatăl lui. La fiecare douăzeci şi cinci de ani, un Penhallow trebuie să se întoarcă şi să întărească undele magnetice, iar anul acesta, acel Penhallow vei fi tu.

Pe dracu’.

Uitase de undele magnetice.

Cu un secol în urmă, strămoşul lui, Gryffud Penhallow, întemeiase oraşul Glynn Bedd în munţii Georgiei de Nord, într-un loc în care voalul era slab şi magia puternică. În mod firesc, oraşul îi atrăsese pe vrăjitori de-a lungul anilor, iar în colegiul de acolo, botezat după casa familiei Penhallow, se studiau atât materii normale pentru oamenii obişnuiţi, cât şi artele oculte pentru vrăjitori.

Nici vorba ca oamenii obişnuiţi care frecventau colegiul să fi ştiut

aşa ceva. Ei doar presupuneau că la specializarea în Folclor istoric şi practică era extrem de greu de pătruns şi că se acceptau acolo grămezi de studenţi transferaţi.

Rhys fusese printre acei studenţi transferaţi, în urmă cu nouă ani, doar pentru cursurile de vară, iar acum avea mai multe motive – în fine, unul extrem de important – să nu-şi dorească revenirea acolo.

— Apropo, de unde ştii asta? îl întrebă deodată tatăl lui, mijindu-şi uşor ochii. Despre Ziua Ctitorului. N-ai stat acolo îndeajuns încât s-o fi prins, ultima dată când ai fost acolo.

Ştiu, fiindcă din când în când beau câte un pahar de whisky în plus şi caut să văd ce mai învârteşte Cea care a plecat şi dacă mai locuieşte acolo, motiv pentru care categoric nu vreau să mă întorc, era răspunsul adevărat, dar, din câte

bănuia Rhys, nu era şi cel potrivit de dat acolo.

— Oraşul ăla e moştenirea lăsată de familia noastră, tati, răspunse el, în schimb. Am rămas la curent cu ceea ce se petrece acolo.

Rhys era convins că expresia de pe chipul tatălui său nu era una de mândrie, fiindcă era la fel de sigur că, dacă Simon ar fi arătat mândrie faţă de orice ar fi spus sau ar fi făcut Rhys, ar fi însemnat o sfâşiere a materialului din care erau făcute spaţiul şi timpul; totuşi, bine măcar că tatăl lui nu părea foarte furios pe el, ceea ce tot era bine.

Şi detesta faptul că asta încă era important pentru el. Ultima oară când încercase să obţină validare din partea tatălui, preţul fusese Vivienne.

în fine, parţial, vina aparţinuse idioţeniei lui absolute, din cauză că

nu se sinchisise să menţioneze că-şi lăsase tatăl să-i găsească mireasa-vrăjitoare perfectă, dar totul părea acum atât de îndepărtat, iar Vivienne fusese acolo, reală şi apropiată, nu ca un concept abstract de femeie, aşa că-i venise foarte uşor să amâne mărturisirea.

Până când nu a mai fost uşor, iar ea, cam pe bună dreptate, îi adresase toate epitetele din dicţionar, inclusiv câteva pe care el nu le mai auzise, apoi plecase ca o vijelie.

Iar acum, tatăl lui îi cerea să se ducă înapoi, acolo.

— Fă asta pentru familia ta. Fă-o pentru mine, îi zise Simon, apropiindu-se şi punându-i lui Rhys palmele pe umeri. Du- te la Glynn Bedd.

Avea aproape 30 de ani. Administra o afacere de succes, pe

care o pornise pe cont propriu, ducea o viaţă care-i plăcea mult, era adult, naibii, aşa că nu avea nevoie de
apreciere din partea tatălui său.

Şi, cu toate acestea, Rhys se auzi spunând:

— Bine. Mă duc.

— Ti-am zis să nu te duci la Sărbătoarea Solstiţiului, ţi-am zis că nu înseamnă decât necazuri.

încă ţinându-şi capul pe tejghea, Rhys ridică o mână, adresându-i fratelui său un salut cu două degete. îl auzi pe Llewellyn pufnind.

— Mă rog, eu ţi-am zis.

— Da, iar eu nu ţi-am luat în seamă sfatul frăţesc, pe riscul meu, mulţumesc, Wells, eşti de mare ajutor.

Se întorsese la cârciumă după conversaţia lui cu Simon şi, de data asta, chiar izbutise să-şi bea halba

aia.

Ceea ce reprezenta, probabil, singurul motiv pentru care-i mărturisise totul lui Wells. Nu doar că tati îl trimitea la Graves Glen, ci şi despre vara aia din urmă cu nouă ani.

Despre Vivienne şi despre toate căile prin care dăduse cu mucii în fasole.

Rhys îşi ridică privirea şi văzu că Llewellyn se dusese să mai toarne bere într- o halbă, care spera foarte mult să fie pentru el. Era clar o Discuţie de două halbe.

— O iubeai? se interesă Wells.

Rhys se abţinu din răsputeri să se foiască pe taburetul de bar. Familia lui nu obişnuia să intre în astfel de subiecte, să discute despre sentimente şi toate alea. Wells nici măcar nu avea sentimente, din câte-şi putea da seama Rhys, iar

indiferent ce sentimente ar fi avut Bowen, el şi le rezerva pentru ceea ce făcea pe acolo, prin munţi.

— Aveam 20 de ani, răspunse, în cele din urmă, dând pe gât restul de bere. Şi era vară, iar ea era frumoasă, adăugă.

Foarte frumoasă. Şi atât de dulce, naibii. Când o văzuse acolo, la Sărbătoarea Solstiţiului, stând sub un cer violet, cu o coroniţă din flori aşezată strâmb pe cap, se simţise de parcă l-ar fi lovit cineva zdravăn în piept. Ea îi zâmbise şi fusese...

Ceva instantaneu. Irevocabil.

Un dezastru afurisit.

— Am... simţit..., zise el acum, amintindu-şi, ca şi cum aş putea... să am sentimente de iubire.

Pe toţi dracii, greu îi mai fusese. Cum de puteau oamenii să vorbească tot timpul despre aşa ceva?

Wells se lăsă pe tejghea, sprijinindu-se pe coate. Avea trăsăturile uşor austere ale tatălui lor şi un fel de înfăţişare aspră persistentă, care lui Rhys i se păruse totdeauna puţin alarmantă, dar ochii lui erau de acelaşi albastru senin ca ai lui Rhys.

— Poate că nici măcar n-o s-o vezi, îşi dădu cu părerea Wells. O să fii acolo, cât? O zi, poate două?

Aici, zâmbetul lui deveni ironic.

— E cam durata maximă pe care i-o poţi acorda unui singur loc, corect?

Neluând în seamă împunsătura, Rhys încuviinţă.

— O să plec mâine. Ziua Ctitorului e poimâine. Ajung, încarc undele magnetice şi-am plecat.

— Atunci, e floare la ureche, aprecie Wells, desfăcându-şi larg braţele, iar Rhys încuviinţă din nou,

cu toate că o nouă imagine a chipului brăzdat de lacrimi al lui Vivienne parcă-i plutea prin faţa ochilor.

Chiar că floare la ureche, zise.

CAPITOLUL 3

Teancul de hârtii de pe biroul lui Vivi parcă ţipa la ea.

în fine, se văicărea, de fapt, cu un soi de ţipăt ascuţit.

încruntându-se, îşi mută privirea de la computer şi de la e-mailul pe care i-l trimisese şefului ei de departament către documentele stivuite pe colţ, care emiteau un sunet strident de văicăreală.

Mijindu-şi ochii, Vivi întinse mâna

spre lucrări, aruncându-le una câte una pe birou, până când o găsi pe cea căutată. Nu doar că părea să ţipe, dar literele tastate deveneau, încetul cu încetul, de un roşu sângeriu.

— Hoţii, hoţii, ne-au furat chiloţii, bombăni ea, în timp ce citea numele tastat în colţul de sus. Hainsley Barnes.

A, da, domnul Lacrosse-. Atunci, nimic şocant. Lipsise la ultimele ei câteva cursuri şi, din câte se părea, nimeni din semestrul trecut nu se sinchisise să-i spună că domnişoara Jones era neobişnuit de pricepută în a-i mirosi pe trişori.

Faptul că era vrăjitoare îi aducea o grămadă de avantaj e neaşteptate.

Netezind lucrarea cu palma, Vivi îndepărtă farmecul, privind cum cuvintele se înnegreau la loc şi auzind cum tânguiala pătrunzătoare

se estompează lent, apoi lipi un post-it pe ea şi o azvârli într-un sertar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost zgomotul ăla?

Colega preferată a lui Vivi de la catedra de istorie, Ezichi, stătea în pragul uşii, strâmbând din nas şi, fiindcă lucrarea continua să scâncească în biroul ei, Vivi împinse discret sertarul.

— Alarma de la telefonul meu, răspunse, când sunetul se opri brusc. îmi aminteşte că trebuia să termin aici, ăăă...

Privi ora pe ecranul computerului.

Futu-i.

— Acum o jumătate de oră.

Era pentru a treia oară în săptămâna asta când întârzia la cina familiei, la care mătuşa Elaine ţinea cu atât fanatism, dar aşa era în perioada parţialelor.

Vivi se ridică în grabă de la birou, înhăţându-şi geaca şi geanta de pe spătarul scaunului, în timp ce Ezi o arăta cu degetul.

— Fată, n-o dezamăgi pe femeia care-mi pregăteşte băile preferate cu săruri, zise ea, iar Vivi îşi vârî mâna în geantă şi scoase un săculeţ din muselină.

— Apropo, a zis să-ţi dau astea, aşa că mersi că mi-ai amintit.

Ezi luă săculeţul de la Vivi de parcă ar fi conţinut pietre preţioase, ducându-l la piept şi inspirând adânc.

— Fără supărare, Vivi, dar o iubesc pe mătuşa ta mai mult decât te iubesc pe tine.

— Nu mă supăr, răspunse Vivi. E magică!

La propriu, nu că Ezi ar fi ştiut asta. Vivi se hotărâse, atunci când îşi terminase studiile de licenţă la

Colegiul Penhaven, să facă un maşter în istorie. Istorie normală, umană, după care să le predea copiilor normali, umani, spre deosebire de majoritatea vrăjitorilor, care alegeau celelalte cursuri de la Penhaven, ceva mai secrete.

Până acum, fusese o hotărâre pe care n-o regretase, deşi cam bănuia că muncea mult mai mult predând Introducerea în civilizaţia lumii, decât dacă ar fi predat Fabricarea lumânărilor rituale.

în timp ce urca în fugă treptele şi ieşea din subsolul care găzduia birourile asistenţilor de la catedra de istorie, îşi trase geaca pe ea şi încercă să-i trimită un mesaj lui Gwyn, în acelaşi timp.

Imediat cum ajunse la uşă, telefonul îi piui în mână. Cunosc limba Vivi, deci ştiu ce înseamnă, c-

o să întârzii. Nu scrie mesaje când conduci. Şi nici când mergi.

Zâmbind larg, Vivi ieşi în curte. încă nu se întunecase, iar seara de octombrie era destul de blândă, chiar şi aici, sus, în munţi.

Cuibărit în vale, Colegiul Penhaven era o mică nestemată de clădire din cărămidă roşie, cu iarbă verde, stejari înalţi şi garduri vii, tunse îngrijit, aşa că Vivi îl iubea mai mult decât ar trebui, probabil, să-şi iubească cineva locul de muncă.

Ea chiar îl iubea. Mai ales acum, cu primele semne ale toamnei în aer, cu frunzele portocalii şi cerul violet. Penhaven arăta totdeauna cel mai bine toamna.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru Graves Glen, în întregime. Vivi observă că decoraţiunile pentru Ziua Ctitorului, de mâine, debutul

importantei perioade de Halloween pentru Graves Glen, fuseseră instalate. Erau lumânări electrice în vitrina de la Destinul Scris, librăria oraşului, ca şi autocolante din plastic cu dovleci lipite pe usa de la Cazanul cu Cafea.

Desigur, prăvălia lui Elaine şi a lui Gwyn, Ceva Periculos, era împodobită toată, iar Vivi fu destul de convinsă că a remarcat până şi un liliac atârnat în faţa biroului ei de contabilitate.

Ea nu copilărise în această mică felie de perfecţiune din munţii Georgiei de Nord. Părinţii ei locuiseră în Atlanta şi, chiar dacă Vivi le simţea mult lipsa amândurora, era veşnic recunoscătoare pentru faptul că ajunsese în locul acesta, care părea cumva croit pe măsura ei. Acest orăşel perfect, în care putea să

menţină echilibrul între a fi o vrăjitoare şi o femeie normală. Ideal pentru ambele lumi.

Casa lui Elaine era plasată sus, pe o colină, la capătul unui drum şerpuit şi, pe măsură ce conducea, urcând pe sub frunzele portocalii şi roşii, cu cauciucurile hurducăindu-se pe poteca din pământ, îşi simţi umerii relaxându-se puţin şi, de îndată ce căsuţa apăru în raza ei vizuală, chiar suspină de bucurie.

Acasă.

Imediat după ce parcă în spatele vechiului Vblvo al lui Elaine, Vivi urcă în fugă treptele de la intrare, trecând pe lângă dovlecii zâmbitori şi liliecii atârnaţi, şi micile luminiţe alcătuind siluetele unor vrăjitoare mov.

Mătuşa Elaine făcea mereu tot ce trebuia pentru Halloween.

Ajunsă înăuntru, Vivi se opri să-l

mângâie pe Sir Torcival, ghemuit în coşuleţul lui. Era uriaş acum, o masă mătă- hăloasă de blană neagră şi ochi verzi care o adora pe Gwyn şi le tolera pe Elaine şi pe Vivi. Se consideră norocoasă că se alesese doar cu o lovitură leneşă peste mână, înainte ca motanul să se întoarcă la somnul lui.

— Ştiu, iar am întârziat! strigă Vivi, dăruindu-i o ultimă mângâiere.

Elaine îşi făcu apariţia în hol, cu părul ei blond-cenusiu strâns într-un coc dezordonat pe creştet şi fustele negre măturând podeaua.

Dacă Stevie Nicks[4] ar fi predat artele la gimnaziu era felul în care descria mereu Gwyn înfăţişarea mamei ei, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Dar i se potrivea mătusii Elaine într-un fel în care Vivi n-ar fi putut reuşi niciodată. Ea rămânea la imprimeurile florale şi

bulinuţele ei.

— Ştii, zise mătuşa Elaine, proptindu-şi o mână plină de inele în şold, dac-ai veni să lucrezi pentru mine, ai fi tot timpul prin preajmă şi nu ţi-ai mai face griji vreodată că ai întârzia.

Un argument vechi, unul pe care, ca de obicei, Vivi îl respinse cu o fluturare a mâinii.

— Voi două vă descurcaţi perfect fără mine, zise ea.

La Ceva Periculos se vindeau diverse obiecte vrăjitoreşti, de la lumânări la eşarfe şi la săpunuri, uneori şi gem de casă. Vânzările creşteau mereu în această perioadă a anului, datorită Zilei Ctitorului, dar nu era nimic neobişnuit pentru ele să aibă zile în care nu vindeau nimic, aşa că Elaine şi Gwyn puteau să administreze cu uşurinţă magazinul, numai ele două.

— Ne-am putea descurca chiar şi mai bine cu tine totuşi, insistă Elaine, în timp ce Vivi înainta pe hol, în drum către bucătărie.

Dintre toate încăperile casei, aceasta dădea mereu cea mai puternică senzaţie de vrăjitorie. Oale din cupru atârnate de cârlige din tavan, mici ghivece cu plante aromatice de-a lungul pervazului sau materialele folosite de Elaine pentru confecţionarea lumânărilor, înghesuite pe masă.

Efectul era doar puţin afectat de prezenţa lui Gwyn, care stătea în picioare lângă soba de gătit, purtând un tricou pe care scria Witch, don’t kill my vibe[5] şi mâncând macaroane cu brânză direct din oală.

— Afacerea s-a dezvoltat foarte mult în ultimii câţiva ani, continuă Elaine, întorcându-se alene la masă.

Gwyn abia mai face fată cu comenzile online.

Gwyn clătină din cap în semn de încuviinţare, gest în urma căruia aproape că i se desface cocul dezordonat în care-şi

prinsese claia de păr roşu.

— Toate sunt vrăjitoare, zilele astea, zise ea, cu gura plină. Am vândut, să zic, o sută de pachete cu cărţi de tarot, numai în ultima lună.

Vivi ridică din sprâncene, în timp ce se ducea la frigider să scoată o sticlă cu vin.

— Dumnezeule, chiar aşa?

Afacerea mătuşii ei fusese totdeauna mai degrabă un hobby decât o sursă de produs bani, însă Elaine refuzase orice ar fi semănat cu o slujbă propriu-zisă şi nici Gwyn nu era foarte tentată să apeleze la forţele de muncă.

— îngrijirea personală şi toate astea, zise ea acum, punând la loc oala pe soba de gătit şi încrucişându-şi picioarele. Coborându-şi privirea, Vivi observă că purta şosetele în dungi verde-aprins şi negre, dintotdeauna cel mai bine vândute la Ceva Periculos.

— Cărţi de tarot, cristale, lumânări, grimoare[5]..., enumeră Gwyn pe degete. Abia dacă mai rămâne ceva pe stoc. Va trebui să angajez pe cineva doar ca să administreze magazinul online. Tu chiar ai putea să faci asta.

— îmi place slujba mea, insistă Vivi şi, în realitate, chiar aşa era. Sigur, din când în când mai avea de-a face cu Trişorii

Lacrosse, dar se descurca fără probleme cu ei şi chiar îi plăcea să se ducă la lucru în campusul Penhaven. îi plăcea să se ducă la prânz la cantina aia mare, îi plăcea biroul ei cu scaunele lui confortabile. îi plăcea să-şi împărtăşească dragostea pentru istorie cu studenţii ei. Una peste alta, i se potrivea şi o făcea să se simtă... stabilă. Sigură.

Două dintre cuvintele preferate ale lui Vivi.

în timp ce Vivi desfăcea vinul, telefonul lui Gwyn zbârnâi, iar ea scoase un oftat.

— Jur pe zeiţă, dacă e alt mesaj despre rahaturile cu Ziua Ctitorului, o să mă abat precum Carrie[2] asupra oraşului ăsta.

— Primăriţa, o informă Elaine pe Vivi, cu o şoaptă teatrală. îi tot trimite SMS-uri lui Gwyn despre Ziua Ctitorului, fiindcă i-a căzut cu tronc şi ăsta e felul

ei de a o face pe Gwyn să-i acorde atenţie.

— Foarte bună mişcare, aprobă Vivi, turnându-şi vin, iar Gwyn îşi dădu ochii peste cap.

— M-am culcat deja cu ea, mamă, nu e de asta.

— Altă mişcare foarte bună, zise Vivi, ridicându-şi paharul, iar Gwyn, absentă, îl ciocni cu al ei.

— Nu, e doar panicată din cauză că e prima dată când prinde Ziua Ctitorului ca primăriţă şi vrea ca totul să iasă bine, explică Gwyn, mişcându-şi cu iuţeală degetele pe ecranul telefonului. Şi ea e om obişnuit, nu vrăjitoare, aşa că poţi să-ţi dai seama de ce o stresează atât lucrurile astea.

— Dar ea ştie că eşti vrăjitoare? se interesă Vivi, iar Gwyn pârţâi din buze.

— Dumnezeule, nu! Asta e o informaţie confidenţială care nu se obţine decât după a patra întâlnire.

— Tu nu ajungi niciodată la a patra întâlnire, dragă, interveni Elaine, aliniindu- şi lumânările pe masă.

— Exact, confirmă Gwyn, facându-i cu ochiul.

Dădu să-şi vâre la loc telefonul în buzunar, dar îi zbârnâi din nou, smulgându-i un geamăt.

— Jane, pe bune, eşti sexy, dar partida de sex n-a fost îndeajuns de bună ca să justifice... a, futu-i!

— Ce e? o întrebară la unison Vivi şi Elaine pe Gwyn, care privea telefonul cu ochii căscaţi.

— Hm. Nimic. Absolut nimic. Mi-a trimis o poză nud. Sunt şocată şi scandalizată. De poza nud.

îndesându-şi grăbită telefonul în buzunarul de la spate, Gwyn îşi luă paharul cu vin şi-şi îndreptă atenţia spre Vivi.

— Aşa! Şi, cum e să le predai normalilor?

— Ha, ha, replică Vivi, proptindu-şi o mână în sold. Tu eşti cea care minte cel mai prost din întreaga lume, Gwynnevere Jones.

Ce ţi-a scris Jane, de ai făcut faţa asta?

Gwyn îşi plimbă privirea de la Vivi la Elaine, care o urmărea cu sprâncenele ridicate, şi până la urmă scoase un geamăt, făcând ca vinul să-i sară din pahar când îşi azvârli braţele în sus.

— Fiindcă e aniversarea a o sută de ani de la întemeierea oraşului, ne trimit un Penhallow.

Pentru o lungă perioadă de timp, în bucătărie domni tăcerea, cele trei femei încercând să absoarbă vestea.

Un Penhallow.

Vivi sorbi din vin. Erau o grămadă de Penhallow. în fine, doar patru despre care ştia ea. Simon Penhallow, Vrăjitorul înfricoşător, plus cei trei fii ai săi. Unul dintre ei îi sfărâmase inima într-un miliard de bucăţele, la vârsta de

19 ani.

Ceea ce fusese foarte demult.

Şi fusese un lucru peste care trecuse în totalitate.

în mare măsură.

— Ar putea să nu fie el, îşi dădu cu părerea Elaine, în cele din urmă, întorcându-se la lumânările ei. Ar putea să fie coşmarul ăla de taică-său.

— Probabil, încuviinţă Vivi. O sută de ani e ceva foarte important. Şi chiar dacă e posibil ca Rhys să se fi schimbat foarte mult în ultimii nouă ani, tot nu-l văd ca pe cel care să fie trimis pentru ceremonii importante, este?

— A, categoric, zise Gwyn, clătinând aprobator din cap şi turnându-şi vin în pahar. Pe Rhys îl trimiţi la porcării distractive ca Sărbătoarea Solstiţiului sau la ciudăţeniile alea de cursuri de vară organizate de colegiu. Nu-l trimiţi pe el să încarce undele magnetice.

— Sigur că nu, întări Vivi.

— Sunt convinsă că nici prin gând nu le- ar trece, declară Elaine, ciocănind în masă ca să accentueze.

— Totuşi, adăugă Gwyn, pe un ton tărăgănat. N-ar fi bine să verificăm?

CAPITOLUL 4

— N-am mai făcut prostii vrăjitoreşti împreună de secole!

Vivi era în camera lui Gwyn, având cea mai ciudată senzaţie de déjà-vu.

Nu că n-ar mai fi fost acolo de milioane de ori după toată bizareria aia de după Rhys. Fusese.

Doar că era pentru prima dată când ajungea iar într-o seară de toamnă, cu un cerc de sare pe podea şi un farmec în pregătire.

— Gwyn, vieţile noastre, în totalitate, sunt legate de vrăjitorie, îi aminti verişoarei ei, în timp ce se străduia să se aşeze pe podea cu fusta ei strâmtă, însă Gwyn doar clătină din cap, întorcându-se spre ea cu braţele pline. Vivi observă cel puţin trei lumânări, un giulgiu pentru altar, un castron din argint şi un mic săculeţ prins cu o închizătoare din aur.

— Nu, mă refer la chestiile vrăjitoreşti veritabile, preciză ea, aşezându-se pe podea. De genul sabatului vrăjitoresc. Să pornim Clubul vrăjitoarelor.

Zâmbind, Vivi îşi suflecă fusta, îşi încrucişă picioarele şi luă o gură din paharul cu vin.

— N-am mai făcut-o de când am rupt-o cu Rhys, adăugă ea, dar Gwyn îi făcu un semn de „lasă”.

— Aia nu se pune. N-a fost magie veritabilă. Ultima oară când am făcut

magie veritabilă a fost... în ultimul an de liceu? Poate? Cu Beltane, aia.

Vivi încuviinţă, amintindu-şi.

— Da, bine, atât timp cât nu invocăm accidental demoni, mă bag.

— S-a întâmplat numai o dată şi, practic, a fost un spirit elemental foarte şucărit.

Vivi o săgetă cu privirea pe Gwyn pe deasupra buzei paharului.

— îţi mai aduci aminte cât a durat să-mi crească sprâncenele la loc?

Lăsându-şi materialele să cadă pe covoraşul din mijlocul încăperii, Gwyn oftă adânc.

— Vivi, dacă aduci energie negativă aici, n-o să aibă efect.

— Am impresia că zici asta doar ca să scapi de discuţia cu sprâncenele.

Gwyn nu-i răspunse, desfăcând săculeţul negru şi scoţând din el un pachet cu cărţi de tarot.

— Ooo, exclamă Vivi, întinzând mâna

după pachet, însă Gwyn o plesni peste mână.

— Nu atinge! Până când nu sunt eu gata.

— Dar pe ăsta nu l-am văzut până acum, se justifică Vivi, iar Gwyn zâmbi larg, răspândind cărţile pe podea. Până şi în lumina slabă a lămpii, culorile cărţilor practic străluceau, iar Vivi zări în treacăt o rochie albă, diafană, pe împărătească şi un galben deschis, ca de unt, la Soare.

Gwyn îşi picta singură cărţile de ani buni, chiar de când erau adolescente, şi nu era pentru prima dată când Vivi simţea un mic junghi în inimă privind lucrătura manuală a verişoarei sale. Nu doar pentru că erau frumoase cărţile, deşi în mod categoric erau, dar şi pentru că Gwyn părea mereu atât de legată de meşteşugul ei, într-un fel pe care Vivi nu-l simţise niciodată. Sigur, îi plăcea să facă farmece din când în

când, iar micul ei apartament de deasupra prăvăliei conţinea mai multe lumânări decât probabil că ar fi fost înţelept, dar aşa ceva nu avusese niciodată. Nu avusese ceea ce aveau Gwyn şi Elaine, conexiunea asta cu magia. Amândouă făceau farmece, mai mari sau mai mici, la fel de uşor precum respirau, în timp ce Vivi, de fiecare dată când se folosea de magie, până şi în mărunţişurile de genul farmecelor anti-copiat, ceva din ea... se oprea.

O reţinea.

Erau momente în care-şi dorea ca mama ei să fi fost un pic mai deschisă în legătură cu toată chestia cu vrăjitoria. Poate dacă ar fi crescut folosind magia, s-ar fi simţit mai confortabil acum cu ea.

Scuturând din cap, Vivi îşi alungă gândul acesta. Acum nu mai avea importanţă. Avea parte fix de atâta magie cât îşi dorea, nici mai multă, nici mai puţină.

între timp, Gwyn aşezase bolul din argint pe covoraş şi-i aplicase pe fund o lumânare albă şi groasă. Iar acum îşi plimba palmele deasupra cărţilor ei, murmurând încet, pe măsură ce mai lua câte una din pachet.

Magicianul era îmbrăcat într-o robă de un roşu aprins, având pe cap o coroană cu cristale albe, iar Vivi zâmbi când îşi dădu seama că personajul era evident modelat după Elaine. Chiar putea să-l zărească pe Sir Torcival şerpuindu-i pe lângă glezne, cu ochii lui de un verde sclipitor.

— Aşa, rosti Gwyn, după care luă o gură din paharul ei cu vin. Să începem cu începutul şi să aflăm dacă avem vreun semn de ghinion în clipa de faţă. Dacă e ghinion, îl trimit pe Rhys. Dacă e noroc, e unul dintre fraţii lui sau tatăl lui. Sau, poate, un văr sexy.

— Varianta asta pare mai probabilă, aprobă Vivi, în timp ce Gwyn aprindea

lumânarea plasată în bolul din argint. Vreau să zic că Rhys detesta să se ocupe de afacerile familiei. Nu-mi închipui de ce ar vrea să se întoarcă aici.

Nu şi după ce am azvârlit în el cu pantalonii lui şi i-am zis... cuvinte urâte?

— Vom afla curând, răspunse Gwyn, trăgând alte patru cărţi din pachetul ei de tarot.

îl strecură pe Magician printre ele, amestecând cu dexteritatea degetelor ei lungi cele cinci cărţi şi punându-le una peste alta în repetate rânduri, până când Gwyn nu mai avea habar unde ajunsese Magicianul.

— Bun. Partea simplă. întoarce cărţile una câte una, zise Gwyn, aşezându-le cu faţa în jos pe podea. Dacă Magicianul apare între primele trei, e ghinion.

încreţindu-şi fruntea, Vivi examină cărţile din faţa ei. Gwyn le pictase şi pe

spate, cu un model spiralat de verde şi mov, iar Vivi îşi lăsă degetele să danseze deasupra lor pentru câteva clipe, înainte de a întoarce prima carte.

Era un bărbat stând în picioare pe marginea unei faleze, cu un picior ridicat, ca şi cum era la o clipă de a păşi dincolo, cu ochii lui albaştri zărindu-se pe deasupra ramei unei perechi de ochelari de soare, cu cămaşa descheiată până la mijlocul pieptului.

Inima lui Vivi făcu un mic salt mortal în piept, fiindcă era convinsă că e un chip familiar.

Apoi se uită să vadă ce carte era.

— Nebunul? întrebă, ridicându-şi privirea spre Gwyn.

Gwyn doar ridică din umeri, lăsându-se pe spate, sprijinită în palme.

— Mă inspir de oriunde, iar când a fost s- o pictez pe asta, el doar... mi-a sărit în minte. Am greşit?

Nebunul însemna, în totalitate, riscuri

şi şanse, aruncatul cu capul înainte, aşa că, nu, Rhys nu era neapărat un model rău pentru cartea aceasta. Şi totuşi...

— Aşadar, e de rău? întrebă Vivi. Ridică uşor cartea, ţinând-o între degetul mare şi cel arătător, tremurând puţin. Asta înseamnă că e el?

— Nu, răspunse hotărâtă Gwyn, scuturând din cap. Mă rog. Adică... Probabil că nu? Nu ştiu. Hai să vedem care e cartea următoare.

Vivi o întoarse pe următoarea. Magicianul, care împrumutase chipul calm al mătuşii ei, o privi ţintă.

— Pe ţâţele lui Rhiannon[2], zise Gwyn, ridicându-se în şezut cu atâta grabă, încât aproape că-şi dărâmă paharul cu genunchiul. Pe el îl trimit.

Vivi şi-ar fi dorit să nu i se accelereze brusc pulsul la faza asta, şi-ar fi dorit să nu aibă acest tremur uşor al mâinilor când le întinse să întoarcă ultimele trei cărţi.

Steaua, care o înfăţişa evident pe Vivi stând pe o bancă dintr-o sală de clasă, într- o rochie cu buline, cu un măr într-o mână şi cu un glob strălucitor în cealaltă; Turnul, căsuţa lui Elaine, dar cu o mare crăpătură pe mijloc, jumătate din casă alunecând pe o pantă; iar ultima, Luna, care era...

— Vârcolac? se miră Vivi, ridicând cartea spre Gwyn, care-şi dădu ochii peste cap şi o smulse dintre degetele lui Vivi.

— Nu-mi pune sub semnul întrebării viziunea artistică, Vivienne, replică ea, strecurând Luna împreună cu celelalte patru cărţi înapoi în pachet. Rămaseră aşa amândouă, aşezate pe podea, privind ţintă lumânările, până când, în cele din urmă, Vivi zise:

— Prin urmare, e o tâmpenie.

Gwyn îşi ridică privirea.

— Care parte? Cu venirea lui? Cu faptul că am aflat noi de venirea lui? Că

tu te simţi

>

ciudat în legătură cu venirea lui? De câte ori am zis „venirea”?

— Toate astea, răspunse Vivi, ridicându- se în picioare şi trăgându-şi fusta la loc. Uite, asta oricum trebuia să se întâmple. Familia lui a întemeiat oraşul ăsta şi colegiul, colegiul unde, dă-mi voie să adaug, se întâmplă să lucrez. El e o parte a locului ăstuia. Şi?

Aici, ridică un deget.

— Am avut destui iubiţi după el! adăugă.

— Ca să fim corecte, ai avut trei.

— Ceea ce înseamnă mai mult decât doi, aşa că sunt destui, Gwyn, tu cu cine ţii?

— Cu tine, se grăbi să răspundă Gwyn. Sută la sută.

— Nu e mare scofală, continuă Vivi, în timp ce-şi căuta încălţările pe lângă patul lui Gwyn. O să vină, o să-şi facă

toată faza cu „O, uitaţi-vă la mine cât sunt de şmecher” de Ziua Ctitorului, după care lucrurile vor reveni la normal, iar eu pot să duc în continuare o viaţă lipsită de Penhallow.

— Dacă facem abstracţie de faptul că în oraş e o statuie a strămoşului lui şi că, de asemenea, locul tău de muncă poartă numele familiei lui.

— Dacă facem abstracţie.

— îţi aminteşti când ne-am făcut că-l blestemăm? întrebă Gwyn, amestecându-şi cărţile, iar Vivi pufni.

— Ceva legat de gropiţele lui şi că n-o să mai poată găsi niciodată un clitoris.

— Ceea ce, adăugă Gwyn, lăsându-şi capul într-o parte, dacă stau să mă gândesc, era de fapt un blestem împotriva oricărei femei cu care s-ar fi cuplat, iar acum cam regret asta. Din solidaritate feminină.

Râzând, Vivi clătină din cap.

— Oricum, nu contează. Poate că am

mai spionat un pic, din când în când, pe reţelele sociale, şi pare că e... bine.

Mai mult decât bine, de fapt. încă era arătos, din câte se părea avea o afacere foarte în vogă în turism, ducând grupuri prin toată lumea pentru diverse distracţii fermecătoare şi probabil că încă ştia precis unde e clitorisul. Ea şi Gwyn fuseseră doar două vrăjitoare caraghioase, bete, care se prostiseră şi, din fericire, nu fusese folosită nicio magie veritabilă. Toată povestea cu lumânarea aia fusese o întâmplare, clar.

Vivi tocmai se aplecase să-şi încalţe cizmele, când uşa camerei lui Gwyn se dădu de perete.

— Mamă! ţipă Gwyn, sărind în picioare. N-ai învătat nimic din incidentul cu Daniel Spencer?

Elaine răspunse doar cu un gest al mâinii, chiar în timp ce Sir Torcival pătrundea alene în încăpere, mieunând ameninţător la ele.

— Ei? se interesă ea, iar Vivi se duse spre biroul lui Gwyn şi se rezemă de el.

— Cărţile zic că da, răspunse ea, iar Elaine îşi ridică pentru o clipă privirea spre tavan, bombănind ceva cu glas scăzut. Dar, adăugă Vivi, arătând cu paharul de vin acum gol, aşa cum tocmai îi spuneam lui Gwyn, de fapt nu e chiar atât de mare scofală. Suntem adulti cu totii, iar el doar n- o să stea prea mult. îţi spun eu, pariez că nici măcar n-o să-l văd.

CAPITOLUL 5

Rhys nu-şi dădea seama cu ce păcătuise fată de Univers ca să merite o zi ca asta.

Mai întâi, fusese zborul cu avionul.

Decursese destul de bine, dar durase mult, iar închirierea unei maşini în Atlanta fusese o misiune enervantă, dar nu atât cât se dovedise traficul prin Atlanta în drum spre nord. Existase un moment când se pomenise total dezorientat, pe partea greşită a maşinii şi pe partea greşită a drumului[2], privind fix spatele unei semi- camionete din faţa lui, moment în care Rhys aproape că cedase nervos, fiind cât pe ce să-şi sune tatăl şi să-l roage, cu părere de rău, să-i trimită o Piatră Călătoare pentru drumul de întoarcere.

Până la urmă, nu ajunsese să-şi sacrifice mândria pe acest altar şi supravieţuise cu sănătatea mintală intactă drumului spre Graves Glen, dar de îndată ce intrase în oraş, belelele se ţinuseră una după alta.

Se alesese cu o amendă pentru depăşirea vitezei la vreo cinci secunde după ce trecuse de panoul care-i urase

bun-venit în Graves Glen. Enervantă şi costisitoare (şi, după mintea lui, cam nedreaptă, dat fiind faptul că nu depăşise decât cu vreo cincisprezece kilometri pe oră, iar oraşul ăsta n-ar fi existat, naibii, fără familia lui), dar nu îndeajuns cât să-i strice ziua.

Nu, asta se întâmplase acum doar o jumătate de oră când, la jumătatea urcuşului pe deal către casa Penhallow, îi explodase un cauciuc.

în acel punct, răbdarea lui se împuţinase prea tare încât să se dedea la ceva atât de pervers ca schimbarea cauciucului cu propriile mâini, aşa că-şi fluturase mâna spre chestia aia ca s-o repare, dar cauciucul doar se umflă de două ori mai mult decât dimensiunile lui normale, după care pocni ca un balon afurisit.

Iar când încercase să aducă în zbor roata de rezervă din spatele maşinii, aceasta se dusese învârtindu-se

nebuneşte până într- un copac, după care începuse să se rostogolească la vale.

Ceea ce însemna că îl prinsese seara în pădure, la aproape un kilometru distanţă de casă, cu ghetele lui cele mai bune pline de noroi şi cu puterile magice, din câte se părea, blocate.

Minunat.

Ăsta, îşi zise Rhys în timp ce se ducea să- şi ia bagajul de pe bancheta din spate, era motivul pentru care ar fi trebuit să rămână în Ţara Galilor. Ce naiba, putea să se ocupe el de cârciumă cât timp şi-ar fi bătut capul Llewellyn cu toate astea. Wells probabil că n-ar fi insistat să zboare cu avionul şi să conducă maşina. Wells ar fi fost cu capul pe umeri şi ar fi întrebuinţat Piatra Călătoare, ar fi ajuns aici într-o clipită, iar Rhys poate că şi-ar fi descoperit un talent necunoscut până acum la umplut halbe. Poate că şi-ar fi

schimbat întreaga viaţă.

Dar nu, Wells rămăsese la Corbul şi Coroana, iar Rhys era aici, pe un deal din Georgia, cu o maşină complet inutilizabilă, gândindu-se că ar putea paria tot conţinutul portofelului său pe faptul că tatăl lui nu găsise de cuviinţă să aprovizioneze casa cu orice fel de băutură alcoolică.

Tocmai începuse să urce cu greu panta, când auzi zgomotul unei maşini apropiindu-se.

Rugându-se zeiţei ca norocul lui să se fi schimbat în bine, Rhys îşi săltă geanta pe umăr şi începu să-şi agite braţele, în timp ce farurile maşinii care cobora dealul aproape că-l orbeau.

Rhys avu grijă să stea cât mai pe marginea drumului, cât mai paşnic cu putinţă, zâmbind chiar în timp ce mijea ochii ca să-i fereascâ de strălucirea farurilor... şi continuă să zâmbească până şi când automobilul... nu se opri.

Şi nu doar că nu se opri, ci păru să vireze uşor spre dreapta.

Iar pe dreapta era el.

Rhys avu doar o clipă în care se gândi, uluit – persoana asta o să mă lovească, o să mor aici, pe un deal din Georgia, ce moarte de tot rahatul – înainte de a sări într-o parte. Auzi scârţâitul îndepărtat al frânelor, simţi miros de cauciuc ars, însă, dat fiind faptul că tocmai se aruncase pe panta abruptă a unui deal, avea în clipa de faţă alte probleme ceva mai presante.

Cum ar fi să-şi oprească alunecarea în beznă şi, pe cât posibil, să-şi salveze geaca din piele.

Deveni evident că geaca n-avea să reziste – auzi un zgomot absolut îngrozitor de sfâşiere când îsi azvârli un braţ şi apucă o rădăcină răzleaţă – dar, în rest, persoana lui rămase întreagă când se opri la câţiva metri mai jos pe deal, aproape de drum.

Deasupra, încă putea zări lumina farurilor. Auzi zgomotul unei portiere deschise şi trântite, apoi scrâşnetul frunzelor sub tălpile cuiva alergând spre groapa pe al cărei fund se afla el.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, gâfâi o voce foarte cunoscută şi, a, da, da, evident.

Era clar că Universul încă avea boală pe el.

— îmi pare foarte rău! strigă Vivienne, în timp ce cobora panta. Rhys întoarse capul şi o zări croindu-şi drum spre el, cu braţele întinse într-o parte. Era doar o siluetă, un contur întunecat pe un fundal încă şi mai întunecat, dar chiar dacă nu i-ar fi auzit vocea, tot ar fi recunoscut-o, ar fi distins silueta asta oriunde.

Chiar şi după nouă ani.

Chiar şi pe întuneric.

Pana mea.

Rhys îşi lăsă capul să cadă la loc pe

pământ şi examină cerul de deasupra lui, aşteptând inevitabilul moment în care ea îşi va da seama pe cine fusese cât pe ce să lovească şi, poate, să se întoarcă la maşina ei şi să-şi termine treaba.

— Nici măcar nu te-am văzut înainte să sari, o auzi el spunând, acum de foarte aproape. Şi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, parcă s-au blocat frânele, iar volanul parcă făcea de capul lui... aau!

Braţele lui Rhys ţâşniră din reflex când Vivienne se împiedică de trupul lui întins pe jos, dar era prea târziu ca s-o mai prindă, aşa că fu nevoit să adauge o destul de puternică lovitură cu cotul în testicule pe lista lui de nefericiri.

— lartă-mă! zise ea din nou, luptându-se să se ridice, pe jumătate întinsă peste el, chiar dacă Rhys încerca să se ghemuiască.

— Nicio problemă, izbuti el să şuiere

şi, imediat, palmele ei îi poposiră pe piept şi părul ei îi căzu peste faţă, atingându-i buzele.

— Rhys?

O parte din presiunea de pe pieptul lui dispăru atunci când ea ridică o mână şi, cu un pocnet din degete, făcu să plutească o lumină delicată deasupra lor, întinşi acolo pe pământ.

Orice speranţă că tot ceea ce simţise pentru ea în urmă cu nouă ani nu fusese decât un amestec nebunesc de vară şi magie, şi hormoni fu imediat strivită când privi în ochii aceia căprui. îi zări obrajii îmbujoraţi şi buzele întredeschise.

De asemenea, orice speranţă că ea l-ar fi putut ierta în anii care trecuseră muri în chinuri când ea îşi miji ochii spre el şi zise:

— N-ar fi trebuit să încetinesc.

— Şi eu mă bucur că te văd, Vivienne, zise el, cu răsuflarea încă uşor

întretăiată după ce alunecase în pantă şi aproape că fusese emasculat.

împingându-se în mâini de pe el, Vivienne se ridică în picioare şi începu să-şi şteargă fusta de frunze şi de diferitele mizerii.

Fusta ei cu buline.

întreaga ei rochie era cu buline, după cum văzu acum, unele mici şi portocalii pe un fundal negru.

Oare totdeauna i se păruseră bulinele atât de imediat şi intens erotice?

3

Nu era ceva la care să se fi gândit înainte de asta şi era posibil să se fi lovit la cap în timpul căderii, dar nu mai avea ce face acum. Bulinele luaseră locul dantelei negre şi al satinului roşu în toate fanteziile

3 3

sexuale pe care putea să le mai aibă în restul vieţii lui.

3

Luminiţa pe care o făcuse să apară îi plutea încă deasupra capului şi, după

ce-şi culese cea din urmă frunză de pe geaca ei neagră, îşi coborî privirea spre el.

— De ce erai pe drum? se interesă ea, iar el făcu un semn cu capul spre deal.

— Pană de cauciuc.

Vivienne pufni, strângându-şi mai bine geaca pe ea, când o nouă pală de vânt făcu să foşnească frunzişul copacilor.

— Şi n-ai putut să-l schimbi, prin magie sau fizic?

— Am parte de o seară aiurea, drept să-ţi spun.

— Şi eu.

— Dar tu ce căutai pe drumul ăsta, Vivienne? Ai aflat că urmează să mă întorc?

— Nu te măguli singur. Mătuşa mea încă locuieşte pe drumul ăsta şi tocmai mă duceam să iau cina cu ea şi cu Gwyn.

— A, Gwyn, exclamă el, amintindu-şi de verişoara ei, o vrăjitoare cu părul roz

despre care bănuia că-l urase de la prima vedere.

Deşteaptă fată.

— Ea ce mai face? Dar mătuşa ta?

Vivienne oftă, lăsându-şi capul pe spate şi privind cerul.

— Ce-ar fi să renunţăm la asta? zise ea, iar Rhys se întoarse pe o parte, ridicându-se într-un cot.

— La ce, la discuţiile dintre noi?

— La discuţiile de convenienţă, precizăVivienne, privindu-l de-a lungul nasului. Niciunul dintre noi nu se pricepe la aşa ceva.

Urmă o tăcere prelungită în care se priviră reciproc, Rhys încă pe jos, Vivienne stând în picioare deasupra lui, ceea ce-i aminti că se aflaseră într-o poziţie asemănătoare ultima dată când o văzuse, imediat după ce sărise din patul lui când îi spusese că trebuie să se întoarcă în Ţara Galilor ca să scape de logodna aranjată.

Privind acum retrospectiv, îşi dădu seama cu uşurinţă că putea să fi gestionat acea discuţie mai bine decât o făcuse, dar a crezut că ea va înţelege. Doar era şi ea vrăjitoare, la urma urmei; ştia totul despre logodnele aranjate.

După cum îl informase imediat perechea de blugi care-l izbise în cap, Vivienne nu ştia, de fapt, totul despre logodnele aranjate, aşa că toată vara aceea magică ajunsese la un final ţipător, la propriu.

Până acum.

— Am venit pentru undele magnetice, zise el în cele din urmă, ridicându-se în şezut şi scuturându-şi crenguţele din păr.

— Asta ştiu, răspunse ea, încrucişându-şi braţele pe piept. Vrei s-o cam scurtezi, nu-i aşa? Apari abia în seara din ajunul Zilei Ctitorului?

— N-am vrut să petrec prea mult timp pe-aici, replică el, după care-i adresă un

zâmbet sardonic. Nu-mi închipui de ce, dată fiind primirea călduroasă şi aşa mai departe.

Dându-şi ochii peste cap, Vivienne se întoarse, pregătindu-se să urce la loc pe deal.

— Bun, în fine, ţi-aş zice că-mi pare rău pentru că a fost cât pe-aci să te omor, dar ştim amândoi că ar fi o minciună, aşa că te las să-ţi găseşti singur drumul spre casă.

— Sau, propuse Rhys, ridicându-se, ai putea să fii atât de drăguţă pe cât ştiu că eşti şi să mă conduci?

Ea se răsuci pe călcâie, cu lumina aceea încă ţopăind ca un licurici înnebunit.

— Şi de ce-as face una ca asta?

— Păi, începu Rhys să enumere pe degete, unu, fiindcă sunt în oraş din scopuri altruiste din care beneficiati tu şi familia ta. Doi – alt deget – atunci când erai deasupra mea, n-am făcut nici

măcar o aluzie perversă la celelalte situaţii în care ne-am găsit în aceeaşi poziţie.

— Dacă nu luăm în seamă faptul că asta faci acum, dar continuă.

— Şi trei...

Rhys ridică un ultim deget, după care îşi privi mâna şi se încruntă.

— La drept vorbind, numărul trei urma să fie o aluzie perversă la trecutul nostru, aşa că, probabil, mai bine mă laşi să mor aici.

Spre surprinderea lui, un colţ al gurii lui Vivi zvâcni un pic în sus la replica asta.

Nu era tocmai un zâmbet, sigur nu un lucru serios, ca un hohot de râs, dar tot era ceva. în definitiv, ea îl plăcuse odinioară. Destul de mult, chiar.

Şi el o plăcuse, la rândul lui. Asta fusese partea cea mai rea, atunci când se sfârşise. Rhys nu mai întâlnise pe nimeni care să-i placă atât de mult pe

cât tânjea după ea, ceea ce făcea să-i resimtă lipsa de zece ori mai tare.

Până şi acum, plin de vânătăi şi de julituri şi poate stând în caca de veveriţă, era... fericit. Bucuros că o vedea, lăsând deoparte tentativa de omucidere automobilistică.

Poate că revenirea lui nu însemna ceva atât de rău, până la urmă.

Dar deodată ea îi întoarse spatele cu un „sună bine!”.

Luminiţa de deasupra ei clipi, iar Rhys o privi, năucit, cum urcă panta, fără să întoarcă nici măcar o dată capul spre el.

încă stătea acolo când auzi portiera maşinii ei deschizându-se şi închizându-se, motorul pornind şi cauciucurile scrâşnind pe drumul din pământ.

în urma ei, nu auzi decât şuierul vântului care se înteţea iar şi zgomotul îndepărtat al goanei cine ştie cărui animal nocturn.

— Corect, cred, comentă Rhys, către

întuneric. Corect.

Oftând, privi spre deal, îşi culese geanta din locul în care aterizase şi, după ce şi-o aruncă pe umăr, îşi ridică mâna liberă ca să-şi invoce propria lumină.

Din degetele lui ieşiră scântei şi dintr-odată o flacără săgetă, nimerind cea mai apropiată creangă de copac şi trimiţând-o la pământ cu un trosnet şi un miros care semăna suspect de mult cu cel de păr ars.

— Aşa, bombăni Rhys, călcând în picioare frunzele fumegânde şi chiar simţindu-se recunoscător pentru faptul că începeau să cadă primele picături de ploaie.

Cu cât pleca mai curând din Graves Glen, cu atât era mai bine.

CAPITOLUL 6

— Aşadar, l-ai lăsat acolo, pur şi simplu.

— Gwyn, ţi-am spus deja de trei ori toată povestea. Şi asta numai pe ziua de azi. Ţi- am scris-o şi prin SMS şi te-am sunat aseară să-ţi povestesc.

Vivi ridică mâna să rearanjeze mica vrăjitoare din hârtie creponată, care atârna deasupra casei de marcat din Ceva Periculos, iar Gwyn, care era dincolo de tejghea, se aplecă, proptindu-şi bărbia în mâini.

— Ştiu, dar e povestea mea preferată. Vreau s-o aud şi la nunta, şi la înmormântarea mea. Vreau s-o redau ca pe un monolog dramatic la o seară open mic—. Vreau...

— Am înţeles, o întrerupse Vivi, ridicând o mână şi râzând, dar, pe bune, n-a fost chiar atât de mare scofală.

— Ai fost cât pe ce să-ţi calci cu maşina fostul iubit, după care l-ai lăsat la pământ, la propriu, pe marginea drumului. Chiar e foarte mare scofală, regină absolută ce eşti!

Vivi zâmbi din nou, dar, dacă era să fie sinceră, încă se simţea un pic... în fine, nu tocmai vinovată. Rhys e un vrăjitor puternic şi se găsea la, poate, ceva mai puţin de un kilometru depărtare de casa Penhallow. Putea să-şi poarte singur de grijă.

Poate că fusese cam afurisită că-l lăsase acolo, mai ales după ce se manifestase cu surprinzător de mult calm în legătură cu „cât pe ce călcat cu maşina”.

Sigur, de fapt, nu era chiar surprinzător. „Calm” era setarea implicită pentru Rhys, la urma urmei.

Şi fermecător.

>

Fusese al naibii de fermecător seara trecută.

Reprimându-şi un suspin, se duse spre vitrina cu globuri din cristal, plimbându-şi palmele pe cel aflat mai aproape.

Prăvălia lui Elaine avea aceeaşi atmosferă plăcută şi perfectă ca a casei ei, iar azi, împodobită pentru Ziua Ctitorului, era la superlativul absolut. Lumânările fuseseră aprinse, umplând aerul cu miros de dafin şi de salvie, iar cristalele erau răspândite pe feţe de masă din catifea neagră, ca şi cum ar fi fost nestemate proaspăt descoperite.

Până şi Gwyn avea azi o înfăţişare magică şi mistică, înveşmântată de sărbătoare, cu o rochie neagră mulată şi cizme din piele întoarsă, înalte până la genunchi, cu părul ei lung şi cârlionţat încadrându-i faţa.

Vivi era un pic mai subtilă, cu pantalonii ei negri şi puloverul mov cu dungi, numai că ea era doar profesoara de istorie din localitate, nu proprietara magazinului vrăjitoresc din oraş.

Pe lângă asta, se simţise absentă în această dimineaţă.

>

Petrecuse zece minute zdravene sub

duş, rememorând întâmplările din seara precedentă şi, după tot timpul care trecuse, după toate lacrimile vărsate din cauza modului îngrozitor în care se terminase, atunci când privise în ochii aceia albaştri, aceeaşi buclă de păr negru care-i cădea peste frunte, acelaşi zâmbet leneş, inima i se ciocnea zdravăn de coaste, stomacul îi tresălta şi nici măcar nu voia să se gândească la ce-ar fi putut face alte părţi din ea.

Inutil de menţionat, corpul său clar îşi amintea cât de mult îi plăcuse cel al lui, ceea ce era ceva profund necinstit şi chiar trădător din partea lui.

Trăgând aer adânc în piept, închise ochii şi-şi aminti mantra pe care o concepuse în seara precedentă, după ce plecase şi-l lăsase acolo.

El e cel mai rău, el e cel mai rău, el e cu adevărat, la propriu, cel mai rău.

Probabil că nu era cea mai iluminatoare mantră, dar avusese efect,

iar când deschise ochii, îi fu un pic mai uşor să-şi aducă aminte că avusese motive întemeiate pentru care-l lăsase fără să privească înapoi, motive provenite atât de acum nouă ani, cât şi din seara trecută.

— Ţi-ai imaginat că ai face sex cu el?

Vivi o privi chiorâş pe Gwyn.

— Nu, minţi ea şi fu salvată de un alt şir de întrebări de sunetul clopoţelului de deasupra uşii.

— încă n-am deschis! strigă Gwyn, doar că persoana care intra nu era un client timpuriu de Ziua Ctitorului, ci primăriţa.

Vivi aruncă o privire spre Jane Ellis, o brunetă minionă pasionată serios de pantofii cu toc cui. Perechea de azi era de un portocaliu aprins, asortată frumos cu costumul negru şi cerceii în formă de cranii din urechi.

— L-a văzut vreuna dintre voi pe Rhys Penhallow? întrebă ea, miscându-şi

degetele pe telefon chiar şi în timp ce-şi plimba privirea de la Gwyn la Vivi şi înapoi.

— Eu nu, răspunse tărăgănat Gwyn, cu ochii pe Vivi.

Dregându-şi glasul, Vivi făcu un pas înainte şi, cu un suprem efort, îşi stăpâni foiala mâinilor. Gwyn spunea mereu că ăsta era detaliul care o dădea de gol.

— M-am ciocnit de el aseară, mărturisi. Era în drum spre casa lui.

Cu un geamăt de frustrare, Jane îşi lăsă privirea spre ecranul telefonului.

— Ei bine, ar trebui să ţină discursul de Ziua Ctitorului peste douăzeci de minute, dar încă nu şi-a făcut apariţia la chioşcul de primire.

Vivi se mai destinse puţin. Bun, dacă ăsta ar fi fost unicul motiv de îngrijorare, poate că Rhys nu zăcea mort printr-un şanţ pe versantul muntelui. Cuvintele „chioşc de primire”

probabil erau, alături de „răspundere fiscală” şi „monogamie etică”, în fruntea listei de sintagme de care se ferea.

— N-am reuşit să-l găsesc la telefon, dar poate că bramburesc toată chestia asta cu prefixele internaţionale, nu ştiu, continuă Jane. în orice caz, Ziua Ctitorului nu poate începe până nu se ţin toate discursurile, iar el este în program.

îşi ridică privirea imploratoare spre Gwyn.

— El e. în program.

— Apare el, zise Vivi, punându-şi o mână pe braţul lui Jane ca s-o liniştească, dar făcu un mic pas înapoi, fiindcă, Doamne sfinte, femeia chiar vibra! Oare câtă cafea o fi băut în dimineaţa asta?

— Ar putea să se ducă Vivi să-l caute, propuse Gwyn, iar Vivi se întrebă dacă unele vrăjitoare ar putea ucide cu puterea minţii, fiindcă sigur i-ar fi prins

bine aşa ceva acum. Adică, zise mai departe Gwyn, reţinându-şi cu greu zâmbetul, tu nu l-ai văzut niciodată, Jane, dar el şi Vivi sunt vechi prieteni.

— Pe bune? se miră Jane, întorcându-se spre Vivi şi, pentru o fracţiune de secundă, degetele ei se opriră din scrisul pe telefon. De ce n-ai zis?

Vivi pufni şi făcu un semn nepăsător cu mâna.

— A, asta a fost demult şi n-am mai ţinut legătura. Şi, aşa cum am zis, sunt convinsă că va fi acolo. Tradiţia e foarte importantă pentru familia Penhallow, iar el a bătut atât drum pentru asta.

Şi categoric nu e mort, eu chiar nu l-am lăsat să moară sau să fie înfulecat de lupi, fiindcă n-a mai rămas niciun lup în Georgia, sunt destul de convinsă. Cu toate că ursi mai sunt...

— Ştii ceva, mă duc să bântui prin preajmă şi să văd dacă dau de el, bine?

Şi, în timp ce ieşea grăbită din

prăvălie, Vivi o auzi pe Gwyn spunându-i lui Jane:

— Ai văzut? S-a rezolvat problema!

Evident că Vivi aşa spera.

Strada principală din centrul oraşului Graves Glen începuse deja să se umple, deşi cerul era cenuşiu şi temperatura scăzuse mult peste noapte, trecând de la una plăcută, de toamnă, la frig de-a binelea.

Când îşi ridică privirea, Vivi văzu norii deplasându-se repede deasupra ei şi speră că toată festivitatea nu avea să fie scăldată de ploaie. Mai avuseseră Zile ale Ctitorului cu caniculă şi umiditate, dar, de obicei, lucrăturile magice din subteran ţinuseră vremea în frâu.

O rafală de vânt se abătu pe stradă, făcând să zăngănească dovlecii din plastic atârnaţi de lămpile cu gaz de modă veche şi determinând-o pe Vivi să-i pară rău că nu- şi luase haina din camera din spate de la Ceva Periculos.

Spera să-l găsească destul de repede pe Rhys, să-l ducă la chioşcul de primire, după care să-şi petreacă restul zilei ajutându-le la prăvălie pe Elaine şi pe Gwyn. A naibii să fie dacă avea să stea în mulţime şi să-l asculte pe Rhys cum ţine un discurs măreţ despre istoria oraşului, despre gloria familiei lui sau despre cine ştie ce mai avea el de gând să spună.

Când trecu pe lângă o familie ai cărei membri erau toţi costumaţi în vrăjitori, cu tot cu pălăriile ţuguiate, Vivi zâmbi. Adora Ziua Ctitorului, chiar şi când era implicat fostul ei. Ziua asta dădea startul întregului sezon de Halloween şi oraşul se umplea de oameni puşi cu adevărat pe distracţie. Din ce spunea mătuşa Elaine, în trecut Ziua Ctitorului fusese o chestie mai sumbră, o recunoaştere a sacrificiului făcut de familia Penhallow pentru ctitorirea acestui târguşor, ascuns în munţi.

Gryffud Penhallow murise în primul lui an petrecut aici, la urma urmei, aşa că exista o legendă cum că fantoma lui încă ar fi bântuit colinele de deasupra oraşului.

în schimb, în ultimul deceniu – şi după o serie de primari ca Jane – Graves Glen se transformase într-un punct nodal pentru Halloween. Era şi numele, fireşte[11], dar şi toată chestia cu micul oraş fermecător, copacii care luminau portocaliu aprins, livezile de meri aflate imediat la marginea târgului. Şi, din moment ce Ziua Ctitorului pica pe 13 octombrie, începetul cu începetul se contopise cu firescul punct de pornire pentru cel mai aglomerat sezon al lor.

Scuze, Gryffud.

Erau deja amplasate tarabe care vindeau orice, de la mere glazurate la „pomi de Halloween”, pomi de Crăciun miniaturali vopsiţi în negru şi împodobiţi cu dovleci din lemn, pălării

de vrăjitoare şi fantome.

Vivi le făcu semn cu mâna mai multor persoane pe care le cunoştea, inclusiv lui Ezi, care tocmai îşi cumpăra o pungă uriaşă de floricele din porumb, împreună cu iubitul ei, Stuart, dar stătu cu ochii în patru după mersul acela dezlânat cunoscut, părul ăla ciufulit, umerii ăia lăţi.

în cele din urmă, tocmai când era pe cale să creadă că el chiar ar putea să fie în stomacul unui urs, undeva între căsuţa mătuşii ei şi poalele muntelui, Vivi îl descoperi.

Era chiar în faţa Cazanului cu Cafea, în mână cu un pahar din carton de-a dreptul enorm, iar când o văzu apropiindu-se, el îşi trase cafeaua şi mai aproape.

— Vivienne, deja am avut o dimineaţă naşpa; dacă ai venit să încerci iar să mă omori, te avertizez, ar fi ceva foarte lipsit de eleganţă din partea ta.

îşi ascunsese ochii în spatele ochelarilor de soare, în ciuda cerului cenuşiu, având o înfăţişare care ar fi părut penibilă la oricare alt bărbat, dar, pentru unul ca el, mergea la

La asta contribuia şi restul vestimentaţiei, la fel de reuşite. Pantaloni gri, o cămaşă albă cu guler, descheiată doar puţin, o vestă într-o nuanţă închisă de cărbune şi, la gât, un medalion din argint cu o piatră preţioasă de un mov închis.

Vivi îşi aminti brusc şi explicit de acelaşi medalion, atârnând peste pieptul ei, în timp ce el se mişca deasupra şi înăuntrul ei, simţindu-şi obrajii cuprinşi de flăcări.

Până la el, ei nici măcar nu-i plăceau bijuteriile la bărbaţi, dar pandantivul ăla i se potrivea, delicateţea lanţului accentuându-i vastitatea pieptului, podoaba dându-i cumva un aer şi mai

masculin, nu altceva.

Rhys sorbi din cafea şi nu mai zise nimic, dar ea simţi că, probabil, el ştia ce-i trecea prin minte.

Poate că tocmai acesta fu motivul pentru care tonul ei sună un pic cam tăios când îi zise:

— Trebuie să te duci la chioşcul de primire.

El se strâmbă.

— Ăla ce pana mea mai e?

Dându-şi ochii peste cap, Vivi îl prinse de cot şi-l mână de la taraba cu cafea către şirul de corturi montate pe strada lăturalnică, dintre Ceva Periculos şi Destinul Scris.

— Primăriţa e panicată că încă n-ai făcut prezenţa, aşa că, du-te şi fă-o.

— Dar tu erai îngrijorată? se interesă el, iar ei nu-i plăcu încântarea din tonul lui. Ai crezut că am murit? Ţi-ai închipuit că faptele tale crude mi-au atras moartea?

— Cred că ar fi cazul să te duci să faci prezenţa, să-ţi ţii discursul şi să pleci acasă, Rhys.

El se opri brusc şi, când se întoarse s-o privească, îşi coborî ochelarii de soare pe nas.

— Trebuie să fac un act de prezenţă, să- mi tin discursul şi să încarc undele magnetice. Abia apoi pot să plec.

Vivi simţi cum câteva capete se întorc spre ei. Zărise prin mulţime doar o mână de alte vrăjitoare, persoane pe care le cunoştea de la colegiu, aşa că majoritatea celor care se zgâiau la ei habar n-aveau cine era Rhys. Doar că era genul de persoană care atrăgea privirile.

Chiar îi plăcea asta la el. Odinioară. Acum, se aplecă mai aproape şi-i zise:

— Bun, dar poate nu anunţi asta pentru tot oraşul şi pentru jumătate din turiştii din Georgia, însă, da, faci aia, după care, acasă. Partea cu plecatul

acasă este cu adevărat cea asupra căreia vreau să te concentrezi.

Şi Vivi dădu să-l tragă mai departe pe stradă, însă el rămase ferm. Uitase că, pentru un tip care părea atât de sprinten, era şi destul de vânjos. Fără doar şi poate, nu se clintea.

— Vino cu mine.

Ea clipi, mirată.

— în Tara Galilor?

5

Avea zâmbetul acela leneş care odinioară o doborâse total, iar acum îi stârnea dorinţa de a-l pocni peste bot.

Sau de a-l săruta.

Ori una, ori cealaltă.

— în mod sigur n-aş avea nimic împotrivă, dar mă refeream la unde. După discursul meu, după ce se termină... festivalul ăsta încântător.

Fără voia ei, Vivi se simţi străbătută de un mic fior. Nu vizitase niciodată undele magnetice, care se găseau într-o grotă, în muntele aflat vizavi de cel pe

care locuia Elaine. Grota reprezenta un spaţiu sacru, vizitat de-a lungul timpului, din câte ştia, numai de cei din familia Penhallow.

Ar fi minţit dac-ar fi spus că nu şi-a dorit niciodată să le vadă. Să ajungă aproape de o asemenea sursă de putere.

— Ai zis că ai fi vrut. Mai demult, continuă Rhys, împingându-şi la loc ochelarii de soare.

Şi atunci, ea îsi aminti. Sărbătoarea Solstiţiului, ei doi într-un cort, când îşi simţise capul învârtindu-se de magie şi de dorinţă, şi de plăcerea absolută stârnite de bărbatul acesta, în noaptea aceea.

Ştii, aici nu suntem departe de undele magnetice, îi zisese, sărutând-o pe vârful nasului. Izvorul întregii magii din valea asta. Strămoşul meu le-a aşternut personal.

A, nu mi-am dat seama că mă

giugiulesc cu o persoană nobilă aflată în vizită, îl tachinase, iar el zâmbise şi-o sărutase încă o dată.

Totdeauna mi-am dorit să le văd, şoptise ea, ceva mai târziu, cu buzele pe pielea caldă a gâtului lui.

Te duc eu la ele.

N-o dusese. Relaţia lor nu rezistase îndeajuns pentru această mică expediţie.

Acum însă îi făcea din nou oferta.

Să fi fost o ofrandă de pace? Sau o profund nepotrivită tentativă de seducţie? Privi în ochii lui albaştri şi-şi dădu seama că, în realitate, habar n-avea.

Şi, în acelaşi moment, înţelese şi că nu-i păsa.

Să ajungi aproape de undele magnetice însemna o onoare de care puţine vrăjitoare aveau parte, aşa că avea să accepte.

— Bine, sigur, îi răspunse, după care,

doar pentru eventualitatea în care el ar fi înţeles greşit, îl împunse cu degetul în piept. Pe lângă toate, îmi eşti dator, adăugă.

— Nu ştiu, după tentativa de asasinat, aş zice că suntem chit, în cel mai rău caz, răspunse Rhys, după care, când îi observă expresia feţei, dădu pe gât cafeaua rămasă. Perfect, zise. îţi sunt dator. Acum, condu- mă la chioşcul de primire şi hai să terminăm cu astea.

CAPITOLUL 7

— Nu ţi se pare că am avea acelaşi nas, nu?

Rhys studia capul strămoşului său, în prezent zăcând la baza statuii. Cine-l sculptase pe nefericitul Gryffud

Penhallow prinsese o grămadă de detalii: părul cârlionţat de pe frunte, uşoara încruntare şi expresia de Nobilă Suferinţă din ochi, precum şi un nas absolut bestial.

Primăriţa, Jane, încă derula cu o mână o bandă de siguranţă în jurul statuii distruse, răstindu-se în telefonul pe care-l ţinea în cealaltă, aşa că nu-i răspunse, iar Rhys oftă, pipăindu-şi puntea nasului.

— Ghinion, bătrâne, zise el, adresându-se capului lui Gryffud, după care-şi ridică privirea din nou spre vârful soclului.

Discursul se desfăşurase foarte bine, date fiind circumstanţele. Rhys îşi închipui că accentul contribuise în cea mai mare parte la serioasa lui reuşită, la care se adăuga noutatea de a avea prezent un Penhallow veritabil, venit tocmai din Ţara Galilor. Şi înţelesese că era genul de lucru pe care oamenii îl

preferau cât mai scurt; sinceri să fim, ei veniseră de fapt să cumpere mere glazurate şi lumânări confecţionate manual, nu să-l asculte pe el bătând câmpii despre strămoşul lui decedat.

Aşa că, mulţumiri pentru primirea călduroasă, o remarcă rapidă despre frumuseţea oraşului, câteva propoziţii în galeză, totdeauna o plăcere pentru public, şi era gata; încă o îndatorire îndeplinită.

Şi, deodată, capul lui Gryffud aproape că i-l zburase pe-al lui de pe umeri.

Imediat cum pusese piciorul pe micile trepte pe care coborai de pe scenă, auzise zgomotul de crăpătură, apoi icnetul mulţimii, iar dacă un instinct oarecare nu l- ar fi îndemnat să rămână nemişcat, ar fi ajuns drept sub craniul din piatră al lui Gryffud Penhallow care se prăbuşea.

— îmi pare foarte rău, zise primăriţa pentru, cum se gândi Rhys, cel puţin a

treizeci şi cincea oară. Nu ştiu cum de s-a putut întâmpla.

Ţinea încă în mână banda de un galben aprins, iar telefonul şi-l îndesase într-o teacă de la talie. Cu tot cu tocurile ei înalte, abia dacă-i ajungea până la bărbie şi, chiar dacă Rhys bănuia că-şi înlocuise tot sângele cu Red Bull, i se părea categoric atrăgătoare, cu ochii ei mari, negri, şi obrajii îmbujoraţi.

Cu toate acestea, faptul că fusese la un pas de a fi ucis pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore avea un fel de efect atenuator asupra libidoului, aşa că nici măcar nu încercă să flirteze când îi răspunse.

—Nu prea e vina ta. Probabil că bătrânu Gryffud ne-a dat de înţeles că ar fi preferat un alt Penhallow, iar pentru asta nu-l pot învinui. Mă bucur doar că nu mai era altcineva prin preajmă.

Zâmbise când spusese toate astea, dar în timp ce-şi tot plimba privirea între statuie şi capul de pe jos, o senzaţie de răceală i se instală în piept.

Seara trecută fusese una: o serie de incidente uşor de categorisit, ca o ciudată înşiruire de ghinioane, cu puterile lui magice deteriorate de traversarea unui întreg ocean afurisit.

Dar asta? Era... cu totul altceva.

Capetele statuilor nu se rup aşa, de la sine, cu siguranţă nu tocmai când treci pe sub ele, aşa că după ce o mai linişti o dată pe primăriţă, zicându-i că totul e în regulă şi că n-are de gând să pună în aplicare cine ştie ce răzbunare extravagantă pentru ultrajul acesta, Rhys traversă strada, ducându-se spre magazinul familiei lui Vivienne.

Un clopoţel se auzi când deschise uşa, cu un sunet uşor dezacordat şi obsedant, iar imediat deasupra lui, un soi de coşmar robotizat de corb începu

să croncăne şi să- şi fâlfâie aripile, clipind din ochii săi mov.

— Subtil, remarcă el, iar de la locul ei, de la casa de marcat, Gwyn, verişoara lui Vivienne, îi răspunse ridicându-şi degetul mijlociu.

— E închis.

— E foarte clar că nu.

— E închis pentru toţi foştii lui Vivi, iar tu te încadrezi, aşa căăăăă...

în apropiere, un grup de femei tinere priveau o varietate de jurnale legate în piele. Rhys văzu un afiş pictat de mână care le prezenta drept grimoare, dar nu detecta nici cea mai vagă urmă de magie emanată de ele. Totuşi, probabil că era de preferat să nu le vinzi turiştilor obiecte magice veritabile, iar când îşi roti privirea, Rhys îşi dădu seama că foarte puţine lucruri din prăvălie emanau vreun soi de putere veritabilă, cu excepţia lui Gwyn însăşi, gătită azi într-o costumaţie completă de

vrăj itoare.

O întâlnise de câteva ori pe timpul verii petrecute de el în Graves Glen, pe când avea părul roz. Acum era roşu şi lung, atârnându-i până aproape de mijloc şi, cu toate că nu semăna prea mult cu Vivienne, exista, fără îndoială, o asemănare în privirile dispreţuitoare pe care i le arunca.

— Ai ratat aproape-decapitarea mea de afară? o întrebă, făcând semn cu capul spre stradă.

Gwyn făcu ochii mari.

— Ia stai, aproape că mi s-a îndeplinit unul dintre visuri şi eu n-am văzut?

— Ce visuri?

Vivienne îşi făcu apariţia de după o draperie înstelată, dintr-un colţ al magazinului, ţinând în braţe o cutie care conţinea ceea ce păreau să fie cranii miniaturale. Avea părul strâns într-un coc dezordonat şi, când îsi suflă o şuviţă căzută peste faţă, Rhys îşi simţi

inima izbindu-se dureros de piept.

Măcar dacă n-ar fi fost atât de afurisit de frumoasă. Măcar dacă el n-ar fi făcut, cu nouă ani în urmă, cea mai mare gafă din partea asta a Atlanticului.

Măcar dacă n-ar fi bănuit, doar un pic de tot, că ea ar putea fi în spatele acestei bruşte dezlănţuiri de nenorociri.

Nu voia să creadă aşa ceva, doar că în ultimele câteva minute, de când îsi ridicase

privirea şi văzuse nasul lui Gryffud repezindu-se spre al lui, gândul fusese acolo, bombănindu-l undeva, în adâncul mintii.

Părea o coincidenţă un pic cam mare că, din clipa în care se întorsese în Graves Glen după nouă ani, totul mersese complet anapoda şi, chiar dacă Vivienne nu-i dăduse niciodată impresia că ar fi atât de răzbunătoare, ea tot îl lăsase să fie omorât sau înfulecat sau călcat pe bune de o maşină, în seara

precedentă.

Probabil că ar fi meritat toate astea, dar nu asta era ideea.

Acum, o privi şi întrebă:

— Cumva, din întâmplare, aveţi în prăvălie şi o oglindă pentru divinaţie?

De dincolo de tejghea, Gwyn pufni.

— Da, imediat în spatele borcanelor cu ochi de salamandră. Câţi ani ai? O mie?

Oglinzile pentru divinaţie erau puţin cam demodate, chiar şi pentru vrăjitori, dar la fel era şi tatăl lui Rhys, ceea ce însemna că ele puteau reprezenta una dintre cele mai bune căi de comunicare cu el.

— De fapt, cred că s-ar putea să fie una, în spate, zise Vivienne, lăsând jos cutia cu cranii. Atunci, mai multe dintre ele îsi

*

deschiseră fălcile, scoţând un fel de vaiet scârţâit care le făcu pe fetele de lângă grimoare să tresară, apoi să

izbucnească în hohote.

— Pe bune? întrebă Gwyn, rezemându-se de tejghea. Avem o oglindă pentru divinaţie şi eu nici măcar nu ştiu?

— Am găsit-o într-un magazin de antichităţi din Atlanta, răspunse Vivienne, înainte de a arunca o privire spre cliente, apoi spre Rhys. Apropiindu-se puţin, îşi coborî vocea şi-i zise: N-ai voie s-o foloseşti aici.

— Nici n-aveam de gând, îi răspunse Rhys, imitându-i tonul şoptit.

Ea se încruntă un pic şi o cută îi apăru între sprâncene, iar Rhys simţi că-l mănâncă degetele să se întindă şi s-o atingă, s-o netezească.

Fiindcă asta era o idee foarte proastă, îşi ţinu mâinile ferm în buzunare.

— Te descurci aici? o întrebă Vivienne pe Gwyn, care-i răspunse cu degetul mare ridicat.

— Acum, că am mai multe cranii zgomotoase de vândut copiilor

zgomotoşi, sunt beton.

— Încrucişându-şi braţele pe piept, Vivienne îl privi pe Rhys şi, după câteva clipe, îşi smuci capul spre draperia din colţ.

— Hai, îl îndemnă.

Rhys porni în urma ei, iar când Vivi trase draperia, se aşteptă să păşească într-un soi de depozit, cu rafturi prăfuite, o grămadă de cutii din carton, cam ca în încăperea din spate a cârciumii lui Llewellyn.

În loc de aşa ceva, se pomeni într-o cameră de formă circulară, având pereţii placaţi cu un lemn în nuanţa caldă a mierii. Candelabre din fier masiv susţineau lumânări groase care dădeau spaţiului un soi de lumină plăcută, la fel ca acele câteva globuri din sticlă vitrată fixate pe pereţi, care răspândeau raze colorate pe covoarele confortabile, dar ponosite, de pe podea.

De jur împrejurul încăperii erau mai

multe dulapuri, frumos sculptate, iar Vivienne se duse spre cel mai apropiat, deschizându-l şi bombănind ceva în barbă.

— E... e ceva, aprecie Rhys, examinând interiorul, iar când Vivienne îl privi peste umăr, înfăţişarea ei era ceva mai blândă, un pic mai familiară.

— Mătuşii Elaine îi place ca lucrurile să dea senzaţia de miere, zise ea. De ce-ai avea o magazie anostă, deprimantă, când poţi să ai asa ceva?

Fu rândul ei să privească în jur.

— Cum să zic, uneori mă face să mă simt de parcă aş fi într-un joc video din seria Hobitul.

Rhys pufni în râs şi ea îi zâmbi. Doar pentru o clipă.

Unul dintre dinţii ei din fată era ciobit aproape imperceptibil. Uitase de ea. îi plăcea aşa ciobit. Această mică imperfecţiune în zâmbetul acesta solar.

Ea se întoarse la loc spre dulap şi

Rhys îşi drese glasul, făcând un mic pas înapoi.

— Şi dacă intră clientii aici?

Vivienne îsi vârî mâna mai adânc în dulap, scotocind prin conţinutul lui.

— Nu intră, îi răspunse. Avem un mic farmec de respingere pentru partea asta a prăvăliei. Elaine l-a modelat astfel încât clientii să nu se simtă incomodaţi sau înfricoşaţi, ci doar să nu-şi dorească să intre aici.

— E chiar genial, pe bune, zise Rhys, impresionat. Una era să faci un farmec, dar cu totul alta era să-l modelezi după nevoile tale specifice, fiind necesară multă pricepere pentru aşa ceva.

Vivienne se întoarse spre el, cu oglinda în mână, ridicând din sprâncene.

— Da, mă rog, nu toţi trebuie să fie vrăjitori galezi şmecheri ca să cunoască vreo câteva trucuri magice trăsnet.

— Ei bine, din moment ce acest vrăjitor galez şmecher chiar a fost trăsnit de trucurile magice, nu pot să te contrazic la faza asta.

întinse mâna după oglindă, dar Vivienne nu i-o dădu, privindu-l cu încă una dintre micile ei încruntări.

— Ce vrei să spui?

Oftând, Rhys îşi trase mâna şi se lăsă înapoi pe călcâie.

— Doar că, atunci când un om aproape că-şi găseşte moartea de două ori în mai puţin de zece zile, începe să creadă că ar putea să se întâmple ceva.

Ea era încă încruntată şi rămăsese cu desăvârşire nemişcată, iar Rhys o urmărea cu atenţie, căutând vreun semn de vinovăţie.

Chiar îşi închipuia că Vivienne era pornită să se răzbune, după atâţia ani? Pentru o relaţie care n-a rezistat nici măcar o vară?

Nu. Nu tocmai.

Sau poate nu voia să-şi închipuie.

— în orice caz, de îndată ce-o să am asta, continuă, arătând din cap spre oglindă, o să pot vorbi cu tatăl meu şi să mă asigur că încărcarea undelor magnetice e o idee bună, dat fiind faptul că Gryffud Penhallow a încercat să mă ucidă.

Fiindcă văzu că Vivienne continua să-l privească fix, Rhys îi povesti repede întregul incident cu statuia, terminând cu:

— Aşadar, vezi? Dac-ai fi stat să-mi urmăreşti discursul, ai fi asistat la un spectacol pe cinste.

— Ai păţit ceva? se interesă ea, privindu-l din cap până-n picioare, cu buza de jos prinsă între dinţi. Lampa cu gaz aflată cel mai aproape de ea îi desena în păr modele cu roşu şi albastru, făcând să sclipească mai tare micile paiete de pe puloverul ei mov. Rhys făcu un pas în faţă, întinzând

mâna.

— Sunt bine. Sau o să fiu, de îndată ce-o s-o folosesc.

Arătă din nou oglinda cu capul şi Vivienne i-o înmânănă, cu metalul încă păstrând căldura mâinii ei.

— Dar de ce vrei s-o foloseşti ca să vorbeşti cu tatăl tău, la urma urmei? întrebă ea. Umerii i se mai destinseseră acum şi o

parte din încordare îi părăsi chipul. Asta e pentru ghicirea viitorului, nu pentru comunicare.

Rhys nici măcar nu ştia precis cum să-i explice despre tatăl lui sau despre această excentricitate anume a lui, aşa că doar ridică din umeri.

— Alte trucuri de vrăjitor galez şmecher, zise.

— Am înţeles. Atunci eu o să... probabil că vrei puţină intimitate, zise ea, ridicându- şi mâna ca să-şi dea după

ureche una dintre acele şuviţe răzleţe.

— Păi, dacă vrei să rămâi şi să-l cunoşti pe tata...

Vivienne strâmbă din nas.

— Din ceea ce mi-ai povestit despre el, cred că mai bine mă lipsesc. Mă găseşti în fată.

Cu un foşnet al draperiei înstelate, dispăru, lăsându-l pe Rhys în mijlocul încăperii, ţinând oglinda în mână, îngrozit de fiecare secundă care avea să urmeze.

Oftând, Rhys ridică oglinda pentru divinaţie în faţa ochilor şi privi în ea. Era încruntat, o expresie neobişnuită pentru faţa lui, una care, după cum îşi dădu seama, un pic şocat, îl făcea să semene îngrozitor de mult atât cu Wells, cât şi cu tatăl lor.

Dacă ăsta era efectul acelui loc asupra lui, categoric trebuia să plece cât mai curând posibil.

Dar, mai întâi, trebuia să se ocupe de

asta.

Murmurând ca pentru sine cuvintele, Rhys îşi apăsă mâna liberă pe sticla rece a oglinzii şi o simţi unduindu-se sub vârfurile degetelor.

Nu trecură decât câteva clipe până să apară chipul tatălui său prin vârtejul de ceaţă cenuşie din oglindă, cu biblioteca vizibilă clar în spatele lui.

— Rhys? se miră el, cu sprâncenele lui înfricoşătoare, unite într-un V ascuţit. Ce e?

— Şi eu mă bucur că te văd, tati, bombăni Rhys, încruntarea tatălui său adâncindu-se.

— Unde mama naibii eşti? Ăla e... vreun soi de teatru? Căruţa unei ghicitoare?

Chipul tatălui său se profilă mai aproape în oglindă.

— Rhys Maredudd Penhallow, dacă te-ai înhăitat cu ghicitoare...

— Tati, nu pot să stau de vorbă cu tine

decât pentru câteva clipe, pot să-ţi spun de ce te-am căutat?

Expresia feţei lui Simon se mai limpezi. Se lăsă înapoi, aşteptând.

Cât putu de repede, Rhys îi povesti tatălui său tot ceea ce i se întâmplase de când ajunsese în Graves Glen, de la necazurile cu maşini până la aproape accidentul cu statuia. Lăsă deoparte amănuntul că nu avusese apă caldă pentru duş în dimineaţa aceea, fiindcă era destul de convins că n-ar fi fost în avantajul lui, dar atunci când încheie, tatăl lui părea aproape amuzat.

Ce perspectivă înspăimântătoare.

— Nu eşti blestemat, băiete, îl asigură Simon. Bărbaţii Penhallow nu pot fi blestemaţi. Nici în mai mult de o mie de ani nu s-a întâmplat ca vreunul dintre noi să cadă victimă vreunui farmec de oricare fel.

Amuzamentul lăsă loc infatuării când adăugă:

— Toate astea sunt, fără îndoială, rezultatul direct al hotărârii tale de a călători ca un om de rând, în loc s-o faci prin intermediul Pietrei Călătoare, aşa cum ţi-am sugerat.

— A căzut capul unei statui din cauză că m-am hotărât eu să vin cu un zbor comercial şi să închiriez o maşină? Asta susţii, tati? Fiindcă nu sunt sigur că văd legătura.

Acum, încruntarea reveni. Era, de fapt, ceva oarecum liniştitor.

— Ai încărcat deja undele magnetice?

— Nu, nu încă. Dar asta-i problema, nu-i aşa? Dacă sunt blestemat şi asta, nu ştiu, paradeşte undele magnetice sau ceva de genul ăsta?

— Cu toate că nu mă îndoiesc de talentul tău de a, cum ai spus, „paradi” aproape orice, Rhys, îţi spun eu, nu există nicio posibilitate ca tu să fii blestemat. Şi chiar dacă ar fi existat, o fată care abia dacă poate fi încadrată la

şamanism n-ar fi fost în veci
capabilă de aşa ceva. Şi nu împotriva ta. Nu împotriva oricăruia dintre noi.

— Ea e mai mult decât un şaman, zice Rhys, strângându-şi mai tare degetele pe mânerul oglinzii, însă tatăl lui făcu un semn de nepăsare.

— Orice ar fi, îţi spun că în niciun caz n-ar fi putut să abată un farmec împotriva ta. E ridicol. Absurd.

— Cam ca discuţiile prin intermediul oglinzilor, ripostă Rhys, iar privirea tatălui său se aspri.

— Fă treaba pentru care te-am trimis acolo, băiete, întoarce-te acasă şi să nu mai aud niciodată din gura ta cuvântul „blestemat”.

CAPITOLUL 8

— Aşadar, cred că poate noi chiar l-am blestemat pe Rhys.

Vivi păstrase un ton scăzut când

spusese asta, aruncând mereu priviri peste umăr spre draperia din colţul încăperii. El era acolo de ceva vreme, ceea ce o făcea să se întrebe despre ce vorbeau, el şi tatăl lui. Oare putea tatăl lui să facă vreun soi de farmec la mare distanţă şi să afle că, da, Vivi şi Gwyn chiar aruncaseră un blestem asupra lui Rhys, cu atâţia ani în urmă? Oare le va declara Război Vrăjitoresc? Să scoată magia din Graves Glen? Oare ar...

— Vivi, dacă noi chiar am putea să aruncăm blesteme asupra oamenilor, curva aia de la Cazanul cu Cafea, care îmi dă mereu lapte integral când eu îi cer lapte de soia, ar fi fost moartă până acum, zise Gwyn, punând încă unul dintre craniile clănţănitoare din plastic pe masa cu exponate din mijlocul prăvăliei. Rulau mii de astfel de obiecte în această perioadă a anului, părinţii bucurându-se că pot să cumpere ceva ieftin şi sinistru pentru copiii lor, iar

copiii fiind încântaţi că-şi pot alerga fraţii sau surorile prin oraş cu o ţeastă cotcodăcitoare.

Vivi luă un craniu rătăcit de pe tejghea, ciocănindu-i dinţii cu unghiile din neastâmpăr.

— Bine, dar nu pare cam mult? Chestia cu maşina, aia n-ar putea însemna nimic, dar cu statuia?

— Lucruri din astea au existat dintotdeauna, răspunse Gwyn, întorcându- se cu faţa spre Vivi, cu pălăria ei de vrăjitoare uşor strâmbă. Şi e posibil ca, atunci când au amenajat scena, să fi ciocnit statuia sau mai ştiu eu ce. Uite ce e, dacă e să intre cineva în panică din cauza statuii, aia e Jane. Şi, crede-mă, o să intre. Va fi nevoie de, să zic, cel puţin două sticle de vin ca s-o calmez astă-seară.

— Nu credeam că voi două mai sunteţi împreună, zise Vivi, iar gura craniului se deschise scârţâind, ochii clipiră şi

Gwyn ridică din umeri.

— Suntem aproape împreună. Apropo, adăugă ea, privind-o pe Vivi cu coada ochiului, între tine şi Nemernicul păreau să cam iasă ceva scântei.

Aşezând craniul la loc pe tejghea cu un poc sonor, Vivi îşi îndreptă spinarea.

— Poftim?

încă o ridicare din umeri şi Gwyn ocoli colţul mesei, ducându-se de partea cealaltă.

— Ziceam şi eu. Chimia pare să fie încă prezentă, iar tu eşti cumplit de îngrijorată pentru el.

— Sunt îngrijorată fiindcă e posibil ca noi să-l fi blestemat accidental pe fiul unui vrăjitor foarte puternic, argumentă Vivi, iar Gwyn făcu un semn cu mâna.

— E o poveste plauzibilă. Eu cred că ţie încă-ţi place Nemernicul. Sau, cel puţin, vrei să faci sex cu el, ceea ce e de înţeles. Eu chiar uitasem cât e de drăguţ. Sau s-o fi făcut mai drăguţ în

ultimii nouă ani?

Apropiindu-se de tejghea, Gwyn se opri în faţa lui Vivi, proptindu-şi bărbia în palme.

— Tu ce crezi? o întrebă.

— Eu cred că, dacă tot continui să-i spui „Nemernicul”, nu poţi să te şi comporţi de parcă ai fi o peţitoare adolescentă dintr-un film Disney.

— Cuprind mulţimi în mine—.

— Gwyn, îţi jur, începu Vivi, dar până să- şi poată duce la capăt amenințarea, draperia se desfăcu şi Rhys îşi făcu apariţia.

Părea iritat, un sentiment pe care Vivi nu-l asociase niciodată cu Rhys, dar unul care, în mod tulburător, părea că-i stă chiar bine. Ceva din felul în care se încrunta îi facea contururile feţei chiar mai ascuţite, iar albastrul ochilor, mai intens.

îsi dădu seama că se holba la el şi simţi cumva că Gwyn o privea cu mai

multă infatuare decât i-ar fi fost permis oricărei femei, aşa că Vivi ieşi din spatele tejghelei şi se duse spre Rhys, întinzând mâna după oglinda care încă era la el.

— A mers? se interesă, iar el clipi, ca şi cum s-ar fi mirat că o vede acolo.

— Hmm? O, da. Da, am dat de el fără nicio problemă, mulţumesc, răspunse Rhys, înmânându-i oglinda. Ai zis că ai găsit-o într-un magazin de antichităţi?

Făcând semn din cap că da, Vivi îşi privi propria reflexie în oglindă, împotrivindu-se tentaţiei presante de a scoate limba la obrajii ei prea trandafirii şi ochii prea luminoşi. Vino-ţi în fire, fată!

— Da, era doar atârnată undeva, în spate. Proprietarii habar n-aveau de ceea ce deţineau, iar eu m-am hotărât s-o depozitez aici, mai degrabă decât acasă la mine.

— De ce?

Rhys o privea, chiar o privea şi, of, fir-ar să fie, mai era un lucru pe care-l uitase în legătură cu el. Era campion la ascultat. Şi nu de paradă. îl interesa sincer ceea ce aveai de spus, totdeauna voia să afle mai mult. Era ca şi cum ai fi avut un reflector îndreptat spre tine tot timpul, dar nu într-un fel care să te facă să te simţi expus sau în vitrină. Pur şi simplu, te făcea să te simţi încălzit. Apreciat.

Până când s-a dus.

Vivi îşi smulse privirea din ochii lui şi se uită din nou în oglindă.

— Nu ştiu, răspunse ea. E prea ispititoare, poate. Nimeni n-ar trebui să privească prea intens în viitor, nu? Desigur, adăugă, agitând uşor oglinda, n-am ştiut că poate fi folosită şi pentru apeluri internaţionale.

— Numai dacă încerci să iei legătura cu un ticălos excesiv de pretenţios, zise Rhys, determinând-o să ridice

sprâncenele.

— Atunci, ar merge şi ca să iau legătura cu tine?

Zâmbetul lui Rhys i se întinse pe faţă la fel de lent şi de dulce ca mierea. Privind peste umăr, Vivi o văzu pe Gwyn zâmbind cu subînţeles, împreunându-şi degetele ca să producă o ploaie rapidă de lumină violet, în timp ce mima din buze: Scântei.

Dacă n-ar fi văzut-o Rhys, Vivi poate că ar fi avut vreo câteva cuvinte alese să-i mimeze ca răspuns verişoarei sale.

în loc de asta, îşi ridică fruntea, ţinând oglinda la piept.

— în fine. E totul în regulă? Cu tatăl tău?

Nu te-am blestemat eu. E doar ghinionul şi nu are nimic de-a face cu o vrăjitoare adolescentă beată şi cu inima zdrobită, de acum aproape un deceniu.

Zâmbetul lui Rhys se stinse, momentul magic se risipi, iar Vivi îşi spuse în

sinea ei că era mai bine asa.

După care, spre imensa ei uşurare, el încuviinţă.

— Aşa se pare. Acum, doar să încarc undele magnetice şi pornesc înapoi spre Tara Galilor.

— Exact, undele. Când?

Rhys scoase un ceas delicat din buzunarul vestei şi-l privi.

— Luna răsare diseară cam pe la şapte, deci, cam pe atunci?

Gwyn încă îi urmărea atentă, dar, slavă zeiţei, în acel moment clopoţelul de la intrare zăngăni din nou, ceea ce însemna că aveau clienţi. După ce Gwyn aflase că Vivi avea să încarce undele împreună cu Rhys, ea nu mai putea să scape de gura ei.

Totuşi, încă-şi dorea s-o facă.

în timp ce Gwyn se îndrepta spre uşă, Vivi clătină aprobator din cap spre Rhys.

— Vino să mă iei de aici la sase şi

jumătate.

Mai erau doar câteva ore. După care ea va putea să vadă undele magnetice, Rhys va putea să facă ceea ce trebuia să facă şi toate astea se vor încheia, în fine.

Ceea ce îsi dorea.

în totalitate.

Din toate momentele în care Vivi se gândise la Rhys de-a lungul anilor – şi fuseseră mai multe decât ar fi vrut ea să recunoască – niciodată nu-i trecuse prin cap ceva atât de simplu şi de anost ca prezenţa lui în maşina ei.

Şi totuşi, iată-l, rezemat pe spătarul scaunului din dreapta al automobilului ei Kia, cu picioarele lui lungi întinse şi cu cana ei de deplasare, cea cu steluţe verzi şi broscuţe, într-o mână, în timp ce Graves Glen dispărea în urma lor şi urcau tot mai mult pe dealuri.

Amurgul tocmai începuse să se instaleze mai temeinic, prefăcând cerul

într-un violet delicat, restul peisajului începând să fie cuprins de o ceaţă albastră. Vivi strânse mai tare volanul cu degetele, străduindu-se foarte, foarte tare să nu se gândească la seara în care-l cunoscuse pe Rhys.

Evident, nu fusese exact aşa. Era pe atunci iunie, nu jumătatea lui octombrie, aerul era mai blând şi mai cald, culorile erau altfel, dar fusese o altă noapte magică, una specială, iar acum se întreba dacă şi el se gândea cumva la acelaşi lucru.

Stătea atipic de tăcut acolo, pe scaunul din dreapta ei, privind afară pe geam şi, din când în când, mai lua câte o gură de cafea. Să fi făcut parte din misiunea lui? Oare avea nevoie să se concentreze înainte de a înfăptui o magie atât de importantă?

Pentru prima dată, Vivi fu conştientă de faptul că era posibil să fi fost vârâtă cam până peste cap în povestea asta.

Nu în cea cu Rhys, nu tocmai, ci în lucrarea magică la care urma să asiste. Ea îsi ţinea farmecele în *frâu,* puteau să treacă săptămâni întregi fără să-şi folosească puterile.

Oare era pregătită pentru ceea ce avea să vadă?

— E de-a dreptul uimitor cât de bine te aud cum gândeşti.

Vivi îi aruncă o privire rapidă înainte de a se concentra din nou asupra drumului.

— Cum, la propriu? Adică îmi citeşti gândurile?

Rhys chicoti, mai sorbi o gură de cafea şi abia apoi clătină din cap.

— Nu, n-am puterea asta şi, chiar dac-aş fi avut-o, cu siguranţă n-aş fi folosit-o asupra ta. Serios, un om nu trebuie să audă prea des că e un ticălos. Ziceam doar că ai o anume înfăţişare când e evident că te

> >

concentrezi. E...

— Dacă zici „drăguţ”, te arunc afară din maşină.

— N-aş îndrăzni. Mă gândeam mai degrabă la „fermecător”.

Vivi nu se putu abţine să-l privească iar. îi zâmbea, cu zâmbetul acela delicat, tandru, pe care ea îl uitase complet cam până în momentul de faţă, iar de data asta îi veni ceva mai greu să-şi întoarcă ochii la loc spre drum.

— Asta se acceptă, zise ea, până la urmă. Şi, ca să ştii, chiar nu mă gândeam că eşti un ticălos. Adică, ăsta este un gând implicit în mintea mea tot timpul, dar acum nu mă gândeam propriu-zis la asta.

— E bine de ştiut.

— Mă gândeam la undele magnetice. La ceea ce implică, de fapt, încărcarea lor.

Rhys se foi pe scaunul lui şi aşează cana de cafea în suport.

— Mai puţine decât crezi, în realitate.

Câteva formule magice, un mic spectacol – aici îsi întinse braţele şi-şi bâtâi degetele – şi e gata.

— A, zise Vivi, pleoştindu-se un pic pe scaunul ei, iar el zâmbi, lăsându-se pe spate.

— Te aşteptai la ceva impresionant?

— Nu ştiu la ce mă aşteptam, recunoscu ea. Rhys întoarse capul s-o privească şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Mergeai pe faza Potter, este?

Vivi îşi încreţi fruntea, în timp ce ieşea de pe şosea şi vira pe poteca îngustă, una pe care majoritatea ar fi ratat-o cu desăvârşire.

— Pe ce?

— Pe faza Potter, repetă el. Să nu afli că eşti vrăjitoare până nu te faci mai mare, să nu creşti ştiind asta. „Eşti vrăjitoare, Vivi”, chestii din astea.

Acum, că nu mai era nevoită să fie atentă la trafic, Vivi se întoarse cu o

privire aprigă spre Rhys, ştiind că era oarecum atenuată de zâmbetul pe care-l simţea trăgându-i în sus de colturile buzelor.

— Asta nu e o vorbă, „faza Potter”.

— Ba e. Doar că tu n-o ştii, fiindcă eşti, cum am stabilit, „faza Potter”.

— Bun, atunci dacă mă mai auzi cum gândesc, să ştii că am revenit la ideea cu „ticălosul”.

Încă zâmbind, Rhys întoarse capul spre geam, în timp ce maşina îşi începea coborârea spre valea de dedesubt. Se întunecase şi mai mult între timp, cerul avea mai degrabă o nuanţă indigo decât mov, ca lavanda, iar luna se înălţa pe deasupra dealurilor, strălucitoare, rece şi albă.

Noaptea perfectă pentru vrăjitorie.

— Totuşi, mama ta a fost vrăjitoare, nu? întrebă Rhys, întorcându-se din nou spre ea, iar degetele lui Vivi strânseră puţin mai tare volanul.

— A fost, da. Din câte se pare, era chiar foarte pricepută, dar... Nu ştiu. Cred că a fost forma ei de rebeliune, să respingă tot ce ţinea de magie.

Acum n-o mai durea să vorbească despre părinţii ei. Pierderea lor încă durea, dar suferinţa era ca o povară mai degrabă, decât ca un tăiş ascutit. Şi totuşi trecuse o

> > > >

veşnicie de când îi pomenise de faţă cu oricine altcineva.

— îmi plac femeile rebele, mie unuia, cugetă Rhys, lăsându-se pe spătar. Continua s-o privească. Deşi Vivi îşi ţinea ochii îndreptaţi spre drum, putea s-o simtă. Şi, chiar n-ai făcut nimic magic în copilărie? se interesă el. Nici măcar accidental?

— A, ba sigur că da, răspunse Vivi, zâmbind când îşi aminti. Am făcut primul meu farmec când aveam 5 ani. Eram în căsuţa din copac pe care mi-o

construise tata şi făceam ceai. Prin asta înţeleg că amestecam ţărână şi apă într-un ceainic vechi pe care-l găsisem în garaj.

— Tatăl meu face un ceai pentru care e clar că foloseşte aceeaşi reţetă, glumi Rhys, făcând-o să râdă.

— în orice caz, erau tufele alea mari de azalee sub căsuţa din copac şi m-am gândit că ar fi frumos să adaug şi câteva petale, dar nu voiam să cobor pe scară tocmai până acolo, aşa că m-am gândit foarte intens. Să le fac să intre plutind pe fereastră. Şi atunci, ele...

îşi luă mâinile de pe volan doar pentru o clipă şi-şi flutură degetele.

— Asta au făcut.

întoarse iar capul spre Rhys, care o privea în continuare, cu zâmbetul acela tandru, ceea ce o făcu să simtă că în pieptul ei ceva s-a strâns atât de mult, încât fu nevoită să-şi abată privirea şi să se concentreze la loc asupra drumului

din faţa lor.

— Oricum, mama a intrat în panică şi am avut discuţia aia importantă, despre cât de periculoase sunt lucrurile de genul ăsta pentru mine. Avea dreptate, într-adevăr. Sunt sigură că, dacă m-ar fi văzut vecinii, aş fi ajuns pe la vreun talk-show plin de picanterii sau cam aşa ceva.

Vivi nu se mai gândise de mulţi ani la momentul acela, dar acum îl revedea: mama ei, aşezată pe marginea patului, cu părul de aceeaşi culoare cu al lui Vivi, dar mai scurt, ştergându-i umerii când se apleca, mirosind a fum şi a mirodenii.

Nu vreau decât să fii în siguranţă, fetiţă scumpă.

Faptul că făcuse să plutească petalele acelea nu-l simţise ca fiind periculos. îl simţise plăcut şi uşor. Simplu.

însă înfăţişarea mamei ei era extrem de

serioasă, ceea ce Vivi nu uitase niciodată, dar niciodată nu fusese capabilă pe deplin să disocieze ideea de magie de cea de primejdie. Fu străbătută de un fior acum, când maşina cobora în vale, dar nu din cauza frigului, ci a nerăbdării legate de ceea ce aveau să facă.

Sau poate că simţea deja magia în aer.

— Acum înţeleg de ce a ales bătrânu' Gryffud locul ăsta, murmură Rhys, ca pentru sine, îndreptându-şi spinarea ca să vadă mai bine prin parbriz.

— O simţi, este? îl întrebă ea, iar el încuviinţă. Suntem aproape?

— E imediat după colţ.

Opri maşina la marginea unui pârâu, cu apa bolborosind şi suspinând deasupra pietrelor, curgând din gura deschisă a unei peşteri aflate chiar în faţa lor, cu intrarea întunecată, în lumina farurilor lui Vivi.

închise totul, cufundându-i într-o

beznă şi mai adâncă. Prin întuneric, Rhys se întoarse spre ea şi-i întinse o mână.

Ei bine, Vivienne, zise el, mergem?

CAPITOLUL 9

Era chiar păcat să nu vezi câtă magie se întâmplă în locuri întunecoase şi umede.

în timp ce o ajuta pe Vivienne să treacă peste o stâncă mai mare decât celelalte, chiar din faţa intrării în peşteră, Rhys se întrebă de ce n-au putut strămoşii lui să plaseze undele magnetice într-un loc mai călduros, undeva cu ceva mai puţină umiditate. Şi plajele aveau nevoie de magie, lucru sigur.

Dar nu, se pare că strămoşul lui fusese genul de ticălos ursuz, care prefera peşterile, aşa că Rhys era nevoit acum să tot ocolească bălţoace şi pietre acoperite de mâzgă.

Cu toate că, recunoscu el atunci când Vivi îl luă încă o dată de mână, cu micul glob de lumină produs de ea plutind deasupra lor, compania în mod sigur nu era una rea.

— Cât de departe în peşteră sunt undele? se interesă ea, lăsându-i mâna şi ridicând-o pe a ei ca să-şi îndepărteze părul căzut peste faţă.

— Nu departe, răspunse Rhys, ascuţindu- şi privirea prin întunericul din faţa lui. Tatăl lui îi schiţase o hartă, probabil folosind cerneală din sânge de corb şi o hârtie de pergament de acum cinci sute de ani, însă el lăsase în mod intenţionat

porcăria aia acasă, destul de convins că va fi capabil să găsească singur undele.

Acum însă, pe măsură ce înainta prin peştera ai cărei pereţi se îngustau tot mai mult în jurul lui, nu mai era convins că fusese cea mai bună idee. Simţea magia, evident, pulsând ca o a doua inimă sub tălpile lui, făcându-i să i se zbârlească părul de la ceafă, dar de unde provenea ea, mai precis?

Nu-i era clar nici pe departe.

Oprindu-se, Rhys privi în jur. Principalul salon al peşterii se înfunda la câţiva metri mai încolo şi tot ceea ce putea să vadă era stâncă solidă, pe toate părţile. Oare să fi menţionat harta tatălui său vreo intrare
secretă? Sau era iarăşi ghinionul lui, care strica totul? Chiar dacă tatăl lui jurase că n- avea cum să fie blestemat, Rhys nu se putea descotorosi de senzaţia neliniştitoare că era
ceva în neregulă.

Poate că şi asta făcea parte din aceeaşi poveste.

— Pe toţi dracii, bombăni, iar Vivienne se opri la rândul ei, ridicându-şi capul şi privindu-1.

— Te-ai rătăcit? il întreba.

— Nu, răspunse el, mult prea în grabă, iar ea îşi miji puţin ochii spre el.

— Rhys!

— Nu m-am rătăcit, insistă el, după care începu să se învârtească în cerc, cu globul luminos târând-se ca beat după el. Doar că am nevoie să mă orientez puţin.

— Mmmm, rosti Vivienne, încrucişându- şi braţele. Şi orientarea ta îti spune cumva

3 3 3 3 _L

că e o deschizătură secretă chiar dincolo de umărul tău stâng?

Rhys se răsuci pe călcâie, încordându-şi privirea prin întuneric, dar la început nu văzu decât stânci umede, alunecoase.

Şi deodată, iat-o! O umbră aproape imperceptibilă în mijlocului întregului

întuneric, ascunsă cu dibăcie în stâncă.

întorcându-se din nou spre Vivienne, Rhys îşi înălţă sprâncenele.

— Tu ai mai fost aici?

— Niciodată, răspunse ea, scuturând din cap. Adică, ştiam unde e peştera, dar mătuşa Elaine era foarte strictă în privinţa faptului că e un spaţiu sacru în care nu trebuie să ne amestecăm.

încruntându-se, clătină din cap.

— Totuşi, e ciudat. E de parcă aş fi ştiut unde e deschizătura, înainte s-o văd. Ca şi cum aş fi ştiut că, dacă privesc intr-acolo, o s-o văd.

Rhys nu ştia ce să creadă. Era posibil ca ea să fi fost pur şi simplu mai capabilă decât el să detecteze magia de aici, afurisită să fie descendenţa familiei, sau poate că o zărise în treacăt mai devreme, tară ca el s-o observe. în orice caz, nu trebuia să mai stea acolo ca un idiot desăvârşit, asa că făcu semn cu capul spre despicătură.

— Atunci, într-acolo!

De îndată ce pătrunseră prin intrarea ascunsă, aerul din jurul lor păru să se schimbe. Imediat deveni mai rece, într-atât încât Rhys fu scuturat de un fior şi-şi dori să-şi fi luat o geacă la el.

Aici, culoarul era atât de strâmt, încât se văzură nevoiţi să meargă unul după celălalt, stâncile umede atingându-le umerii. Cu cât înaintau, cu atât mai insistent devenea zumzetul magiei. Rhys îşi simţea urechile de parcă ar fi fost înfundate cu vată şi avea piele de găină pe tot corpul.

Din spatele lui, auzea respiraţia lui Vivienne accelerându-se şi-şi dădu seama că şi ea sigur se simţea la fel.

Dar asta nu era nimic, în comparaţie cu ceea ce simţi atunci când îngustul culoar dădu într-un alt salon şi văzu undele magnetice strălucind în faţa lui.

întregul salon era scăldat într-o delicată lumină mov, fluvii curgătoare

de magie pură pulsând din sol. Rhys realiză că i se usucă gura şi încep să-i tremure genunchii.

Din nefericire, nu erau singurele lucruri pe care le simţea.

Intorcându-se, o văzu în spatele lui pe Vivienne, oprită imediat după intrare, cu ochii mari, cu pieptul ridicându-se şi coborând, iar când îşi ridică privirea spre el, observă acelaşi amestec de mirare şi de fierbinţeală pe faţa ei.

Slavă Domnului, în pana mea, altfel ar fi fost cu adevărat stânjenitor.

— Bun, începu, dregându-şi glasul, deci e o chestie incomodă şi probabil motivul pentru care trebuie făcută de unul singur.

Chiar trebuia să se fi aşteptat sau trebuia ca tatăl lui să-l fi prevenit, dar, de fapt, nu. Fiindcă discuţia aia ar fi fost îndeajuns de chinuitoare încât să provoace moartea, astfel că poate era cel mai bine aşa.

Magia a avut întotdeauna un efect fizic. Unele descântece te fac să te simţi istovit, altele te agită. Unele te fac să plângi, din motive pe care nu le înţelegi.

Iar unele lucrări magice, cine ştie din ce motiv, te excită.

Din câte se părea, undele magnetice erau din acest ultim tip şi, dată fiind intensitatea magiei din peştera aceasta, efectul era la fel de intens.

Probabil era amplificat de faptul că în momentul de faţă împărţea atmosfera din peşteră cu o femeie cu care odinioară avusese numeroase partide spectaculoase de sex, dar nu trebuia să se gândească la asta câtuşi de puţin.

Numai că, atunci când închise ochii, strângând cu putere pleoapele, totul apăru acolo, derulându-se ca o bobină de film interzis minorilor: picioarele lui Vivienne încolăcite pe mijlocul lui, părul lui Vivienne pe pieptul lui, felul în care-i simţea sfârcurile când îşi legăna alene

degetul mare pe ele, sincopele din răsuflarea ei atunci când îi strecura mâna între picioare, felul în care râdea când îşi dădea drumul, ceea ce lui totdeauna i se păruse extraordinar, acel râs perfect, pe nerăsuflate, în urechea lui.

— Rhys!

Nu s-ar putea spune chiar că a ţipat când a deschis ochii şi a văzut-o foarte, foarte aproape de el, însă sunetul n-a fost prea departe de un ţipăt, iar apoi a făcut greşeala de a-şi pune mâinile pe braţele ei, vrând să se echilibreze.

Chiar şi prin pulover, îi simţi căldura pielii, iar când o privi în ochi, văzu că pupilele îi deveniseră enorme, punctul negru aproape înghiţind cercul căprui din j ur ul lui.

— E un soi de lucrare magică, nu-i aşa? zise ea, aproape gâfâind, iar el încuviinţă, mişcându-şi mâinile în sus şi-n jos pe braţele ei, când de fapt ceea ce

trebuia să facă era să se îndepărteze naibii de ea şi poate s-o rupă la fugă înapoi, în peştera principală, şi să-şi bage capul în apa aia rece.

Degetele ei i se încolăciră pe pieptul cămăşii.

— Rhys, zise ea din nou, cu vocea calmă şi hotărâtă, chiar dacă privirea i se îndrepta spre gura lui şi limba îi ţâşnea afară ca să-şi umezească buzele.

Rhys abia se abţinu să geamă, lăsându-şi mâinile să alunece spre talia ei. Dacă o săruta acum, ar fi chiar atât de rău? N-ar fi putut s-o ia ca pe o mică formalitate, un ultim sărut înainte de a se despărţi pentru totdeauna?

Ar fi ceva romantic. Epic, chiar.

N-are voie un bărbat să se lase cuprins de un romantism epic într-o peşteră magică? îşi coborî faţa, apropiindu-se. Dumnezeule, ce bine mirosea! A ceva dulce. Vanilie, poate. Avea să guste fiecare părticică din ea,

până afla izvorul acestui parfum.

Pleoapele lui Vivi fluturară, apoi se închiseră şi respiraţia i se prefăcu într-un suspin tremurat.

Dar dintr-odată păru că-şi adună puterile şi braţele îi deveniră ţepene, împingându-l înapoi cu atâta putere, încât el chiar se împletici puţin.

— Pe bune, chiar m-ai adus, îl întrebă, printre dinţii încleştaţi, într-o peşteră magică sexuală?

Rhys clipi mirat, în timp ce Vivi se forţă să facă şi ea un pas înapoi, deoarece, în clipa aia, avusese nevoie să-şi adune toată voinţa ca să nu se arunce spre faţa lui. Faţa aia tâmpită, frumoasă, pe care în prezent era întipărită o expresie aflată undeva între dezorientare şi indignare.

— Poftim? rosti el până la urmă. Vivi se trase şi mai mult înapoi, cu braţele încrucişate strâns pe piept. Tremura,

practic, de cât de mult îl dorea, simţea că i se învârteşte capul şi inima îi bate cu putere în piept, în timpane, între picioare.

Mai făcu un pas înapoi şi el deschise ochii mai mult, devenind rigid.

— Doar nu crezi că aveam idee că se va întâmpla aşa ceva, nu? Sau că te-am adus aici cu un scop? Adică... Da, chiar te-am adus cu un scop, dar habar n-am avut...

Vivi scutură din cap, ceea ce parcă o ajută şi să-l mai limpezească puţin.

— Sigur că nu, nu fi scârbos. Spuneam doar că poate ar fi trebuit, nu ştiu, să-l întrebi pe tatăl tău sau pe fraţii tăi, sau pe altcineva, ce anume o să găseşti aici.

— A, da, vechea discuţie cu „Tată, oare treaba pentru care mă trimiţi implică şi o

J_ u Iu • U 1 J U j_

peştera sexuala magica? Cu adevarat, mare neglijenţă din partea mea că n-am

făcut-o.

— Nu fi nesimţit.

— Atunci, nu fi caraghioasă. Nu, n-am întrebat despre amănuntele precise ale acestei misiuni. Şi, din câte ştiu, nimeni n-a fost vreodată aici cu fosta iubită, aşa că e posibil să fie o situaţie unicat cu noi doi, Vivienne.

O parte din ceaţa dorinţei începea să se mai risipească între timp şi Vivi constată că respiraţia i se încetineşte şi pulsul nu mai zvâcneşte cu atâta putere. Oare izbutise să înfrângă magia doar prin pura enervare ori chiar se estompa efectul?

Probabil că asta era, fiindcă Rhys nu se mai uita la ea ca şi cum ar vrea s-o înfulece de vie. Arăta doar scos din sărite şi destul de ofensat, motiv pentru care Vivi îşi spuse că în mod categoric aceasta fusese cea mai sigură opţiune pe moment.

— Ce voiam să spun, continuă Vivi,

mai sigură pe ea acum, este că pari să nu fi avut habar de ceea ce urma să găseşti aici, fiindcă altfel ai fi fost prevenit în legătură cu asta. Dar tu nici măcar n-ai întrebat, nu- i asa?

Rhys nu-i răspunse. îşi înfundase mâinile în buzunare şi îi zvâcnea un muşchi al maxilarului.

— Dacă ar fi fost o magie mai neagră aici? Ceva care să ne trezească dorinţa de a ne omorî unul pe celălalt, în loc de...

Cu înţelepciune, îşi lăsă fraza neterminată. Obrajii încă îi ardeau şi pielea încă o furnica.

— Dar n-a fost, replică Rhys şi, pentru prima oară, Vivi observă că medalionul de la gâtul lui strălucea un pic, aceeaşi strălucire violet ca a undelor de pe podea.

— Dar ar fi putut să fie, ripostă ea, iar el oftă, lăsându-şi capul pe spate şi studiind tavanul. M-ai invitat aici fără să

ai habar de ceea ce urma să înfruntăm, de fapt, continuă Vivi, iar el scoase un geamăt şi-şi azvârli o mână în sus.

— Iar tu ai fost de acord să vii cu mine!

— Exact, fiindcă se pare că nu mi-am învăţat lecţia de acum nouă ani, că nu trebuie să am încredere în tine!

Rămaseră aşa, privindu-se unul pe celălalt. Dintr-odată, Vivi nu-şi mai dori altceva decât să fi fost acasă, în patul ei, în pijama, corectând lucrările, iar Rhys Penhallow să nu fi însemnat nimic mai mult decât o vagă amintire a unei veri petrecute într-un mod nepotrivit.

Deodată, Rhys pufni, ridicând din umeri.

— Perfect, zise. Sunt, ca întotdeauna, un idiot iresponsabil care se azvârle cu capul înainte, aşa că lasă-mă să merg mai departe şi să termin cu azvârlitul în asta, bine?

— Rhys, începu ea, numai că el deja îi

întorsese spatele, lăsându-se pe vine lângă undele de pe sol, cu braţele întinse, aşa că Vivi înghiţi în sec.

Era cel mai bine aşa. Poate că el n-o fi tocmai un „idiot iresponsabil”, dar mereu era nesăbuit, mereu se arunca *tară* să privească unde.

Vivi îşi aminti de cartea lui Gwyn care-l reprezenta pe el. Nebunul. Cartea şanselor şi a riscurilor.

Iar pe Vivi, Gwyn o pictase ca Steaua: pace, seninătate.

Fermitate.

Relaţia dintre ea şi Rhys era blestemată încă de la început.

Măcar de data asta nu vor mai fi ţipete sau plânsete. Vor putea să meargă fiecare pe drumul lui, poate nu ca prieteni, dar cel puţin ca adulţi, ca oameni care ştiu cine sunt, ce vor şi unde le este locul.

Ceea ce însemna, categoric, nu împreună.

în faţa ei, Rhys îşi îndoi degetele şi Vivi simţi o uşoară schimbare în atmosferă. Unde fusese frig, acum părea mai cald, ca şi cum ar fi deschis cineva uşa unui cuptor prin apropiere.

Părul lui Vivi flutură uşor spre spate, iar Rhys îşi lăsă capul, cu mâinile încă întinse deasupra undelor pulsatorii violete. îşi mişca buzele, dar zumzetul magiei era prea puternic ca Vivi să poată distinge vreun cuvânt.

Sub tălpile ei, pământul tremură uşor, iar din degetele lui Rhys ţâşni un fulger luminos.

Vivi fu străbătută de un fior şi-şi cuprinse trupul cu braţele, propriile puteri magice furnicându-i prin vene, în timp ce privea lumina repezindu-se de-a lungul râurilor violete.

Pentru o clipă, undele de pe podea străluciră şi mai puternic, atât de puternic, încât aproape îţi provocau durere dacă le priveai, aşa că Vivi îşi

ridică mâna să-şi apere ochii.

Şi deodată se auzi un trosc! subit, o ploaie de pietricele se abătu de sus şi Rhys ţâşni în picioare.

Vivi privi în jos.

Undele de pe podea încă erau violete, dar deveneau din ce în ce mai întunecate, un soi de coajă neagră prelingându-se pe marginile lor şi sufocând culoarea.

Pământul încă tremura.

Privi spre Rhys, derutată, în timp ce temperatura din peşteră coborî brusc la loc, mai rece de data asta, atât de rece încât aproape că devenea dureroasă, iar undele magnetice începură să se zvârcolească pe sol ca şerpii.

Rhys o apucă de mână.

— Fugi!

Nu era nevoie să-i spună de două ori.

îşi croiră drum prin culoarul îngust, înapoi spre peştera principală, cu pământul încă vibrând sub picioare şi,

când ajunseră la băltoace, Vivi văzu unde violete şi un abur negru.

Iar când ajunseră din nou afară, în noapte, se opriră amândoi şi priviră cum gonea magia pe lângă ei.

Spre Graves Glen.

Tremuratul pământului încetase şi noaptea devenise brusc extrem de tăcută, în urma întregului haos, singurele sunete fiind ţipetele răzleţe ale unei bufniţe şi răsuflările gâj âite ale lui Rhys şi Vivi.

Trecând în faţa ei, Rhys privi în vale, trecându-şi o mână prin păr.

— Ce pana mea a fost asta? icni el, după care se întoarse spre ea. Poate că ai avut dreptate zicând că nu mi-era foarte clar ce aveam de făcut aici, dar sunt destul de convins că – şi aici împunse aerul cu un deget în direcţia pârâului – a fost o bulealã totalã.

Vivi privi pârâul, apoi cerul, unde lina părea acum mai mare şi mai

strălucitoare, amintindu-şi de noaptea aceea cu Gwyn, cu aceeaşi lună, flacăra lumânării ţâşnind sus de tot, şi un fel de greutate rece i se instală în piept.

Pe ţâţele lui Rhiannon.

— Ăăă, Rhys.

El se întoarse spre ea, cu ochii încă măriţi, cu pieptul încă tresăltând greoi, iar Vivi îi dărui un zâmbet ezitant.

Am o poveste interesantă pentru tine.

CAPITOLUL 10

îl blestemase, naibii.

în timp ce Vivi gonea cu maşina înapoi spre Graves Glen, Rhys stătea pe scaunul din dreapta, privind fix întunericul de afară, încercând încă să înţeleagă.

— Aşadar, ai făcut o baie, rosti tărăgănat şi, de lângă el, Vivi scoase un sunet de frustrare.

— Ţi-am zis, îi răspunse. Am făcut o baie, am aprins câteva lumânări, după care eu şi Gwyn am spus o grămadă de prostii despre părul tău şi despre clitorisuri, dar evident că nu era un blestem adevărat – apropo, părul tău arată foarte bine, iar despre restul nu vreau să ştiu –, numai că, la un moment dat, a fost, cum să zic, izbucnirea flăcării şi poate că am zis „Te blestem, Rhys Penhallow”, dar fără s-o gândesc la modul serios.

Vivi strângea volanul cu putere, avea ochii mari, iar Rhys o privea.

— Tu... ai zis „te blestem, Rhys Penhallow”, cuvânt cu cuvânt, iar acum te miri că eu, Rhys Penhallow, sunt blestemat? Plus că, iartă-mă, ce era cu clitorisurile?

Vivi îşi dădu ochii peste cap şi intră pe

sosea.

— Ideea e că eram amândouă bete şi proaste. Nu s-a făcut nicio încercare de magie adevărată.

— Şi, cu toate astea, magia adevărată s-a înfăptuit, bombăni Rhys, aşezându-se la loc pe scaunul lui.

încă îl mânca pielea ca efect secundar al încărcării undelor, degetele îl furnicau şi avea o ciudată senzaţie de frig la ceafă. Să fi fost ceva normal sau o urmare a cine ştie ce se întâmplase după spectaculosul lui eşec de acolo?

Mijindu-şi ochii, Rhys privi încordat prin întuneric, închipuindu-şi că ar putea vedea acea năvală scânteietoare de magie gonind încă, în jos, pe munte. Tot ceea ce putea să vadă totuşi era panglica şoselei desfăşurându-se în faţa lor şi, pentru o clipă, doar pentru un moment scurt, Rhys îşi permise să-şi închipuie că, în realitate, nu se întâmplase nimic rău. în definitiv, tatăl

lui părea extrem de convins că el nu fusese blestemat. Şi când se înşelase vreodată Simon Penhallow? Poate că asa era mereu când se încărcau undele.

Tocmai atunci sună telefonul lui Vivi.

De fapt, cântă. Witchy Woman, a formaţiei Eagles[12], se văicări din poşeta lui Vivi, care era îndesată între cele două scaune din fată. Vivi abia dacă-l învrednici cu o privire, strângând şi mai tare volanul.

— E Gwyn, zise, dar nu întinse mâna după geantă. Probabil nu e nimic important.

— Fără îndoială, o aprobă Rhys, sperând, mai mult decât sperase ceva vreodată în viaţa lui, că ea avea dreptate. O vrea să iei pizza şi cheeseburgeri pentru cină, adăugă, iar Vivi întoarse capul spre el. Ce e? se miră, ridicând din umeri. Asta e America.

Telefonul tăcu, iar Rhys simţi că Vivi

îşi ţine respiraţia.

Ce naiba, şi el şi-o ţinea.

După care cântecul porni iar.

Bâjbâind prin geantă, Vivi scoase telefonul, îşi trecu degetul mare peste ecran şi, până să-l ducă la ureche, Rhys auzi haosul. Oameni strigând, cineva ţipând, apoi pe Gwyn urlând numele lui Vivi. Se prelinse la loc pe scaunul lui, acoperindu-şi ochii cu o mână.

— Gwyn, linişteşte-te! zise Vivi. Nu înţeleg ce...

Acum avea telefonul strâns lipit de ureche şi Rhys urmări cum i se scurge tot sângele din obraji, după care o auzi spunând: „Ajungem în două minute”.

Vivi lăsă telefonul să-i cadă dintre obraz şi umăr şi strânse cu şi mai multă putere volanul.

— Ce e? vru să ştie Rhys, însă Vivi doar clătină din cap şi-l întrebă:

— Ţi-ai prins centura de siguranţă, da?

— Sigur, doar nu sunt tâmpit, Vivienne, protestă el.

Încercă să se îndrepte puţin pe scaun, numai că imediat fu azvârlit înapoi pe spătar când Vivi apăsă acceleraţia până la podea.

— E chiar atât de rău? o întrebă, pe un ton sumbru.

La fel de sumbră fii şi Vivi, când îi răspunse.

— Mai rău.

Vivienne nu exagerase deloc viteza în care ajunseră înapoi în Graves Glen. După numărătoarea lui Rhys, trecuseră doar nouăzeci şi ceva de secunde de la apelul telefonic al lui Gwyn până când ajunseră în faţa prăvăliei Ceva Periculos.

Vivienne abia dacă apucă să oprească motorul înainte să se repeadă pe trotuar.

Rhys se mişcă puţin mai încet,

sprijinindu-se cu mâna de capota maşinii şi încercând să conştientizeze ceea ce se petrecea în vitrina prăvăliei.

O remarcă destul de uşor pe Gwyn, căţărată pe tejghea, ridicând în mâini o măturică, iar acolo, în colţul din fund, era un trio de fete, ghemuite lângă perete, palide şi cu ochii căscati.

Şi peste tot pe podea, între ele şi Gwyn, erau cranii.

Mici, cam de dimensiunile unei mingi de baseball.

Vivienne era deja înăuntru şi o văzu cum se opreşte brusc, cu un ţipăt ascuţit, când toate craniile se întoarseră spre ea, la unison, cu gurile căscându-se şi închizându-se.

Rhys o auzi pe Gwyn strigând ceva, dar deja intra în prăvălie, corbul ăla absurd croncănind la el când dădu uşa de perete.

Magia se aşternuse ca o pătură grea peste prăvălie, atât de densă încât îl

dureau dinţii şi-i zbârnâia pielea de puterea ei. Dar mai era ceva pe dedesubtul acelei puteri. Ceva întunecat şi muced, o puternică senzaţie de anomalie planând asupra întregii prăvălii.

Rhys nu mai simţise niciodată ceva asemănător.

Craniile mişunau pe podea, cu fălcile căscându-se şi închizându-se şi propulsându-se pe lemnul de esenţă tare cu o surprinzătoare iuţeală. Aveau şi ochii luminaţi, dar în loc de violetul pe care şi-l amintea Rhys de mai devreme, acum erau roşii, de un roşu aprins, şi erau al dracului de multe.

Ceva i se ciocni de gleznă şi, când privi în jos, Rhys văzu unul dintre craniile din plastic rânjind la el.

— Uşurel, cumetre, murmură, întrebându-se apoi dacă i se adresa craniului sau lui însuşi.

Şi deodată dinţii craniului i se

închiseră pe cracul pantalonului. Rhys nu fu mândru de sunetul care-i ieşi din gură în timp ce-şi smucea piciorul înapoi, agitându-l în încercarea de a azvârli naibii chestia aia.

Când văzu că nu merge aşa, nici nu mai stătu pe gânduri. Invocă un fir magic de la tălpi şi până la vârfurile degetelor şi prefăcu afurisenia aia în mici confetti din plastic.

— Rhys!

Privi într-acolo şi o zări pe Vivienne încă stând lângă verişoara ei, acum înarmată cu unul dintre grelele globuri din cristal pe care le remarcase mai devreme. îl privea cu asprime. Apoi îi adresă o uitătură cu subînţeles, arătându-i grupul de turiste ghemuite în colţ, toate privindu-l acum cu ochii măriţi, iar Rhys îşi reprimă la limită un ton batjocoritor când îi dădu replica.

— Ce-ai fi vrut să fac, Vivienne?

Simţi un miros de pârlit, un foarte

uşor iz de păr ars, ceea ce-l făcu să remarce că-şi arsese pantalonii – aproape şi piciorul – cu acea mică vrajă. înjurând, bătu cu palma gaura fumegândă şi, în acelaşi timp, izbi cu piciorul încă una dintre jigodiile alea din plastic care se repezise la el.

— E ridicol, în pana mea, bombăni, zdrobind cu piciorul un craniu, apoi pe altul, după care întinse mâna spre Gwyn.

Mătura, strigă el, iar ea i-o azvârli.

Prinzând-o cu uşurinţă, Rhys abătu mătura spre podea şi, în ceea ce poate că însemna unul dintre cele mai satisfăcătoare momente din viaţa lui, mătură craniile de lângă el într-un arc de cerc larg spre perete.

Niciunul dintre cranii nu se sfărâmă, dar începură să mişune ca bete, ciocnindu-se între ele, învârtindu-se pe loc, iar Rhys înainta, repezindu-şi mătura încoace şi încolo, croind potecă

spre cele trei fete din colt.

— Domniţelor, le zise, zâmbind, când ajunse la ele, să sperăm că ne-am învăţat cu toţii o lecţie valoroasă despre comenzile plasate pe site-uri dubioase!

Continuă să le zâmbească fetelor, chiar dacă se holbau la el. Observă o privire aruncată spre gaura din pantalonii lui şi, făcându-le semn să-l urmeze, le zise:

—Noroc că am avut o brichetă la mine.

Dat fiind faptul că era blestemat în prezent, Rhys îşi dădea seama că ar fi fost periculos să întrebuinţeze magia asupra lor, însă farmecul personal, după cum descoperise, era un fel de vrajă în sine. în timp ce le mâna pe fete spre ieşire, măturând în permanenţă craniile, turuia întruna un soi de explicaţie dementă despre cum trebuie să verifici bateriile produselor înainte de a le pune pe podeaua prăvăliei,

despre e-mailul cu vorbe dulci pe care avea să i-l trimită fabricantului şi despre reducerile pe care era convins că le vor fi acordate la Ceva Periculos data viitoare când vor veni.

Până când ajunse cu ele la ieşire, deja i se acrise de propria voce, însă fetele păreau mai puţin panicate, iar una chiar se întoarse spre el şi-i declară:

— Ştii că am comandat odată pe internet un iPod, dar pe un site oarecare? Nu Apple? Şi a început să-mi fumege în buzunar!

— Chiar aşa? replică Rhys, mânându-le afară pe trotuar. Vă mulţumesc că aţi venit să cumpăraţi de la Ceva Periculos, vă rugăm să reveniţi!

Corbul de deasupra uşii ţipă atunci când Rhys închise uşa, trântind-o cu un gest hotărât şi întinse mâna să tragă mica jaluzea peste vitrină.

După ce încuie bine uşa, îşi întoarse privirea spre Gwyn şi Vivienne.

Gwyn încă era cocoţată pe tejghea, cu palmele apropiate între ele şi o lumină verzuie scânteind de colo-colo între degetele ei.

— Frumos lucrat, nemernicule, zise ea şi, înainte ca Rhys să obiecteze la asta, ceea ce ar fi vrut, prin vociferări, ea făcu un semn cu capul spre Vivienne.

Răspunzându-i cu un semn similar, Vivienne se duse spre vitrină, evitând craniile cu o surprinzătoare graţie.

Nu lua în seama cât de bine îi arată picioarele când trece peste bucăţi din plastic posedate, pervers iremediabil ce eşti, îşi zise Rhys sieşi, dar fără folos. Chiar dacă Vivienne l-o fi blestemat, chiar dacă ea putea fi cauza tuturor nenorocirilor care i se întâmplaseră de când pusese piciorul în oraşul ăsta, era evident că scula lui nu recepţionase mesajul.

Apropiindu-se de vitrină, Vivi ridică o mână în care strălucea o lumină albă.

Se folosea de magie ca să tragă draperiile masive din catifea care încadrau vitrina prăvăliei, după cum îşi dădu seama Rhys, dar până s-o strige ca s-o prevină, lumina sări din mâna ei până pe draperie.

Şi imediat îi dădu foc.

Vivienne ţipă când unul dintre cranii se repezi la vârful pantofului, iar Rhys traversă prăvălia şi izbi craniul cu piciorul, în acelaşi timp întinzând mătura, în încercarea de a A w 1 • ri w w • 1
mabusi flăcările.

Mirosul de plastic ars umplu încăperea când perii măturii se aprinseră. Cu coada ochiului, Rhys o zări pe Gwyn îndreptându-şi puterile magice spre vitrină.

— Nu! strigă el şi, spre imensa lui uşurare, o văzu lăsându-şi braţele.

Fu ceva mai puţin uşurat când remarcă faptul că o mică gloată

începuse să se adune dincolo de vitrină, care era îndeajuns de descoperită încât să dezvăluie atât haosul desăvârşit dinăuntru, cât şi toată magia de care se foloseau în încercarea de a-l face să înceteze.

Minunat.

Pretutindeni în jurul lor, craniile continuau să se mişte, cu fălcile deschizându-se şi închizându-se. Rhys încercă s-o apuce de mână pe Vivienne.

— în magazie! îi strigă, acoperind întreaga larmă, iar Vivienne încuviinţă, prinzându-l de mână.

De sus, de pe tejghea, Gwyn îşi tot plimba privirea de la vitrină la ei doi, apoi invers.

— Şi, ce facem? întrebă ea. Doar ne ascundem de Noaptea Flecuşteţelor Vii şi sperăm la ce e mai bun?

— Ai vreo idee mai bună? întrebă Vivienne, dar până ca Gwyn să-i poată răspunde, uşa prăvăliei se deschise

brusc, dându-se cu putere de perete.

Rhys se răsuci puţin ca să vadă cine reuşise să intre – era convins că încuiase blestemăţia aia –, dar, înainte să poată, se auzi o explozie aproape asurzitoare şi ţâşni un fulger de lumină albastră care-l determină să-şi ridice repede mâna liberă ca să-şi apere ochii de văpaie.

Când şi-o lăsă în jos, observă că din cranii nu mai rămăsese aproape nimic, cu excepţia câtorva grămăjoare de plastic fumegând şi un ochi roşu clipitor, care se aprinse şi se stinse de câteva ori, înainte de a muri încet.

în tăcerea care urmă, Rhys fu pe deplin conştient de ceaţa fumegândă care încă zăbovea peste prăvălie, de urma pârjolită care brăzda acum podeaua în faţa lui, şi de faptul că Vivienne îl ţinea de mână.

îşi coborî privirea spre degetele lor întrepătrunse, îi simţi palma aproape

fierbinte pe cea a lui, apoi îşi ridică ochii spre faţa ei. Avea obrajii trandafirii, ochii mari, iar când simţi c-o priveşte, ea se uită repede la mâinile lor.

Fâstâcită, şi-o retrase pe a ei, îndepărtându-se de el, în timp ce mătuşa înainta prin prăvălie.

— Ce, zise mătuşa lui Vivienne, cu pieptul ridicându-se şi coborând de forţa respiraţiei, ce-aţi mai făcut acum voi două?

CAPITOLUL 11

Poate că toate craniile alea de jucărie ne-au omorât de fapt şi acum suntem în iad, se gândi Vivienne, aşezată pe fotoliul ei favorit din magazie, cel cu

spătar înalt, din catifea aurie, în care-şi petrecuse atât de mult timp, încât probabil i se imprimase fundul în tapiţerie.

Părea o explicaţie bună pentru faptul că era captivă în noaptea asta care nu se mai sfârşea. Mai întâi, în peşteră cu Rhys, apoi coşmarul de aici, din prăvălie, iar acum, în ciuda faptului că avea aproape 30 de ani, se vedea nevoită să-i explice mătuşii Elaine că încălcase una dintre cele mai sacre reguli ale vrăjitoriei, din cauză că un băiat îi rănise sentimentele.

Şi că băiatul în cauză era în prezent aici.

— A fost un accident, zise iar, pentru ceea ce părea să fie a douăzecea oară în seara aceasta. Noi doar ne prosteam.

— Nu există prostească cu magia, declară mătuşa Elaine, pe cel mai aspru ton pe care-l auzise Vivi vreodată de la ea.

Elaine stătea în picioare în faţa unuia dintre dulapuri, cu braţele încrucişate la piept şi părul îndepărtat de pe faţă. Mai mulţi cercei scânteiau în urechea ei stângă, iar o şuviţă de argint îi atârna de cea dreaptă. Arăta, din cap până în picioare, ca o puternică vrăjitoare ce era.

— După cum v-am spus amândurora, în permanenţă, continuă Elaine, ducându-se la dulap şi scoţând un tricou din el. Ce scrie aici? întrebă, iar Vivi văzu cum Gwyn îşi dă ochii peste cap, acolo unde stătea turceşte pe unul dintre cufere.

— Mami, începu Gwyn, dar Elaine ridică
o mână.

— Nu mă lua pe mine cu „mami”, domnişoară!

Rhys, care stătuse neobişnuit de tăcut de când se retrăseseră acolo, se duse până la Elaine şi-i luă tricoul din mâini.

— „Niciodată să nu amesteci vrăjitoria cu vodca”, descifră el, după care încuviinţă. Foarte tare sfatul ăsta.

— Bine, nu, zise Gwyn, ridicându-se de pe cufăr. Rimelul i se întinsese şi avea un fir dus la ciorapi, dar în afară de astea, nu părea prea şifonată, date fiind întâmplările din acea seară. Tu nu ai niciun cuvânt de spus în toate astea! Totul e din vina ta.

— Pentru că eu am aruncat blestemul? ripostă Rhys, înălţând o sprânceană, în timp ce arunca tricoul înapoi spre Elaine. De asta e din vina mea?

Proptindu-şi mâinile în şolduri, Gwyn se apropie să-l înfrunte pe Rhys.

— Pentru că din vina ta a trebuit să te blestemăm, în primul rând. Dacă nu i-ai fi zdrobit inima lui Vivienne...

— Eu n-am zdrobit nimic, replică Rhys, în batjocură.

Vivienne simţi cum i se accelerează

>

pulsul când îl văzu ezitând, stând să se

gândească.

Apoi, îşi îndreptă spre ea privirea ochilor ăia albaştri şi o întrebă:

— Vivienne, chiar ţi-am zdrobit inima?

Acum, nu era numai noaptea care nu se mai termina niciodată, ci poate una dintre cele mai rele nopţi din viaţa ei.

— Nu mi-ai zdrobit-o, răspunse, disperată să salveze un pic din situaţie.

Şi poate că ar fi reuşit, dacă n-ar fi existat Gwyn.

Privind-o cu gura căscată, Gwyn zise:

— Hm, a cam facut-o, şi încă din plin! Ai uitat toate plânsetele? Baia? Invocai întruna mirosul apei lui de colonie, ce pana mea!

Obrajii lui Vivi se înroşiră, cuprinşi de flăcări; se cufundă şi mai mult în fotoliul ei.

— N-am făcut aşa ceva, murmură, chiar în timp ce Rhys se holba la ea, evident şocat.

— Mi-ai zis că sunt „futălău”, un

cuvânt care nici măcar nu există, îi aminti el. Ai aruncat în mine cu pantalonii mei. Nu erai cu inima zdrobită, erai furioasă.

— Corect, fiindcă nicio femeie n-a fost vreodată şi aşa, şi aşa, în acelaşi timp, replică Gwyn, iar Vivi se ridică în sfârşit de pe fotoliu, frecându-şi faţa cu palmele.

— N-aţi vrea să terminaţi cu prefăcătoria asta, ca şi cum eu aş fi tragica victimă părăsită de dragostea ei? Eram o adolescentă beată care se prostea cu verişoara ei la fel de beată. N-a fost chiar atât de mare scofală.

Se întrerupse, apoi îşi dădu ochii peste cap.

— Bun, deci partea asta a ajuns să fie o mare scofală, dar eu mă refeream la partea cu blestemul. Ăla nu trebuia să fie o mare scofală şi toţi vă purtaţi ridicol în privinţa asta.

îşi întinse degetul arătător spre Rhys.

— Tu chiar vrei să-mi spui că n-ai făcut nimic exagerat de dramatic şi de prostesc în adolescentă?

>

— „Exagerat de dramatic şi de prostesc” îmi descrie întreaga mea carieră de adolescent, aşa că, nu.

— Gwyn? întrebă Vivi, întorcându-se spre verişoara ei.

încreţindu-şi faţa, Gwyn zise:

— Fată, tu stai cu mine de când eram adolescentă. Ştii doar.

>

Clătinând aprobator din cap, Vivi se întoarse spre mătuşa Elaine, care se mai încruntă la ea pentru o secundă, după care, în cele din urmă, îşi azvârli braţele în sus.

— Ştiu că te pregăteai să pomeneşti de toată povestea cu Led Zeppelin, aşa că, hai să sărim peste asta şi să recunoaştem că toţi am făcut prostii în trecut şi s-o lăsăm în pace pe Vivi cu privire la motivele ei.

— Mulţumesc, zise Vivi. Acum, că suntem toţi de acord că „de ce” n-are importanţă, problema este ce. Mai precis, ce poate însemna blestemul ăsta pentru Graves Glen.

Oftând, Elaine ridică mâna şi se trase uşor de cercel.

— Eu presupun că blestemul s-a întins asupra undelor magnetice, zise ea, şi, dat fiind faptul că undele magnetice alimentează toată magia din oraş, magia asta e acum deteriorată.

De când cu maleficele cranii din plastic, deşi Vivi se mândrea cu faptul că e optimistă, nu era într-atât de naivă încât să creadă că aici se va opri dezastrul. Cine ştie ce alte catastrofe ar putea să dezlănţuie undele magnetice blestemate?

— Am nevoie să discut cu tatăl meu, zise Rhys, rezemându-se de dulap şi azvârlind dintr-o mână în cealaltă unul dintre craniile care supravieţuiseră

vrăjii lui Elaine. De fiecare dată când îi clămpăneau fălcile, Vivi simţea că i se zbârleşte pielea. Mare păcat că nu vor mai putea niciodată să vândă chestiile astea, fiindcă ele chiar deveniseră populare. Dar ca să câştigi din când în când cinci dolari în plus nu merită să retrăieşti un coşmar, în opinia lui Vivi.

— Vrei să aduc oglinda? îl întrebă ea pe Rhys, dar îşi ridică fruntea, surprinsă.

— Am zis că am nevoie să discut cu el, nu că o să şi fac asta, zise el, cutremurându-se. Noaptea asta a fost deja destul de oribilă.

— Va trebui să i se spună lui Simon, rosti mătuşa Elaine, oftând şi cufundându-se în

fotoliul pe care tocmai îl eliberase Vivi. Şi nu aştept cu mare bucurie reacţia lui.

— Ce-ar putea să facă? întrebă Gwyn. Adică, în afară de a face pe nebunul.

împingându-se de lângă dulap, Rhys îi răspunse cu un hohot de râs lipsit de amuzament.

— O, de câte ori nu m-am întrebat pe mine însumi: „Ce-ar putea să facă tatăl meu, în afară de a face pe nebunul”, doar ca să aflu că poate face o mulţime de lucruri.

Vivi era deja îngrijorată – să te lupţi cu o armată de jucării aduse la viaţă are un astfel de efect asupra fetelor –, dar acum îşi simţi inima plonjând undeva mai jos de genunchi.

Tatăl lui Rhys.

— Tatăl tău o să vină aici, îl întrebă pe Rhys, şi, cum să zic, o să ne nimicească?

Unul dintre colţurile gurii lui Rhys se ridică aproape imperceptibil.

— Sincer, ca majoritatea oamenilor, aş face mişto de cuvântul „nimicească”, dar în cazul tatălui meu...

Zâmbetul i se şterse şi speranţele lui

Vivi odată cu el. îşi aminti de cartea de tarot trasă de Gwyn, căsuţa mătuşii Elaine întruchipând Turnul, crăpată în două şi alunecând de pe versantul muntelui.

Şi dacă asta o fi fost un soi de profeţie?

— Te cam înverzeşti, constată Gwyn, traversând încăperea şi oprindu-se în faţa lui Vivi. O să reparăm toate astea, zise apoi, punându-şi mâinile pe umerii lui Vivi şi scuturând-o uşor. Suntem vrăjitoare redutabile, ai uitat?

— Tu eşti o vrăjitoare redutabilă, îi aminti Vivi. Mătuşa Elaine e o vrăjitoare redutabilă. Eu sunt o profesoară de istorie.

— Poţi să fii şi una, şi alta, insistă Gwyn, strângând-o mai tare de umeri. Şi nu eşti tu de vină aici. A fost ideea mea să-l blestemăm, ţii minte?

— Da, dar magia mea a pus-o în practică, răspunse Vivi, amintindu-şi de

flacăra lumânării, de cum îi sunaseră altfel cuvintele care-i ieşiseră din gură. Cu mai mare greutate. Cu o încărcătură, cumva.

Singura vrajă cu adevărat puternică pe care o reuşise vreodată, dar care avea să-i distrugă totul.

Clasic.

— Dacă eu, în calitate de parte blestemată, aş putea să intervin aici, zise Rhys, înfundându-şi mâinile în buzunare, n-ar fi posibil ca toţi să exagerăm un pic? Da, seara asta a fost de rahat, fără doar şi poate. Da, suntem cu toţii un pic panicaţi şi e de înţeles, doar că, până acum, belelele astea mici – şi aici arătă cu capul spre craniul pe care-l azvârlise pe fotoliu – sunt singurele lucruri pe care le-am avut de înfruntat.

— Astea, plus faptul că simpla mea vrajă de „hei, trage draperia” a provocat un incendiu, îi aminti Vivi, dar

el ridică din umeri.

— Ai zis-o tu însăţi, magia ta a fost mereu un pic, cum era cuvântul, rablagită?

— Ei bine, a mea e foarte nerablagită, interveni mătuşa Elaine, punându-şi mâinile în şolduri. Iar vraja asta pe care am folosit-o ca să curăţ prăvălia a fost cu mult mai puternică decât am intenţionat.

Rhys încuviinţă.

— Toate argumentele sunt întemeiate. Dar poate că nu sunt dovezi suficiente ca să afirmăm că lucrurile s-au întors de tot cu curu-n sus, cu scuzele de rigoare, doamnă Jones.

— Cur am şi eu, deci cred că pot suporta pronunţarea cuvântului, domnule Penhallow, replică mătuşa Elaine, făcând un semn că s-a încheiat discuţia, după care oftă şi-şi duse degetele la gură.

Ăsta niciodată nu era un semn bun.

Ultima oară când văzuse Vivi gestul acesta la mătuşa Elaine fusese când Gwyn se logodise pentru scurt timp cu tipul care ghicea viitorul la Târgul Rinichilor şi-şi spunea „Lordul Şoim”, chiar dacă pe permisul lui de conducere scria „Tim Davis”.

Acum însă, mătuşa Elaine doar mai inspiră o dată adânc şi zise:

— Cred că s-ar putea să ai dreptate. Poate că nu e atât de rău pe cât pare.

— Mie mi se pare destul de rău, mami, interveni Gwyn, încruntându-se. Vorbesc în numele unei persoane care aproape a fost devorată de plastic.

— Nu, Rhys are dreptate, zise Vivi, surprinzându-se pe ea însăşi. Şi pe Rhys, de asemenea, dacă ar fi să ne luăm după sprâncenele lui ridicate. Nu ştim cât e de rău sau dacă n-o fi fost doar vreo mică izbucnire bizară. Şi, oricum ar fi, n-o s-o dregem în seara asta.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai bine se simţea. Evident, ceea ce le trebuia lor era un plan.

Iar Vivi era foarte pricepută la planuri.

— Bun, mergem toţi acasă, dormim, iar dimineaţă o să vedem cum arată lucrurile. Rhys, tu vorbeşti cu tatăl tău.

El se încruntă, dar n-o contrazise, aşa că Vivi continuă, arătând spre Elaine.

— Tu vezi ce poţi să afli despre înlăturarea blestemelor, iar tu – se întoarse spre Gwyn – vei continua doar să ţii prăvălia şi să-i asiguri pe oameni că micul spectacol de astă-seară a fost doar o parte a distracţiilor de Ziua Ctitorului.

— îmi place că misiunea mea e singura asupra căreia planează vreo veritabilă ameninţare de pericol, protestă Gwyn, dar, la privirea aruncată de Vivi, ridică mâinile în semn de capitulare. Bine, bine, Operaţiunea

Linişteşte-i pe profani. Mă ocup.

— Bun, zise Vivi. Aşadar, asta e. Avem un plan. Un plan cam rasolit, dar, oricum, un plan.

— Nasolit, dacă mă întrebi pe mine, bombăni Rhys, dar apoi clătină aprobator din cap spre ea. Dar, în mod sigur, e mai bine decât nimic.

Oftă, privind în jur.

— Şi cel puţin am posibilitatea să mă reobişnuiesc cu Graves Glen, după atât timp.

Văzând că Vivi îl fixează cu privirea, adaugă:

— Adică, doar n-o să pot pleca acasă până nu se termină totul.

Avea dreptate. Şi ea o ştia. Sigur că rezolvarea problemei acesteia însemna ca Rhys să rămână acolo.

în oraşul ei.

Lucrând cu ea.

El îi zâmbi, îi făcu cu ochiul şi, în ciuda tuturor, a blestemului, a

stânjenelii, a înfricoşătoarelor mici cranii din plastic mortale, inima lui Vivi făcu o mică tumbă perfectă în pieptul ei.

Da, tară îndoială, în iad.

CAPITOLUL 12

Vivi se trezi şi observă că Sir Torcival o privea fix.

Nu era deloc ceva neobişnuit: lui totdeauna îi plăcea să găsească ultima persoană care mai zăbovea în pat dimineaţa şi să se cuibărească alături; şi, din moment ce Gwyn şi mătuşa Elaine erau matinale, aleasa era aproape totdeauna Vivi, în vremea în care locuia acolo.

Neobişnuit fu faptul că, după ce clipi spre ea din ochii lui galben-verzui, căscă, apoi zise:

— Recompense.

Acum fu rândul lui Vivi să clipească.

— Visez, mormăi ca pentru sine.

Seara trecută fusese cumplit de traumatizantă, în definitiv. Era logic să aibă un vis de-a dreptul însufleţit, de-a dreptul bizar, care părea real, dar nu era.

— Recompense, zise din nou Sir Torcival, izbind cu capul braţul lui Vivi şi, clar, chiar era real.

Aveau un motan vorbitor.

— Gwyn? strigă Vivi, trăgându-se un pic înapoi în pat, în timp ce Sir Torcival continua să umble şi să se învârtească în cerc, un statornic refren cu „Recompense, recompense, recompense!” revărsându-se din gura lui mustăcioasă.

Vivi auzi zgomot de paşi pe scară şi apoi Gwyn apăru, încă în pijama, cu părul strâns de o bentită viu colorată.

— Ce e? se interesă ea, iar Vivi îi făcu semn cu capul spre Sir Torcival.

— Acum vorbeşte.

Gwyn clipi miratră spre ea, după care

îşi întoarse privirea spre Sir Torcival şi scoase un ţipăt de încântare, bătând din palme.

— Chiar?

Repezindu-se în cameră, îşi ridică motanul în braţe, ţinându-l în dreptul feţei.

— Ce-a zis? vru să ştie. Pentru că totdeauna mi-am dorit un motan vorbitor şi cred că, dacă oricare pisică ar fi un stimulent pentru conversaţii, ar fi...

— Reeecooompeeeenseee, cârâi din nou Sir Torcival, după care începu să se zvârcolească în braţele lui Gwyn. Recompen-serecompenserecompense papabunreco

— Mai mult asta spune, o informă Vivi, dându-şi deoparte pătura, iar Gwyn se încruntă la motanul ei.

— Bine, dar poate că, după ce primeşte recompense, o să aibă mai

multe de spus.

Zicând asta, îl aşează la loc pe pat şi ieşi grăbită din cameră, întorcându-se după câteva secunde cu sacul de recompense pentru pisici.

Scuturându-şi câteva în palmă, i le oferi lui Sir Torcival, care le înfulecă imediat.

— Acum spune „mulţumesc”, băiete, îl
dădăci Gwyn.

Torcival se linse pe bot şi-i izbi mâna cu capul.

— Recompenserecompensereco mpense, începu iar.

— Cred că poate numai asta ştie să spună, îşi dădu cu părerea Vivi.

Recompenserecompenserecompense RECOMPEN

— Mi-am schimbat părerea, zise Gwyn, repezindu-se să-i mai dea câteva recompense lui Torcival.

Motanii vorbitori nu sunt de bine. Acum văd.

îşi ridică privirea spre Vivi, care tocmai cobora din pat.

— Asta e din cauza a ceea ce a făcut Rhys cu undele magnetice, nu-i aşa?

Cum a fost cu craniile aseară.

— E din cauza a ceea ce i-am făcut eu lui mpRibiş^, o corectă Vivi, oftând, cu ochii pe geanta de voiaj pe care şi-o pregătise în grabă acasă la ea în seara trecută.

N-ar fi putut să spună exact de ce se hotărâse să-şi petreacă noaptea acasă la Elaine, ci doar că gândul de a dormi în apartamentul ei de deasupra prăvăliei în mod sigur n-o atrăgea. Acum, în timp ce Gwyn îi murmura ceva lui Torcival, Vivi îşi scoase din geantă bluza şi fusta pe care le împăturise cu grijă aseară.

— Ceea ce înseamnă că am avut dreptate: urmează mult mai multe

porcării.

Gwyn o săgeta cu privirea, în timp ce-l strângea la piept pe Torcival, sub bărbie.

— Asta nu e o porcărie, protestă ea, dar pe urmă, când Torcival continuă să ceară recompense, ridică din umeri, Bun, zise, nu e chiar cea mai bună chestie, dar eu tot nu cred că dovedeşte existenţa unul blestem oribil.

»EREdOtiHlEăffiESi^GfîÎ^ffibiSElui Vivi înainte de a porni spre uşă, cu Torcival în braţe.

— Ţi-am zis, Vivi. O reparăm noi.

Vivi şi-ar fi dorit să fie la fel de încrezătoare.

De asemenea, şi-ar fi dorit să nu se simtă, naibii, atât de jenată de toată povestea. Fiindcă ăsta fusese motivul pentru care stătuse trează noaptea trecută, privind în tavan până după două dimineaţa. Erau sentimente de

vinovăţie, de teamă şi de îngrijorare, desigur, toate astea erau amestecate, dar mai presus de toate se situa Rhys ştie că mi-a zdrobit inima.

Nu numai atât, Rhys ştia că i-o zdrobise atât de rău, încât ea recursese la magie din cauza asta.

Şi era clar că el nu simţise acelaşi lucru pe

> 3 3 X

atunci, din moment ce nu-i trecuse niciodată prin minte că ea chiar avea să cadă pradă tristeţii din cauza asta. Ceea ce dovedea, aşa cum bănuise mereu, că aventura lor însemnase cu mult mai mult pentru ea, decât pentru el. Probabil că abia dacă se mai gândise la ea în decursul ultimilor nouă ani, în mod sigur n-o căutase pe Google când se ameţise cu vin şi, chiar dacă nu exista urmă de îndoială că încă erau atraşi unul de celălalt, Vivi era acum mai matură.

Mai înţeleaptă.

Şi ultimul lucru pe care avea să-l facă era să se îndrăgostească iarăşi de Rhys Penhallow.

După un sfert de oră, coborî la parter, cu părul încă ud răsucit în coc, geaca atârnată pe umeri. Era atât de concentrată să iasă pe uşă, încât îi trebui o secundă ca să-şi dea seama că se aud voci din bucătărie.

Şi nu orice voci.

Trecând de colţ, privi confortabila masă din bucătăria mătuşii ei, masa la care confecţionase lumânări şi jumulise petale de flori pentru băi cu sare, dar niciodată, în viaţa ei, nu luase micul-dejun, dar acum iată-l pe Rhys, cu o cană de cafea în dreptul cotului, cu o brioşă însiropată în mână, zâmbind către mătuşa ei.

Care-i răspundea cu un zâmbet aproape afectuos. Indulgent.

Şi atunci Vivi îsi dădu seama că în bucătărie nu era mirosul obişnuit de

ierburi aromatice şi de fum, ci de zahăr şi de scorţişoară.

— Mătuşă Elaine, întrebă ea, ignorându-l cu hotărâre pe Rhys, ai făcut prăjituri?

Obrajii mătuşii chiar se îmbujorară puţin.

— Nu trebuie să fii atât de scandalizată, Vivi, răspunse ea, fluturându-şi o mână în timp ce se ridica de la masă, traversând apoi bucătăria spre cafetieră. Mă pricep să gătesc, să ştii. Doar că de obicei prefer să n- o fac.

— Ceea ce înseamnă o crimă şi un păcat, declară Rhys, lingându-şi o rămăşiţă de glazură de pe degetul mare, gest care o făcu pe Vivi să capete deodată o uşoară nuanţă trandafirie în obraji. Cum era posibil ca el să arate atât de bine după ce noapte avuseseră cu toţii? Vivi avea impresia că cearcănele de sub ochii ei

meritau să aibă propriul cod poştal, iar când privi în jos, constată că îsi încheiase strâmb bluza. Şi totuşi, iată-l acolo, purtând o pereche de jeans de culoare închisă şi un pulover gri-cărbune, cu părul încă făcând în mare măsură Chestia Aia, în pofida blestemului care, evident, fusese unul adevărat şi, doar pentru o clipă, Vivi se gândi la modul cel mai serios dacă să-l blesteme din nou.

în loc de asta, se duse şi ea la cafetieră şi înşfăcă o cană de pe raftul de deasupra. Era una dintre cănile vândute în magazin, cu silueta mov a unei vrăjitoare zburând pe o coadă de mătură şi cu inscripţia Viaţa e o vrăjitoare, deci zboară! cu litere ondulate imediat sub buza ei.

— Ce-i cu tine aici, Rhys? se interesă, imediat după ce avu un pic mai multă cofeină în organism. Ar fi vrut să reziste ispitei brioşelor

însiropate din principiu, dar miroseau prea bine ca să se abţină, aşa că înhăţă una din tavă, caldă încă, având grijă să nu-i curgă pe fustă când se aşează la masă.

Lăsându-se pe spate, Rhys îşi împreună mâinile în poală şi o examină din ochi.

— Ei bine, Vivienne, nu ştiu dacă-ţi aminteşti, dar se pare că am fost ţinta unui blestem oribil, aşa că...

Dându-şi ochii peste cap, Vivi ridică mâna în care încă ţinea brioşa însiropată.

— Da, ştiu, ne-am putea lipsi de sarcasm, întrebam, de ce eşti în clipa asta în bucătăria mătusii mele?

— Ne documentăm în legătură cu blestemele, îi explică mătuşa Elaine, asezându-se la masă cu ei. îi făcu semn cu capul spre un carneţel galben şi o carte voluminoasă, deschisă, pe care Vivi cumva n-o

observase. Acum fu rândul ei să-şi

lingă degetele, înainte de a întinde mâna după ea.

Cartea era grea, cu legătura străveche crăpată, aşa că Vivi abia dacă putu să distingă literele întipărite cu foiţă de aur pe cotor. Şi, chiar după ce izbuti, ele nu alcătuiau vreun cuvânt care să-i fie cunoscut.

— Cred c-ar fi prea mult să sper în existenţa unui ritual anti-blestem, foarte limpede şi simplu de înfăptuit, în cartea asta, hm? întrebă ea, dând cu grijă paginile. Hârtia era atât de groasă, încât trosnea uşor, iar ilustraţiile pictate aveau un aspect sinistru.

Vivi se opri la una care înfăţişa un bărbat spânzurat de glezne de creanga unui copac, cu toate măruntaiele afară.

— Hm, murmură ea şi, deodată,

Rhys era acolo, aplecat peste umărul ei, ca să vadă.

— A, da, „Judecata de la Gent”[u], zise el. Am avut un strămos care a încercat asa ceva. Nu s-a sfârşit cu bine. Practic, îţi iei propriile măruntaie şi le...

— Nu vreau să ştiu, îl întrerupse Vivi, întorcând repede pagina şi încercând, în acelaşi timp, să nu ia în seamă cât de bine mirosea Rhys.

N-ai voie să te simţi excitată când se vehiculează cuvântul „măruntaie”, îşi porunci siesi.

— Până acum, n-am avut cine ştie ce noroc, zise Elaine, dar există un punct bun. Graţie faptului că Rhys şi-a folosit puterile magice ca să alimenteze undele magnetice, probabil că partea cea mai mare a blestemului s-a scurs din el.

Ciocăni cu degetul coperta unei alte cărţi.

— Legea transmutaţiei. Rhys a fost blestemat, dar canalizându-şi magia către o altă sursă de putere.

— Am transferat o parte din blestem undelor magnetice, îi completă Rhys fraza. Aşa că încă am blestemul asupra mea, dar diluat. O jumătate din pagina asta a fost ruptă, aşa că doar ne dăm cu părerea la faza asta.

— Super, răspunse Vivi, neconvinsă. Da, era super că Rhys putea să umble prin oraş fără să reprezinte un magnet pentru dezastre, dar tot simţea vinovăţia apăsându- i stomacul ca o piatră grea.

— O întrebare, zise Gwyn, intrând în bucătărie. Era încă în pijama, cu părul lung şi roşu împletit într-o coadă peste un umăr.

— Numai una? se miră Vivi, ridicând din sprâncene.

— Bun, o grămadă, dar una pentru

moment, răspunse Gwyn, arătând spre Rhys. Părul lui. încă face Chestia Aia. Şi tot face Chestia Aia încă de când a intrat în oraş.

3

Rhys îşi încreţi fruntea şi ridică mâna, trăgându-se de păr.

— Ce chestie?

— A, de parcă n-ai şti, exclamă Gwyn, iar cutele de pe fruntea lui Rhys se adânciră.

— Pe bune, ce...

Mătuşa Elaine ridică mâna, întrerupând discuţia dintre ei doi.

>

— Să înţeleg că voi două aţi pomenit ceva despre părul lui Rhys în cursul blestemului?

Rhys îşi lăsă mâna să cadă şi le privi pe

Gwyn şi pe Vivi.

— Aţi încercat să-mi atacaţi părul?

— Magia blestemelor nu funcţionează aşa, continuă mătuşa Elaine, neluându-l în seamă. în

general, aduce ghinion sau, dacă se merge spre magia neagră, moartea. Dar nu există nimic atât de mărunt sau de precis.

— Bun, zise Gwyn. Acum nu mai trebuie să ne simţim vinovate pentru chestia cu clitorisurile.

— Reeecooompeeeenseee!

O, slavă zeiţei!

Vivi îşi ridică privirea spre Sir Torcival, care tocmai intrase agale în bucătărie, frecându-se de gleznele lui Elaine.

— A, da, exclamă Vivi, închizând cartea. Hm. El vorbeşte acum. Dar cam asta e tot ce spune.

Elaine şi Rhys căzură pe gânduri, dar deodată Rhys clătină aprobator din cap şi zise:

— Corect. Evident că vorbeşte.

Aplecându-se să mângâie motanul, Elaine îşi îndreptă privirea spre Vivi.

— De ce te-ai înţolit aşa? o întrebă, iar Vivi se examină de sus până jos, încretindu-şi fruntea.

— Nu m-am înţolit deloc, răspunse. Doar că mă duc la serviciu.

— La colegiu? Azi?

Sprâncenele mătuşii Elaine dispărură în spatele cârlionţilor stufoşi.

— Da, azi, răspunse Vivi, ridicându-se şi îndreptându-şi geaca. De ce nu m-aş duce?

— Avem lucruri importante de făcut azi, replica mătuşa Elaine, punându-şi o mână în şold, fiindcă în cealaltă ţinea o lingură din lemn. Treburi vrăjitoreşti.

— Iar eu am un curs la nouă dimineaţa, argumentă Vivi. Pe care n-am cum să-l contramandez. Am vorbit aseară despre asta.

— Am vorbit că Gwyn trebuie să redeschidă prăvălia ca şi cum totul ar

fi normal, ripostă Elaine, nu că să te duci tu să predai la ore. Asta – bătu cu degetul în cartea din faţa ei – e mai importantă în clipa de faţă.

— Pot să le fac pe amândouă, zise Vivi, ridicându-se. Penhaven e şi un colegiu vrăjitoresc, ai uitat? Pot să predau la ore, după care să mă duc în bibliotecă şi să văd dacă mai sunt cărţi folositoare pe acolo.

Cu greu reuşise să-şi stăpânească o încruntare când îi răspunsese. Vivi se străduise din greu să-şi menţină separate viaţa de la lucru şi cea de vrăjitoare, ceea ce însemna că se ocupa foarte rar de orice ar fi implicat cursurile mai secrete de la Penhaven. Numai că, atunci când aveai o problemă legată de vrăjitorie, ar fi fost o prostie să nu foloseşti resursele disponibile. Chiar dacă resursele astea parcă miroseau a paciuli.

Rhys deja îşi luase geaca de pe

spătarul scaunului.

— Vin cu tine.

Vivi făcu ochii mari.

— La colegiu?

El ridică din umeri.

— De ce nu? Sunt absolvent, la urma urmei.

— Ai venit doar pentru un curs de vară, la care nu cred că ai participat, de fapt, mai mult decât, la câte? Cinci şedinţe?

— Şi a cui a fost vina? contraatacă Rhys, făcându-i cu ochiul.

Bun, acum intrau pe un teritoriu primejdios, aşa că Vivi se întoarse să-şi scoată cheile din geantă, întrerupând contactul vizual înainte să facă ceva jenant, cum ar fi să se înroşească.

Din nou.

— în plus, continuă Rhys, e clar că n-ar fi prudent pentru mine să umblu acum de unul singur, blestemat şi cu

ce mi-aţi mai făcut, aşa că ar fi de preferat să stau aproape de cine a aruncat blestemul.

— Nu mai scap de asta, nu?

— Sigur va fi un subiect de discuţie pentru o vreme, da.

Vivi îşi ridică privirea spre el atunci, încruntându-se, şi tocmai se pregătea să-i aducă aminte că nici măcar n-ar fi existat vreun blestem dacă el n-ar fi fost atât de nemernic cu nouă ani în urma, dar până să-i dea replica, sesiză cearcănele de sub ochii lui, încordarea din zâmbet, chiar dacă se străduia să-i ofere obişnuitul lui rânjet de crai. Oricât de oribil ar fi sunat, era de fapt oarecum reconfortant să ştie că şi Rhys era panicat de ceea ce se întâmpla.

Toate ironiile şi înfulecatul prăjiturilor erau doar de faţadă.

Oare asa făcuse el mereu?

Nu reuşea să-şi amintească.

Sigur, ea îl cunoscuse doar pentru câteva luni, cu aproape un deceniu în urmă. I se părea ciudat când se gândea că o persoană care se profilase atât de pregnant şi pentru atât de mult timp asupra vieţii ei amoroase îi era, practic, străină.

Alungându-şi gândul acesta, Vivi se retrase cu câţiva paşi.

— Bine. Vino. Eu mă duc să tin cursurile şi tu poţi să mergi la bibliotecă, să studiezi Colecţiile Speciale.

— E cumva un eufemism? întrebă Rhys. Chiar sper să fie un eufemism.

— Nu, răspunse Vivi, care deja îşi scosese telefonul ca să-i trimită un e-mail directorului bibliotecii de la Penhaven. E exact asa cum sună.

5

CAPITOLUL 13

Colegiul Penhaven era mai mic decât îşi amintea Rhys.

Şi, în timp ce mergea cu Vivi prin campus, îi răsări în minte gândul că era foarte ciudat ca un loc botezat după mohorâta şi deprimanta casă a familiei lui să fie atât de luminos, de vesel, numai clădiri din cărămidă roşie cu borduri albe, peluze vii şi frunze autumnale în culori îndrăzneţe, pretutindeni unde privea.

— Frumos loc de muncă, remarcă el către Vivienne, care era cu vreo doi paşi înaintea lui, ţăcănind cu tocurile ei joase pe aleea din cărămidă.

— Este, răspunse ea, însă era evident distrasă, aruncând priviri rapide, fulgerătoare, în jur. Rhys fu nevoit să iuţească puţin pasul ca s-o ajungă.

— Ce e? se interesă el, cu glas scăzut. E ceva în neregulă?

Ea scutură din cap.

— Nu, nimic din ceea ce văd deocamdată, dar...

— Dar eşti cu ochii în patru.

— Exact.

Rhys privi în jur, la rândul lui, cu toate că nu prea ştia ce caută. Nu erau statui care să cadă peste el, nici maşini care să vireze brusc în direcţia lui. Dar cine ar şti dacă nu s-ar putea căsca subit o groapă sau vreo creangă rătăcită de copac nu s-ar putea abate din cer?

Cu cât mai repede aveau să dreagă situaţia asta, cu atât era mai bine.

în plus, de îndată ce n-ar mai fi fost blestemat, poate că ar înceta să se mai simtă ca un ticălos desăvârşit.

Ştia că Vivienne fusese supărată pe el, furioasă chiar, şi că merita cu vârf şi îndesat să fie aşa. Dar faptul că o rănise atât de grav încât să facă una ca asta.

Ce naiba, asta îl necăjea.

în faţa lor apăru un şir de trepte din beton, ducând spre o clădire albă de

la baza micii coline. Vivienne se opri pe treapta de sus, întorcându-se să-l privească.

— Ai grijă.

— Cu cinci trepte?

Ea se încruntă, cu o mână în şold.

— Chiar trebuie să-ţi aduc aminte ce se întâmplă?

— Nu, o asigură el, dar ai auzit ce-a zis Elaine. E aproape sigur că blestemul acţionează acum asupra oraşului, nu a mea. Şi, pe lângă asta, chiar crezi că treptele astea au să mă doboare? Vrei să mă ţii de mână până le urc?

Vivi bombăni ceva în barbă, după care se întoarse şi coborî treptele, lăsându-l pe Rhys s-o urmeze.

… w

Cu gnj a.

Rhys nu-şi dădea seama cum se aşteptase să arate biroul lui Vivienne, dar în timp ce- o urma pe coridorul clădirii luminoase şi aerisite care

găzduia catedra de istorie, îşi dădu seama că nu acordase prea multe gânduri oricăror lucruri referitoare la Vivienne, ca adultă.

Era aproape de parcă ea ar fi îngheţat în amintirile lui la vârsta de 19 ani, doar că o vedea acum, femeie adultă cu un birou şi o carieră, aşa că, dintr-odată, îşi dorea cu disperare să ştie totul despre ea.

— De ce istoria? o întrebă, când se opriră în faţa unei uşi albe cu un geam vitrat pe care era inscripţionat, cu litere negre îngrijite, V. Jones. Şi de ce istoria normală, că tot veni vorba?

Ea îi aruncă o privire, în timp ce descuia usa biroului.

— De ce nu istoria vrăjitoriei, vrei să zici?

Ridicând din umeri, Rhys se rezemă de perete.

— Mi se pare o întrebare pertinentă.

Vivienne se opri, cu cheia încă în uşă şi, pentru o clipă, Rhys se gândi că ea ar putea să nu-i răspundă deloc.

Dar până la urmă ea oftă şi zise:

— Mă crezi sau nu, mie chiar îmi place istoria „normală”, plus că... nu ştiu. Cred că e doar din cauză că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii fiind, mai mult sau mai puţin, o persoană normală, aşa că e domeniul în care mă simt cel mai comod.

Şi cu asta, deschise uşa, iar Rhys, după o clipă, o urmă înăuntru.

Biroul era mititel, abia având loc pentru o masă de lucru, două scaune şi o bibliotecă uşor încovoiată, dar era primitor şi plăcut, amintindu-i un pic de spaţiul din spatele prăvăliei Ceva Periculos. Erau şi plante, afişe colorate cu tapiţerii medievale, un ceainic electric pictat cu flori mari, iar pe masa ei de lucru observă

fotografii cu ea, împreună cu Gwyn şi Elaine, plus câteva cadre cu persoane pe care nu le cunoştea.

I-ar fi plăcut să spună că nu s-a uitat dacă era şi vreun bărbat prin ele, dar ar fi fost cea mai sfruntată dintre minciuni. Era evident că încercase să vadă dacă se găsea acolo vreo fotografie cu Vivi şi bulinele ei, cuprinsă cu braţul de mijloc de vreun nemernic afurisit.

Dar nu, nu era nimic de genul ăsta.

— Şi ce fel de istorie predai? se interesă el, mutându-şi atenţia spre bibliotecă. Dumnezeule, chiar mirosea a ea acolo, acel miros cald, delicat, pe care ori nu şi-l mai amintea, ori era unul nou. Încă o parte din această nouă Vivienne despre care îşi dorea să afle totul.

— Fundamentele, răspunse ea, absentă, căutând ceva pe masa de lucru. Introducere în civilizaţia

occidentală.

— A, deci ai rămas cu ăia mici.

— Noi aici le spunem „boboci” şi, da, deşi chiar îmi place să le predau.

îşi ridică privirea, zâmbind un pic.

— E plăcut să le prezinţi copiilor ceva care chiar îţi place mult.

Avu atunci imaginea felului în care probabil arăta atunci când preda. Cum se îmbujora când ajungea la un subiect care o pasiona, lumina din ochii ei. Copiii probabil că o adorau.

— înţeleg, zise el, clătinând aprobator din cap. E ca atunci când aranjez eu o excursie pentru oameni, într-un loc în care n-au mai fost. Ador să le văd feţele când se întorc, să văd cele cinci milioane de fotografii pe care le-au făcut cu telefoanele. Bun, în fine, asta nu prea pot să zic că-mi place, dar tot e oarecum distractiv.

Zâmbetul ei se mai lăţi puţin.

— Sunt convinsă.

Pentru o clipă, lui Rhys i se păru că ar fi putut să fie doi străini. Doi oameni oarecare, sporovăind despre munca lor, poate un pic tatonându-se reciproc.

Şi atunci, încă o dată, avu acea senzaţie neliniştitoare că de fapt asta şi fuseseră, într-un fel.

Numai că ea n-ar fi putut fi niciodată o străină, niciodată n-ar fi fost o femeie oarecare de care era atras, iar acum avea nevoie să nu se mai lase distras de ochii ei frumoşi şi de părul ei minunat şi să-şi amintească faptul că era sub efectul unui blestem.

Tuşind uşor, se întoarse spre bibliotecă. Asa. Blestemul. Problema de rezolvat. Concentrează-te la asta.

— Ai o mulţime de cărţi aici despre Ţara Galilor.

Ce mama naibii, frate!

Când întoarse iar capul spre ea,

văzu că Vivienne nu-l mai privea, ci devenise foarte interesată de ceva de pe masa ei de lucru.

— Da, mă rog. Asta, hm. Asta a fost preocuparea mea. La programul de maşter. Llewellyn cel Mare[15], Edward I, toate astea.

îşi ridică privirea spre el.

— Datorită istoriei oraşului.

— Evident.

— Nicio legătură cu tine.

— Nici n-aş îndrăzni să cred.

Reveni la rafturile cu cărţi şi începu să frunzărească un volum despre castelele din Marches[15], când deodată Vivienne îl întrebă:

— Nu-ţi place acolo?

Rhys puse cartea la loc, răsucindu-se spre ea.

— Unde, în Ţara Galilor?

Ea încuviinţă, iar el oftă, încrucişându-şi braţele pe piept şi sprijinindu-şi spinarea de rafturi. Pe

toţi dracii, cum ar putea să-i explice lui Vivienne ce simţea despre tinutul lui natal?

— îmi place mult, zise, într-un final. E cel mai frumos loc din lume, serios. Munţi, marea, poezie, rugby. Animalul naţional este dragonul, ce pana mea! Cum să nu iubeşti asa ceva?

— Dar ţi-ai creat o afacere care te obligă să fii mereu pe drumuri, remarcă ea, îndreptându-şi spinarea. Şi pe atunci... pe atunci când eram, hm...

îşi îndesă părul după ureche şi obrajii începură să i se coloreze frumos.

— Când eram împreună, ziceai că nu ţi-a plăcut niciodată să-ţi vizitezi oraşul natal.

— Păi, da, dar asta e din cauza tatălui meu, nu a oraşului în sine, răspunse el, însoţindu-şi explicaţia de

un zâmbet care spera să pară şmecheresc. Discuţia începea să se apropie prea mult de lucrurile pe care Rhys se străduia din răsputeri să şi le alunge din minte, aşa că era necesară puţină şmecherie.

Şi efectul fu evident cel dorit, fiindcă Vivienne îşi miji ochii spre el, dar nu mai insistă, şi, după câteva clipe, extrase ceva de sub un teanc de hârtii.

— Bun, mi-am găsit legitimaţia de bibliotecă, aşa că, hai să te conduc până acolo. E în drum spre sala în care am primele ore.

încă un drum prin campus, unul ceva mai scurt, deoarece biblioteca era chiar în susul colinei, de la clădirea catedrei de istorie. Dar de data asta, Rhys simţi ceva... diferit.

Partea aceasta a campusului arăta la fel ca tot restul – cărămida, iedera, toate astea –, însă îi putea simţi

prezenţa în aer.

Magia.

Până să poată întreba ceva, Vivienne încuviinţă.

— Cealaltă parte a colegiului e aici. în clădirile astea, zise, arătând cu capul un mănunchi de patru clădiri mai mici, cu săli de clasă, grupate laolaltă sub un pâlc de stejari masivi, umbrite chiar şi într-o astfel de zi cu soare strălucitor.

— Când am fost eu aici, erau amestecate cu sălile de clasă obişnuite, comentă Rhys, iar Vivienne îşi dădu ochii peste cap.

— Corect. Ei bine, asta a funcţionat doar până când un student obişnuit s-a rătăcit dincolo de secţiunea lui, nimerind la o oră despre prevestiri, unde a încercat să filmeze cu telefonul mobil. Acum vreo doi ani, toate cursurile despre magie au fost mutate în clădirile astea.

— Mi se pare normal. Dar studenţii rătăciţi? întrebă Rhys, privind două fete în blugi şi pulovere care urcau în fugă treptele uneia dintre clădirile magice.

— Sunt ţinuţi la distantă de acelaşi descântec de respingere care apăra camera din spate a prăvăliei, îi răspunse Vivienne. E mai uşor de întreţinut şi de întărit atunci când are ca ţintă un punct central, nu o grămadă de săli separate. Plus că modul în care sunt aranjate le ţine la distanţă de ochii tuturor.

Ajunseseră acum la bibliotecă, o clădire pe care Rhys sigur n-o vizitase niciodată în timpul petrecut la Penhaven. Avea un aspect corespunzător de gotic, cu uriaşe coloane albe şi ferestre ascuţite. Şi totuşi se opri înainte să intre, smucindu-şi capul spre arhitectura magică a

clădirii.

— Tu nu stai niciodată cu ei? Chiar dacă sunt vrăjitori, la rândul lor?

Vivienne îi urmări privirea şi scutură din cap.

— Nu, sunt... uite, dacă vrei, poţi să-i cunoşti. O să vezi.

— Vivienne Jones, snoabă ce eşti!

Ea pufni, după care îi făcu semn s-o urmeze.

— Haide. Chiar dacă nu vorbim cu ei, fără discuţie că ne vom folosi de unele dintre resursele lor.

CAPITOLUL 14

Lui Vivi nu-i plăcuse niciodată biblioteca de la Penhaven. Poate fiindcă era prea aproape de latura vrăjitorească a lucrurilor sau poate din cauza faptului că, spre deosebire de restul campusului, era

întunecoasă, cu un aer rău-prevestitor, aproape medievală, cu ferestrele înguste şi piatra de culoare închisă, rafturile impunătoare blocând şi bruma de lumină care mai izbutea să pătrundă înăuntru. Chiar şi cu şirurile de computere din mijlocul parterului, Vivi tot se simţea de parcă ar fi păşit în secolul al Xll-lea, sau cam aşa ceva, ori de câte ori intra acolo, iar în timp ce-l conducea pe Rhys spre fundul sălii, chiar frisonă un pic, strângându-şi mai bine geaca pe trup.

— Ce mama naibii, bombăni Rhys de lângă ea. Ţin carne atârnată în cârlige pe- aici?

— De obicei nu e atât de frig, răspunse ea, încruntându-se. Pe bune, biblioteca nu era totdeauna locul ei preferat, dar în mod obişnuit nu era atât de friguroasă şi de apăsătoare. Iar când privi în jur, observă că

puţinii studenţi aflaţi acolo la acea oră a dimineţii simţeau evident acelaşi lucru, după cum stăteau zgribuliţi la mesele de studiu, cu urechile între umeri.

— Probabil că s-a defectat încălzirea, zise ea, înainte de a întoarce capul spre Rhys. Bine că ţi-ai luat geaca.

— Şi la fel de bine e că vin dintr-o tară unde cuvintele „frig” şi „umezeală” ar putea fi scrise pe drapel sau poate pe vreun soi de deviză, replică Rhys.

Vivi deschise gura, pregătindu-se să-l mai întrebe câte ceva despre Ţara Galilor, dar o închise la loc la fel de repede, scuturând din cap în timp ce continua să înainteze spre Colecţiile Speciale. Era suficient de neplăcut că Rhys aflase despre ea că studiase istoria Ţării Galilor în facultate şi la maşter.

Nu trebuia să mai aibă discuţii cu el în care să dezvăluie accidental prea multe.

Nu că ar fi studiat despre Ţara Galilor din cauza lui Rhys: categoric nu fusese aşa. Nici măcar un pic. Da, faptul că el vorbise despre vara aia îi stârnise interesul, dar nu- ti dedici ani din viată învăţăturii din cauză că un tip cu care ai umblat timp de trei luni a pomenit odată despre asta.

La fel cum şi faptul că ea nu urma să se ducă niciodată în Ţara Galilor nu avea nimic de-a face cu el. Era o tară mică, dar

ar fi putut să-l evite, fiindcă, pe bune, care erau şansele?

— Vivienne, şopti Rhys, aplecându-se atât de aproape, încât răsuflarea lui caldă îi pluti peste ureche, iar acum avea pielea de găină nu numai din cauza frigului. Suntem într-o bibliotecă, îi atrase el atenţia.

Ea se opri, nedumerită, iar Rhys îşi duse un deget la buze.

— Gândeşti prea sonor, zise el.

Vivi nu ştia sigur dacă să râdă sau să-i dea un bobârnac, aşa că alese să nu-i ia în seamă remarca.

Şi, dacă o fi zâmbit un pic după ce-i întorsese spatele, asta era treaba ei.

Era ceva în neregulă cu biblioteca.

Rhys nu fusese prin prea multe biblioteci de-a lungul vieţii, dar intrase în suficiente încât să ştie că în mod normal nu te simţeai aşa. Ce naiba, nici măcar casa familiei lui, cel mai înfricoşător loc de pe pământul lăsat de bunul Dumnezeu, din punctul de vedere al lui Rhys, nu te făcea să te simţi HŞ<1.

Nu era doar frigul din aer, cu toate că atunci când intră împreună cu Vivienne pe o pereche de uşi masive din lemn în ultima sală a bibliotecii fu

foarte bucuros că-şi aruncase pe el geaca din piele în dimineaţa aia.

Era ceva... nefiresc. Ceva nelalocul lui.

Iar senzaţia asta îi furnica pielea într-un fel care nu-i plăcea.

Vivienne simţea şi ea acelaşi lucru. îşi

dădea seama după cum o vedea că săgetează cu privirea peste tot. Doar că ea nu zicea nimic, asa ca nici el nu avea sa aducă vorba, deşi ştia că amândoi îşi puneau aceeaşi întrebare: oare să fi fost ceva legat de blestem şi de undele magnetice?

Trecură printre şirurile lungi de rafturi cu cărţi, spaţiul dintre ele devenind din ce în ce mai strâmt, până când fu necesar ca Vivienne să meargă înainte, iar el, în urma ei. îşi prinsese părul azi într-un coc dezordonat la ceafa şi, în ciuda tuturor

întâmplărilor, Rhys simţi că-l mănâncă degetele să se întindă şi să-l desfacă.

Oare cum ar fi reacţionat ea?

Ţi-ar fi tras un şut în ouă, aşa cum meriţi pe deplin, îşi aminti sieşi, după care, alungându-şi aceste gânduri, continuă s-o urmeze pe Vivi prin labirintul rafturilor.

Până la urmă, spaţiul se lărgi şi ajunseră într-o încăpere circulară, slab luminată, cu un birou din lemn de stejar masiv în mijloc, atât de înalt, încât Rhys abia ajungea la marginea lui. Vivienne, la înălţimea ei, trebuia să se ridice pe vârfurile picioarelor ca să zărească deasupra.

— Doamnă doctor Fulke? zise ea încet şi un chip bătrân, veştejit, apăru deodată.

— Domnişoară Jones?

Zâmbind uşurată, Vivienne se lăsă la loc pe călcâie şi-şi potrivi geanta de

pe umăr.

— Da. El e... asistentul meu pentru cercetare, zise, smucindu-şi degetul mare în direcţia lui Rhys, iar el o privi pe bătrâna de la birou, întrebându-se dacă ea chiar o să creadă asta. Dacă era vrăjitoare şi lucra la Penhaven, erau sanse mari ca ea să ştie cine e.

Doar că femeii nu părea să-i prea pese. Abia dacă-i aruncă lui Rhys o privire scurtă, după care clătină din cap aprobator şi scrise ceva la computerul din faţa ei.

— Două ore, zise ea şi se auzi un mic zbârnâit când dintr-o imprimantă ieşi un autocolant pe care i-l întinse lui Vivienne. Ea se întoarse şi i-l dădu lui Rhys.

INVITAT V. JONES scria pe el, iar dedesubt era o ştampilă marcând timpul, ceea ce-l făcu pe Rhys să-şi încreţească fruntea.

— E... mult mai prozaic decât mă aşteptam, comentă el.

— Trăim în secolul al XXI-lea, replică doamna doctor Fulke din locul în care stătea cocoţată, încrucişându-şi braţele pe pieptul ei îngust. Iertaţi-ne că nu vă scrijelim numele cu pana pe un pergament.

— Păi, pergament nu-mi trebuie, dar o pană ar fi...

— Vă mulţumim, doamnă doctor Fulke, îl întrerupse Vivienne în grabă, trăgându-l pe Rhys după ea.

— Asistentul tău pentru cercetare? întrebă el, în timp ce se afundau printre rafturi.

— A fost primul lucru care mi-a trecut prin cap, şopti ea. Şi, pe bune, nu e total neadevărat.

Vivi se opri când ajunseră în fundul sălii, arătând cu capul spre o serie de uşi.

— Ia cu tine tot ce găseşti într-o sală

din astea şi vin şi eu peste vreo oră sau imediat cum termin cursul. Dacă ai nevoie de ajutor, poţi s-o rogi pe doamna doctor Fulke sau pe oricare alt bibliotecar, dar să nu...

— Vivienne!

O făcu să se oprească apropiindu-se de ea şi pregătindu-se s-o prindă de umeri, dar se răzgândi şi se retrase la loc.

— Sunt adult, în toată firea, zise el. Cred că mă descurc să solicit ajutor fără să divulg toată povestea.

Buzele ei strânse îi dădeau de înţeles că

poate ea nu credea asta, dar până la urmă Vivi tot făcu un semn de încuviinţare.

— Bine. Te ajut şi eu când mă întorc.

Şi cu asta, se răsuci pe călcâie, într-un vârtej de păr blond şi fustă neagră, lăsându-l singur pe Rhys în

biblioteca ei profund sinistră.

Nu doar sinistră, ci apăsătoare. Magie străveche, profundă, zbârnâia prin încăpere ca un curent electric, acel tip de magie care te face să te simţi un pic stânjenit, cu pielea dintr-odată excesiv de sensibilă şi o uşoară durere de dinţi.

9

Strâmbându-se, Rhys îşi îndreptă umerii şi merse mai departe.

După un sfert de oră, şi fără niciun fel de ajutor – mulţumesc foarte mult, Vivienne Jones –, Rhys se îndrepta, cu un teanc de cărţi, spre una dintre uşile din spate.

Camera de studiu era minusculă, aproape claustrofobică din lipsa ferestrelor, singura sursă de lumină fiind un lampadar din sticlă groasă deasupra capului, iar ca mobilier, doar o masă mare din lemn în mijloc, o străveche placă din stejar care părea să deţină şi ceva proprietăţi

magice. Când puse mâna pe tăblie, Rhys simţi o uşoară vibraţie.

Suspinând, deschise prima carte din stivă.

Era, în cea mai mare parte, în latină, iar Rhys îşi simţi acea parte a creierului prinzând viaţă cu un scârţâit în timp ce citea. Neavând exerciţiul limbii latine după ce terminase şcoala, simţise şi o oarecare plăcere perversă de a nu fi un atât de bun cunoscător al ei ca tatăl şi fraţii lui, insistând că nu merită să depui atâta trudă.

Acum poate că regreta.

Doar un piculeţ.

Şi, în timp ce citea, nu se putu abţine să se gândească la tatăl lui, pe care cu certitudine ar fi trebuit să-l fi căutat chiar acum, în clipa asta; la drept vorbind, de acum câteva ore.

Simon ar fi ştiut ce era de făcut. El mereu ştia. Dar asta nu însemna că

Rhys ar fi fost pregătit să discute cu el despre asta, deocamdată.

Oare din cauză că se temea de reacţia tatălui său, când va afla că nu avusese dreptate într-o privinţă?

Sau din cauza lui Vivienne?

Scoase un geamăt şi închise cartea din faţa lui, frecându-se la ochi cu o mână.

Ce harababura naibii era toată povestea!

Cum ar fi putut să-i explice lui Simon că nu fusese vreun act de război din partea lui Vivienne, ci doar gestul unei adolescente rănite din dragoste – rănite de el, care fusese un nemernic desăvârşit – şi un blestem scăpat de sub control? Simon n-ar fi putut înţelege. Din câte ştia Rhys, Simon nici nu fusese vreodată adolescent, probabil. Părea plauzibil ca el să fi răsărit pe deplin format şi înfricoşător, dintr-un nor sau ceva de

genul acesta.

Şi atunci îşi dădu seama Rhys pe cine putea să sune.

Simon ieşea din discuţie, dar exista o variantă mai tânără şi ceva mai puţin înfricoşătoare a lui.

Scoţându-şi telefonul, Rhys socoti la repezeală ce oră era acasă, apoi apelă numărul. După vreo cinci minute, îşi regreta profund hotărârea.

— Trebuie să vii acasă.

— Să vin acasă? Aşa blestemat şi toate alea? Wells, ştiu că nu sunt persoana ta preferată din toată lumea, dar să-mi doreşti moartea mi se pare un pic cam prea mult.

— Nu-ţi doresc moartea, idiotule, dar e evident că nu poţi să rămâi acolo cu un clan de vrăjitoare care te-au blestemat.

Oftând, Rhys închise ochii şi-şi strânse rădăcina nasului între degetul mare şi cel arătător. Tocmai asta îl

îngrijora.

— Faci ca totul să pară mai rău decât a fost. N-a fost aşa, a fost...

— Nu-mi pasă de cum a fost, îl întrerupse Wells, iar Rhys aproape că-l văzu stând în spatele tejghelei, la cârciumă, privindu-şi chiorâş telefonul mobil. Trebuie să vii acasă şi să vorbeşti cu tata despre asta.

— Sau, propuse Rhys, mai e un plan secund, destul de solid: nu fac niciuna din astea, iar tu mă ajuţi să găsesc o metodă de a rupe blestemul fără să-l mai implicăm pe tata.

Llewellyn pufai atât de tare în telefon, încât Rhys putu practic să-l simtă.

— Pot să mă interesez.

— Discret.

Wells scoase un sunet necuviincios.

— Ziua în care voi avea nevoie de indicaţii de la tine despre cât să fiu de discret e ziua în care o să mă arunc

din vârful muntelui Snowdon[12].

— Atunci, e un eveniment de urmărit, replică Rhys, vesel. Urmă o tăcere de câteva secunde, înainte ca Wells să spună:

— Pe bune, frate. Ai grijă. Ar fi... dacă ţi s-ar întâmpla ceva vreodată... ştiu că am fi...

îndreptându-şi spinarea, Rhys îşi privi îngrozit telefonul.

— Doamne, Dumnezeule, Wells, termină, te rog.

— Ai mare dreptate, fu de acord Wells, dregându-şi glasul. în orice caz, fă tot posibilul să nu mori. Ca fratele tău cel mai mare, eu am primul dreptul să te dobor, iar Bowen e al doilea la rând, aşa că ar fi extrem de incorect să pieri acolo, în sălbăticia Americii, privându-ne pe noi de o asemenea şansă.

Uşurat la gândul că reveniseră la împunsături şi nu mai aveau să-şi

împărtăşească sentimente, Rhys încuviinţă, ciocănind cu pixul în masa de lectură.

— Mi se pare corect, bătrâne.

încheie apelul şi-şi strecură la loc telefonul în buzunar, dorindu-şi să se fi simţit mai optimist cu toată problema. Faptul că-l avea de partea lui pe Wells însemna, fără doar şi poate, o binecuvântare, dar nu putea să fie suficient. Rhys trebuia să-şi dea seama cât mai repede cu putinţă cum poate să rupă blestemul, dar, până în prezent, cărţile nu prea îi erau de aj utor.

A, erau acolo informaţii despre blesteme, dar cele mai multe arătau cum să le abaţi asupra cuiva. După toate aparenţele, nicio vrăjitoare nu-şi dorise vreodată să rupă un blestem.

Tipic.

Când se strecură Vivienne în camera de studiu, după vreo oră şi

ceva, pe Rhys îl dureau ochii de cât încercase să parcurgă scrierile mărunte, îl durea creierul de la atâtea traduceri şi-i înţepenise mâna de cât transcrisese fiecare părticică de informaţie care putea fi folositoare.

Şi tot nu simţea că ar fi aflat mai multe decât ştiuse deja când venise acolo.

— Presupun că n-ai adus cafea, îi zise lui Vivienne, fără să-şi ridice privirea. Nimerise peste o anecdotă despre un fermier scoţian care bănuia că-i fuseseră blestemate recoltele şi se străduia să anuleze descântecul.

Dacă era să ne luăm după ilustraţie, deznodământul părea să fie transformarea lui într-un motan destul de mare, dar tot era ceva mai mult decât nimic.

— Dac-aş fi încercat să aduc cafea în partea asta a bibliotecii, doamna doctor Fulke m-ar fi spânzurat de

unghiile de la picioare, aşa că, nu, răspunse Vivienne, cocoţându-se pe marginea mesei.

Atunci, Rhys sesizează iarăşi mireasma, acel miros dulce, aproape zaharos, lipit de pielea ei, ceea ce-l făcu să strângă mai tare pixul în mână.

— Cum merge? se interesă ea, aplecându- se să vadă ce scria, iar Rhys se lăsă pe spătarul scaunului, rotindu-şi umerii ca să mai elimine o parte din încordarea instalată acolo.

— Nu prea bine, recunoscu el. Dar, cinstit să fiu, nu m-am ocupat de asta decât de puţin timp. Şi, normal, din moment ce nu vreau să atrag atenţia celorlalţi vrăjitori asupra a ceea ce fac, cam bâjbâi prin întuneric.

Vivienne se încruntă, o cută îi apăru deasupra nasului şi Rhys vru iar să întindă degetul mare şi să i-o netezească. Apoi, ea se ridică.

— Ei bine, acum sunt aici şi pot să

te ajut. Pe ce cărţi nu te-ai uitat încă?

După o jumătate de oră, ea oftă şi închise ultima carte, al cărei cotor scoase un scrâşnet rău-prevestitor.

— Aşadar, asta nu e de niciun folos, zise şi, aplecându-se pe deasupra mesei, întinse mâna spre un alt volum din teanc, dar chiar în clipa în care strânse coperta între degete, Rhys scutură din cap.

— Cu asta am încercat deja.

— Dar cu asta? întrebă ea, ciocănind cu degetele o altă carte, iar Rhys abia dacă ridică privirea şi clătină iar din cap.

— Tot ţeapă.

Vivienne îşi îndreptă spinarea pe scaunul ei.

— Bun, deci toată truda asta a fost un eşec, înseamnă?

Rhys îşi ridică în sfârşit ochii spre ea.

— Credeai c-o să fie uşor?

Ridicându-se, Vivienne îşi masă ceafa.

— Nu, doar că... N-ar fi trebuit să fie atât de greu să rupi un blestem. Mai ales unul atât de prostesc. Adică, adăugă ea, azvârlindu-şi braţele în sus, noi abia dacă ştiam ce suntem.

Rhys era obosit. Era nervos. Şi era, la propriu, blestemat, motiv pentru care cuvintele acelea îl iritară.

De fapt, era mai mult decât iritat.

Era înfuriat.

— Stiati destule cât să mă blestemaţi când am plecat!

Vivienne se încruntă, ducându-şi iar mâna la ceafa.

— N-ai plecat tu, ţinu să-i amintească. Eu te-am părăsit după ce, brusc, ţi-ai adus aminte că erai logodit.

Lăsându-şi capul pe spate şi privind tavanul, Rhys gemu.

— Nu eram logodit, eram promis,

ceea ce nu e...

— Ştiu, îl întrerupse ea, ridicându-se. Nu e acelaşi lucru. Asa ai încercat să zici şi la vremea aia, dar trebuie să-ţi spun, Rhys, atunci n-aveam chef de discuţii semantice şi, în mod categoric, nici acum nu am.

Oare uitase el că putea să fie atât de enervantă sau asta era o trăsătură nouă, încă o faţetă a adultei Vivienne pe care n-o descoperise?

Ridicându-se de pe scaun, Rhys se apropie de ea, dintr-odată conştient de cât de mică era sala de studiu, de cât de aproape erau unul de celălalt.

Dumnezeule, chiar era cazul să plece acasă. în Ţara Galilor. Să zică „ducă-se dracului” toate astea şi să plece.

în loc de asta, zise:

— Vara aia a fost importantă, Vivienne. A însemnat ceva.

Buzele lui Vivienne se întredeschiseră, respiraţia i se acceleră şi fiecare celulă din corpul lui Rhys îşi dorea s-o atingă, chiar dacă mintea îi urla să se dea înapoi.

Deodată, Vivienne îşi îngustă ochii şi făcu un pas spre el.

— A fost o idilă de trei luni de care abia dacă-mi mai amintesc.

— Vrăjeală, ripostă el.

— Categoric nu e vrăjeală!

Acum îl privea cu o furie făţişă, cu pumnii strânşi pe lângă corp şi apropiindu- se.

— Aşadar, nu-ţi aminteşti de prima dată când ne-am sărutat?

Rhys îşi amintea. Avea să-şi amintească până în clipa morţii. Erau în vârful colinei, cu cerul nopţii de un violet delicat pretutindeni în jurul lor, cu aerul mirosind a focuri de tabără şi a vară, iar când o întrebase dacă poate s-o sărute, el deja îşi ţinea

respiraţia, dorindu-şi ca ea să spună da mai mult decât îsi dorise orice în viată.

— M-am sărutat cu mulţi, replică Vivienne, ridicând din umeri. După un timp, totul se amestecă.

— Hai, pe bune, zise Rhys. Cumva, el şi Vivienne erau acum foarte aproape, îndeajuns de aproape ca el să vadă cât de mari i se făcuseră pupilele şi cum i se ridica roşeaţa dinspre gât.

— Îhî, răspunse ea, dar Rhys văzu cum privirea îi coboară spre buzele lui. Cred că trebuia să fii mai memorabil.

— Şi dac-ar fi să te sărut acum, zise Rhys, coborând vocea şi privirea spre ea, ţi-aş împrospăta memoria?

Ea urma să-l trimită la naiba. Sau să-l plesnească. Posibil, să-i ardă un genunchi în ouă. Pentru toate astea se simţea pregătit.

în schimb, Rhys nu se aşteptase ca ea să se apropie atât de mult, încât trupurile să li se alinieze, piept la piept, şolduri la şolduri.

— încearcă.

CAPITOLUL 15

în momentul în care buzele li se întâlniră, Vivi îşi dădu seama că făcuse o greşeală cumplită.

Probabil că fusese prea mult să spere că anii care trecuseră l-ar fi făcut cumva pe Rhys să sărute mai prost. Chiar şi cu blestemul.

Şi evident că îl minţise spunând că nu-şi amintea sărutul lui. îşi amintea totul, când venea vorba despre el. Fiecare sărut, fiecare atingere.

Acele luni cu Rhys Penhallow fuseseră materie primă pentru fantezii de-a lungul anilor, pentru jurnalul ei personal interzis minorilor.

Dar poate că nu minţise, în definitiv,

deoarece, în timp ce el o săruta, ea îşi dădu seama că nu-şi amintea precis cât de bine era. Cât de bun era el la asta.

O săruta de parcă ar fi murit de poftă s-o sărute în fiecare clipă din aceşti nouă ani trecuţi, cu un uşor mârâit care-i vibra în piept când îi atingea limba cu a lui, sunet pe care Vivi îl resimţi până în vârfurile degetelor de la picioare.

Cuprinzându-i obrajii cu palmele, Rhys îi înălţă capul, dând şi mai multă profunzime sărutului şi, curând, degetele lui Vivi i se agăţară de umeri, dorind, simţind nevoia să ajungă cât mai aproape posibil de el.

Când Rhys făcu câţiva paşi înapoi, trăgând-o după el, se ciocni cu şoldul de masă. Vivi auzi cum teancul de cărţi într- un echilibru precar se izbi de podea, aproape ca din depărtare, în timp ce se întorcea, proptindu-se

de marginea mesei, fără să-şi desprindă nici măcar pentru o clipă mâinile de el, cu ochii închişi, cu sângele atât de înfierbântat în vine, încât se mira că nu-i ieşeau aburi prin piele.

— Dumnezeule, am uitat, murmură el, cu buzele fierbinţi pe gâtul ei. Cum de am uitat?

Vivi nu putu decât să clatine din cap, fiindcă şi ea uitase. Sau poate că „uitat” nu era cuvântul potrivit. îşi alungase amintirea acestei legături, a acestei fierbinţeli, din minte, împreună cu tot ceea ce ţinea de Rhys. îşi interzisese să-şi aducă aminte cât era de bine între ei, fiindcă altfel ar fi însemnat ca flirtul de-o vară avut la 19 ani ar fi surclasat cumva oricare altă relaţie din viaţa ei adultă, ceea ce reprezenta o perspectivă prea deprimantă.

Sau poate din cauză că ţi-era frică,

îi aminti o mică voce din mintea ei. Pentru că era cel mai bun, l-ai pierdut prea repede.

Mâinile lui îi alunecau acum peste solduri, adunând în sus materialul fustei şi, chiar dacă Vivi îşi zise că ar fi complet sărită de pe fix dacă ar face sex cu fostul ei într-o bibliotecă afurisită, nu-l împiedică. La drept vorbind, îl ajută, împingând geaca de pe umerii lui lăţi şi, în acelaşi timp, aşezându-se mai bine pe marginea mesei.

Rhys se plasă între picioarele ei şi-l simţi, tare şi fierbinte, prin materialul blugilor lui, împingându-se în cuibul dintre coapsele ei, în timp ce continuau să se sărute, iar Vivi se propti cu o mână de masă, în spatele ei, ca să se poată încorda şi să se lipească şi mai mult.

Sunetul pe care-l scoase Rhys când ea îşi undui şoldurile spre el îi trimise

lui Vivi un fulger electric prin şira spinării. îşi lăsă capul pe spate ca să-i ofere un acces mai liber la gâtul ei, închizând ochii şi strângându-i între degete marginile gecii.

Acum el o săruta din nou pe gură, mângâindu-i limba cu a lui, mişcându-şi şoldurile peste ea într-un fel care o făcea să se simtă mai mult decât un pic nebună.

— Vivienne, murmură, cu buzele pe gâtul ei, cu degetele mângâindu-i coapsa, iar ea încuviinţă, dispusă şi dornică.

— Atinge-mă, se auzi spunând. Rhys, te rog...

Purta ciorapi dres, dar chiar şi-aşa simţea apăsarea degetelor de-a lungul cusăturii dintre picioare. Zvâcni în sus sub atingerea lui, icnind.

— Bun, deci e clar că partea asta a blestemului n-a avut efect, murmură ea, iar

Rhys îşi ridică faţa, cu ochii împâcliţi de dorinţă.

— Ce?

— Nimic, răspunde ea, scuturând din cap. Doar fă-o mai departe.

Zis şi făcut, iar Vivi îşi coborî fruntea pe umărul lui, strângându-l atât de tare de cămaşă încât se mira că nu se rupe materialul.

Era ceva nebunesc. Iresponsabil. Prostesc.

Dar ea avea să meargă mai departe oricum.

Când Vivi auzi primul ţipăt, cel dintâi gând care-i putu trece prin mintea ei înceţoşată, ameţită de poftă, fu acela că dăduse cineva peste ei.

Dar nu, când se auzi din nou ţipătul, îi deveni clar că nu era chiar atât de aproape.

Rhys încremenise şi el, cu capul puţin aplecat spre uşă.

— Presupun că nu e un sunet normal în bibliotecă.

Doar pe jumătate conştientă de ceea ce se petrecea, Vivi clătină din cap, clipind din ochi.

— Nu, este...

Cel de-al treilea ţipăt cu urmat de un huruit gros, iar Vivi sări de pe masă, trăgându-şi în jos pe picioare fusta cu o mână, în timp ce Rhys, ţinând-o de cealaltă, o trăgea spre uşă.

— Haide!

Când ieşiră din sala de lectură, doamna doctor Fulke deja coborâse de la masivul ei birou şi privea atentă printre stivele de cărţi către partea obişnuită a bibliotecii, cu chipul ei boţit şi mai încreţit de îngrijorare.

— E ceva în neregulă, rosti ea, clătinând din cap, iar Vivi avu senzaţia că nici măcar nu vorbea cu ei.

Rhys o trase înapoi, pe unde veniseră de dimineaţă, printre rafturile cu cărţi, din ce în ce mai aproape de ţipătul acela îngrozitor.

Ciudăţenia era că, pe cât se apropiau mai mult de sursa sunetului, pe atât mai tare se zbătea inima lui Vivi, nu doar de teamă, ci de aceeaşi copleşitoare senzaţie de magie resimţită mai devreme, acea senzaţie rece de nepotrivire care se strecurase în ea din clipa în care pătrunseseră în bibliotecă.

Ea şi Rhys ţâşniră afară dintre rafturi şi frigul aproape că-i sorbi aerul lui Vivi din plămâni. Mai devreme, fusese frig.

Acum era ger, într-atât încât aproape producea durere. Privi în jur cu ochii mari. Studenţii se ghemuiseră sub mesele de lectură, stăteau cuibăriţi prin colţuri, iar în mijlocul sălii...

— Asta nu e...? întrebă Rhys, iar Vivi nu putu decât să încuviinţeze, năucită.

— E o fantomă.

Rhys privi fix arătarea din faţa lor, întrebându-se cum era posibil ca o persoană care crescuse acolo unde crescuse el să nu mai fi văzut niciodată o fantomă.

Ca să respectăm adevărul, el de fapt nici nu credea că blestemăţiile alea există în realitate, fiindcă nu s-ar fi găsit un loc mai bun pentru ele decât conacul Penhaven.

Fantoma asta părea cât se poate de reală.

Femeia era de un albastru-verzui strălucitor, cu ochii mari pe chipul palid şi picioarele atârnând doar cu puţin deasupra podelei. Dar cea mai mare bizarerie la ea era vestimentaţia. Purta blugi, o cămaşă din flanel peste un tricou şi o pereche

de ghete Converse înalte, mâzgălite cu markerul pe boturi, cu părul întunecat prins la spate într-o coadă de cal răvăşită. Şi le arunca priviri furioase.

Indiferent de când murise, nu fusese de prea mult timp, ceea ce lui Rhys i se părea mai neliniştitor decât ar fi putut explica.

Puştiul aflat cel mai aproape de el, un băiat înalt şi costeliv, în blugi, o geacă cu glugă şi emblema Colegiului Penhaven, stătea aşezat pe podea, cu mâinile ridicate deasupra capului, de parcă ar fi vrut să se apere de o lovitură.

— Ce dracu e asta? îl întrebă el pe Rhys, iar Rhys se abţinu cu greu să-i răspundă: De unde pana mea vrei să ştiu?

Vivi se apropie puţin de arătare.

— Ce-o căuta? întrebă ea.

Fantoma se mişca în continuare

înainte şi înapoi, legănând-şi capul dintr-o parte în cealaltă şi, da, chiar părea să caute ceva prin rafturi, cu chipul palid contorsionat de încruntare.

Şi deodată păru să-l vadă.

— Fir-ar al naibii, bombăni Rhys.

— Cred că se uită la..., începu Vivienne, dar până să-şi poată sfârşi propoziţia, se auzi un ţipăt de banshee[12] şi fantoma zbură spre el.

Pe moment, frigul pe care-l simţise Rhys mai devreme păru să-l străbată din cap până-n picioare, învăluindu-l ca şi cum ar fi căzut în mare.

După care zbură.

Bine, mai degrabă se rostogoli uşor deasupra podelei, spinarea lui având un contact dureros cu un raft cu cărţi. Ca prin ceaţă, auzi lemnul pârâind, clătinându-se, ţipetele studenţilor din bibliotecă, bubuitul picioarelor alergând şi pe Vivienne strigându-i

numele. Dar, peste toate astea, încă auzea ţipătul ascuţit emis de fantomă, precum şuierul ceainicului Satanei, iar când încercă să se ridice în capul oaselor, tresări de durere, ducându-şi mâna la coaste. Nu părea niciuna ruptă, dar îl dureau fără îndoială şi, în cazul în care chestia aia se hotăra să mai ţâşnească o dată peste el...

Fantoma era acum cu spatele spre el, concentrându-şi atenţia asupra etajerelor din faţa ei şi, sub privirile lui Rhys, degete fantomatice se întinseră să ia o carte, doar că fantoma scoase un răget de frustrare când mâna îi trecu prin orice încerca să apuce. Cu toate astea, încercă iar şi iar, mişcările devenind tot mai smucite şi mai repezite. Rhys îşi înghiţi nodul din gât şi încercă să se pună pe picioare.

Vivienne încă era acolo, încruntându-se la arătare şi, când

încercă să facă un pas ezitant şi mai aproape de ea, Rhys ridică un braţ.

— Vivienne! strigă el, iar capul fantomei se răsuci brusc, mijindu-şi ochii.

O simţi cum îşi adună energia, iar temperatura din încăpere scăzu şi mai mult, atât de mult, încât acum îşi putea vedea aburii răsuflării şi fiecare fir de păr de pe corp părea să i se fi zbârlit.

încordându-şi forţele pentru încă un atac, Rhys scrâşni din dinţi.

Dar deodată fantoma se opri, plutind uşor spre dreapta şi aruncând priviri furioase spre Vivienne, care încă rămăsese pe loc, studiind-o ca pe un puzzle a cărui dezlegare nu prea reuşea s-o descopere.

Cu un sunet situat undeva între un oftat şi un vaiet, fantoma şi lăsă capul să cadă şi, la fel de brusc ca un balon de săpun spart, dispăru.

în sală se făcu imediat mai cald. Rhys privi în jur.

Cei câţiva studenţi fugiseră, lăsându-i pe el şi pe Vivienne singuri printre mese răsturnate, manuale abandonate şi pagini de caiet căzute pe podea, biblioteca devenind dintr-odată extrem de tăcută, după tot acel haos.

Rhys se duse spre Vivienne, luându-i ambele mâini în ale lui. Erau îngheţate, aşa că-i încălzi degetele între palme.

— Te simţi bine? o întrebă, cu glas scăzut.

Cu câteva momente mai devreme, se sărutau. De fapt, era mai mult decât sărutat. Rhys ştia când un sărut însemna doar un sărut sau când era un preludiu pentru mai mult, iar ceea ce făcuseră ei în camera de studiu urma categoric să ducă undeva, încă-i simţea gustul pe limbă, încă simţea

fierbinţeala umedă pe care o atinsese între picioarele ei.

Doar că ea acum îşi trase mâinile din ale lui şi făcu un pas înapoi, cu o privire uşor distantă.

— Bine, răspunse. Tu?

Rhys îşi pipăi din nou cu precauţie coastele.

— Nimic din ce n-ar drege o baie fierbinte şi un whisky bun.

Ea clătină aprobator din cap, apoi se întoarse spre rafturile prin care scotocise fantoma.

— Ce-o fi căutat?

— Asta te preocupă pe tine? se miră Rhys, ridicând din sprâncene. Nu faptul că fantomele există?

— Şi asta, acceptă ea, apropiindu-se de etajeră şi încreţindu-şi fruntea în timp ce examina titlurile de acolo. Tu ai mai văzut vreodată una?

— Categoric, nu, declară Rhys,

îndesându-şi mâinile în buzunare, străbătut

de un fior. > * Încă putea să simtă nefireasca răceală a fantomei lunecând peste el, amintindu-şi cum, dintr-odată, nu se mai simţise stăpân pe propriul trup.

Al naibii de înfiorător.

Şi nu era vorba doar despre răceala pe care o simţise: chestia aia era furioasă pe el. Dar de ce?

— Domnişoară Jones.

O femeie se oprise în cadrul uşii dintre biblioteca obişnuită şi sala Colecţiilor Speciale, cu doamna doctor Fulke foindu- se agitată în spatele ei. Putea să fi avut orice vârstă între 50 şi 80, cumva atemporală şi străveche totodată, cu părul ca un şoc alb prin contrastul cu pielea întunecată. Şi purta, din câte-şi dădea seama Rhys, vreo şaizeci şi opt de eşarfe.

De lângă el, Vivi oftă din rărunchi.

— Doamna doctor Arbuthnot, rosti ea, după care întoarse capul spre Rhys. Directoarea Vrăjitoriei.

CAPITOLUL 16

Vivi nu mai fusese niciodată în departamentul de vrăjitorie, aşa că se miră să constate că era foarte asemănător cu clădirile obişnuite din campus, doar că mai frumos. Podelele erau din marmură, nu cu linoleum, pereţii tapetaţi cu un damasc verde-închis, iar scaunele din biroul doamnei doctor Arbuthnot erau tapiţate cu catifea, în locul celor din plastic tare şi poliester cu care era dotat cel al lui Vivi.

Dar biroul era tot mic, avea tot o singură fereastră şi, când doamna doctor îi întinse o cană cu ceai, Vivi observă un teanc de lucrări pe marginea mesei, aşteptând să fie

corectate şi notate.

— Aţi vrea să-mi spuneţi ce anume căutaţi în Colecţiile Speciale? întrebă acum doamna doctor Arbuthnot, aşezându-se de cealaltă parte a mesei de lucru, faţă de Vivi şi Rhys.

Vivi nu ştia ce gândea Rhys, dar ea se ştia convocată în biroul directoarei şi sorbea din ceai, străduindu-se să-şi regăsească măcar o parte din stăpânirea de sine. între sărut şi fantomă, creierul parcă se sfărâmase într-un milion de bucăţele şi ştia că avea nevoie de fiecare fărâmiţă din acel creier ca să poarte o discuţie faţă în faţă cu directoarea Vrăjitoriei.

— Am avut un nefericit incident magic, răspunse Rhys zâmbind, în timp ce-şi ducea la rândul lui cana la buze. Ceva a mers rău în timp ce încărcăm undele magnetice, ca responsabilitate a mea în calitate de membru al familiei întemeietoare a

acestui oraş.

Farmec şi autoritate, de obicei o combinaţie câştigătoare, doar că Vivi văzu expresia doamnei doctor Arbuthnot asprindu-se.

— Un incident, repetă ea, cu o voce lipsită de intonaţie, după care-şi făcu de lucru adunând hârtiile de pe masă. Ei bine, se pare că incidentul acesta a eliberat o fantomă de un foarte puternic farmec de legare, aşa că vă sugerez să reparaţi situaţia cât mai curând posibil.

— Un farmec de legare? se miră Vivi, aplecându-se. Mai auzise de aşa ceva, doar că erau lucrări magice puternice, mult mai serioase decât orice încercase ea vreodată. Fantoma pe care am văzut-o astăzi fusese legată?

Colţurile gurii doamnei doctor Arbuthnot se arcuiră în jos, dar directoarea încuviinţă.

— Piper McBride, în 1994. Una dintre cele mai bune studente ale noastre. Din nefericire, a devenit prea interesată de artele mai întunecate, iar când a încercat un contact cu lumea cealaltă, a sfârşit sacrificându-se accidental pe ea însăşi. Iată de ce avem reguli atât de stricte despre interzicerea anumitor tipuri de magie. Dacă-ţi faci de cap cu ce nu trebuie, îţi aduce moartea, aşa cum, din nefericire, a aflat Piper.

Doamna doctor Arbuthnot aşează

lucrările înapoi pe masă, cu o înfăţişare distantă.

— Iar când o vrăjitoare face aşa ceva ca rezultat al magiei umbrelor, nu avem de ales, trebuie să-i legăm spiritul.

Vivi nu auzise niciodată de aşa ceva, dar era logic. Magia însemna energie, mai mult sau mai puţin. Când

întrebuinţai prea multă, putea să te stoarcă de toată forţa vitală. Iar dacă mureai înfăptuind o lucrare extrem de puternică, energia aceea trebuia să ajungă undeva.

Ca, de exemplu, în crearea unei fantome.

— Dar acum, continuă doamna doctor Arbuthnot, revenind la tonul ei energic, farmecul care a legat spiritul lui Piper a fost rupt, aşa că ea e liberă să provoace haos. Ceea ce înseamnă, evident, o preocupare a noastră.

înlănţuindu-şi degetele, doamna doctor Arbuthnot îşi puse mâinile pe masă, studiindu-i din priviri pe Rhys şi pe Vivi.

— Părţile normale ale colegiului şi cele specializate conviețuiesc în armonie. Un lucru pe care cred că-l cunoaşteţi foarte bine, domnişoară Jones. Doar că fantomele în bibliotecă vor însemna în mod evident un mare

necaz pentru administraţie.

Vivi chiar simţi cum o părticică minusculă din sufletul ei se veştejeşte sub privirea doamnei doctor Arbuthnot.

— Absolut, fu ea de acord. Motiv pentru care...

— Motiv pentru care veţi rezolva situaţia, replică doamna doctor, expediind cuvintele ca nişte proiectile, aşa că Vivi încuviinţă atât de energic, încât fu cât pe ce să-şi verse ceaiul.

— Da. Da. Sigur că aşa vom face.

— Bun, zise directoarea. îi mai fixă cu privirea pentru câteva clipe, după care le făcu semn cu mâna spre uşă. Acum puteţi pleca, amândoi.

Rhys şi Vivi îşi puseră cănile de ceai pe masa ei cu atâta grabă, încât zăngăniră, după care o zbughiră spre uşă.

După ce traversară înapoi campusul

şi se văzură adăpostiţi în siguranţă în biroul lui Vivi, Rhys trase aer adânc în piept şi se trânti pe scaunul din faţa mesei.

— Bun, acum te înţeleg.

— Mulţumesc, zise ea, apăsându-şi pieptul cu palma, ca şi cum ar fi putut să-şi oprească inima să iasă în galop de acolo. Sunt aprige, nu-i aşa?

— La extrem. Şi cum anume ar trebui să legăm noi la loc o fantomă?

Clătinând din cap, Vivi ocoli masa şi se aşează pe scaunul ei.

— Habar n-am. Dar trebuie.

Atunci îi veni o idee care se contură atât de repede, încât aproape c-o putu vedea.

— Rhys, zise, aşezându-şi amândouă palmele pe masă.

— Da! răspunse el, privind-o bănuitor.

— Asta trebuie să facem. O să ne ia

ceva timp până ne dăm seama cum să rupem blestemul, dar până atunci, putem măcar să rezolvăm toate problemele provocate de blestem. Cum am reparat situaţia aseară, la prăvălie.

Rhys o privi ca şi cum i-a mai crescut un cap.

— Totuşi, n-am reparat-o noi. Mătuşa ta a reparat-o.

Vivi doar scutură din cap, o parte din acel îngrozitor sentiment de vinovăţie atenuându-se în sfârşit. Puteau să facă asta, numai ei doi. Să îndrepte relele pe care le provocaseră accidental.

— Dar tu ai fost capabil să le convingi pe fetele alea că nu s-a întâmplat nimic ieşit din comun. Că putea să iasă un rahat mare cât casa, dar n-a ieşit.

— în primul rând, a fost categoric aproape un rahat mare cât casa,

replică Rhys, scoţându-şi geaca şi atârnând-o pe spătarul scaunului. Şi, în al doilea, Vivienne, nu putem să tot stingem incendii în stânga şi-n dreapta. Mai ales când nici măcar nu ştim cum ar putea arăta incendiile alea.

— Poate că nu, zise Vivi, lăsându-se pe spate, dar putem încerca.

— Savurez optimismul tău, Vivienne, zău că da.

Ea se strâmbă.

— Nu fi cinic, Rhys. Nu în situaţia asta.

— De obicei, nu sunt, zise el. Răsuflă zgomotos, trecându-şi o mână prin păr, care se aşează perfect la locul lui, făcând fără îndoială Chestia Aia şi determinând-o pe Vivi să geamă pe dinăuntru. Chiar nu era corect. Toate părţile rele ale blestemului, dar niciuna dintre cele caraghioase? Ce compromis mai era şi ăsta?

O porcărie totală, din punctul de vedere al lui Vivi.

Telefonul lui Rhys bâzâi deodată în buzunar. îl scoase şi-l privi încruntându-se.

— Of, fir-ar a naibii! mormăi el.

— Ce e?

— S-a bulit ceva la muncă, răspunse Rhys, fără să-şi ia ochii de pe telefon şi mişcându-şi la repezeală degetele pe ecran.

Dintr-odată, Vivi simţi frig în fundul stomacului.

— E din cauza tuturor ăstora?

E din cauza mea?

— Sigur că nu, răspunse imediat Rhys, ridicându-şi ochii pentru o clipă ca să-i adreseze un zâmbet. în turism se întâmplă tot felul de rahaturi.

Minţea, Vivi ştia asta. în primul rând, nu era prea priceput la minciuni, cumva îl trădau ochii. Şi, în al doilea, ştia că partea aceea a

magiei lui Rhys implica norocul. Ce abilităţi mai grozave să ai atunci când planifici excursii pentru oameni? Dacă mergea ceva rău, era din cauza blestemului, ceea ce însemna că era, într-adevăr, din cauza ei.

Rhys ar fi total îndreptăţit s-o învinuiască pe ea, doar că, în loc de asta, el încerca s-o facă să se simtă mai bine.

Ceea ce, de asemenea, era profund injust.

— Prietene! strigă el vesel la telefon, arătând încordat chiar dacă vocea îi era numai farmec şi lejeritate. Am auzit c-ai dat cu oiştea-n gard.

Cu oiştea-n gard? îl imită ea, mimând din buze, iar el îşi dădu ochii peste cap şi ridică din umeri, foindu-se pe scaun.

— Nu, nu, nu-i absolut nicio problemă, zise Rhys, chiar dacă

scotocea disperat după ceva pe masa ei de lucru.

Vivi îi întinse un carnet şi un pix, iar el îi mulţumi ridicând degetul mare, apoi se aplecă să mâzgălească pe carnet.

— Sigur că pot să ţi le descurc pe toate, nicio problemă.

în următoarele zece minute, Vivi stătu pe scaunul ei şi urmări cum Rhys se transformă cumva din frivolul şi nepăsătorul pişicher pe care-l cunoscuse în omul cel mai competent de pe planetă.

Dădu telefoane. Notă diverse lucruri. Alte apeluri telefonice, urmate de mai multe e- mailuri. La un moment dat, îşi suflecă mânecile şi se aşeză acolo, vizavi de ea, cu telefonul strâns între umăr şi ureche şi coatele sprijinite pe coapsele larg desfăcute, iar Vivi se simţi în pragul leşinului.

Când în sfârşit termină cu apelurile

telefonice şi e-mailurile, şi SMS-urile, şi cine mai ştie cu ce altceva, Rhys se trânti la loc pe scaun, prelingându-se atât de jos, încât ajunse cu capul pe şezutul scaunului, iar Vivi nu făcu un salt de pe scaunul ei ca să-l încalece, fapt care demonstra cu adevărat foarte multă capacitate de reţinere din partea ei, după cum îşi zise în gând.

Şi totuşi, ceva trebuie să se fi zărit pe faţa ei, fiindcă el o privi curios.

— Ce e?

Scuturând din cap, Vivi îşi drese glasul şi căută cel mai puţin sexy lucru care-i putea trece prin minte, o copie a programei sale de învăţământ.

— Nimic, răspunse apoi.

CAPITOLUL 17

— O fantomă, zise Gwyn, privind-o peste umăr pe Vivi. Erau la Ceva Periculos, dar Gwyn pusese anunţul

de închis de îndată ce intrase Vivi, iar acum reumplea rafturile cu jurnale legate în piele şi grimoare.

— O fantomă, încuviinţă Vivi, sprijinindu-se cu coatele pe tejghea.

— De genul Casper.

Vivi scuturră din cap.

— Mult mai înfricoşătoare de atât, crede- mă.

Pe cât de scurt fu capabilă, îi povesti lui Gwyn despre ceea ce se întâmplase în bibliotecă, adăugând:

— Doar că problema cea mai mare...

— Există o problemă mai mare decât o fantomă înfricoşătoare?

— Îhî. Acum sunt implicate şi vrăjitoarele de la colegiu.

Acum era rândul lui Gwyn să-şi dea ochii peste cap.

— Ciudatele alea, comentă ea.

Vrăjitoarele care lucrau la Penhaven se ţinuseră totdeauna la distantă de Vivi şi de

* ? [5] familia ei, probabil din cauză că erau, în majoritate, venetice şi, după cum bănuia Vivi, deoarece nu vedeau cu ochi buni prăvălia. Dumnezeu e martor că nu puseseră niciodată piciorul în ea. Erau prea serioase, prea savante în privinţa magiei pentru lucruri de genul acesta.

Paguba lor, îşi zise Vivi, în timp ce studia o grămăjoară de cristale stivuite pe o catifea mov, pe tejghea.

— în orice caz, ele vor să „rezolvăm situaţia”, ceea ce, cum să zic, vrem şi noi.

Gwyn pufni.

— Zi-le lor despre blestem. O să ai până săptămâna viitoare un eseu de cincizeci de pagini despre blesteme, dar probabil nicio soluţie veritabilă.

— Rhys zice că suntem snoabe.

Gwyn scoase un „huo” la faza asta.

— Dumnezeule mare, un băiat vrăjitor Penhallow să spună despre oricine că e snob e al naibii de savuros. Şi spune-i că mai întâi au

fost impertinenţi faţă de mama.

— Am încercat, răspunse Vivi, dar n-am prea vrut să intru în toate discuţiile astea, ştii? cu cât vorbesc mai puţin cu Rhys, cu atât e mai bine.

Nu mai adăugă şi că, atunci când nu vorbeau, se sărutau, ceea ce era o problemă.

Cu toată sinceritatea, lui Vivi nu-i venea să creadă că se întâmplase. Chiar şi acum, părea ca un vis sau ceva care i s-a întâmplat altcuiva. Sigur nu fusese atât de total tâmpită, încât să se giugiulească cu Rhys, în chip de... ce? Provocare? Pariu?

Tocmai de-asta ajunseseră într-o asemenea situaţie, în primul rând. în mod normal, ea era o persoană pe deplin raţională şi calmă, dar Rhys Penhallow o făcuse să-şi piardă complet minţile. Iată de ce trebuiau să rupă blestemul şi să-l trimită în treaba lui pe Rhys, cât mai curând

posibil, înainte ca ea să facă un lucru cu adevărat nebunesc, cum ar fi să se culce cu el.

Din nou.

Gwyn termină de aranjat şi se întoarse spre ea, ştergându-şi palmele de coapse.

— Ei bine, începu ea, mama o să fie entuziasmată...

Se opri brusc, privind-o fix pe Vivi.

— Ce e?

Mijindu-şi ochii, Gwyn se aplecă peste tejghea, mai aproape.

— Vivienne Jones. Ce s-a întâmplat azi între tine şi Rhys?

— Nimic, răspunse imediat Vivi, însă faptul că se simţi literalmente îmbujorându-se nu-i prea susţinu afirmaţia.

Iar Gwyn o ştia. Bătu din palme, chiţăind.

— I-ai tras-o în biroul tău?

— Ce? Nu!

— în bibliotecă?

— Nu, răspunse Vivi, desprinzându-se de tejghea şi manifestând dintr-odată un viu interes pentru selecţia de cărţi de tarot. Nu şi-a tras-o nimeni.

Ceea ce era adevărat. Ea şi Rhys nu făcuseră nimic altceva decât să se sărute. Teoretic vorbind.

Dar dacă n-ar fi fost întrerupţi?

Vivi nu fusese niciodată amatoare de sex în public, însă uitase că Rhys era capabil s-o facă să se simtă de parcă ar fi murit dacă nu l-ar fi avut chiar în secunda aia. Ca şi cum pielea ei ar fi fost prea strâmtă, iar a lui, prea departe, ca şi cum şi-ar fi dorit să se strecoare înăuntrul lui.

Şi de-asta era el periculos. Uitase de ea de îndată ce ajunsese să fie cu el şi iată ce se întâmplase.

— Fată, dacă doar sărutatul cu el te poate face să ai faţa asta, trebuie s-o

spun, nu mă mai mir că ai fost atât de distrusă atunci când v-aţi despărţit. Toată faza cu blestemul începe acum să capete mult mai mult sens.

— Ha-ha, ripostă Vivi, dar imediat îşi acoperi faţa cu palmele şi gemu. A fost doar o prostie fără seamăn, ceea ce am făcut.

— Iubito, încă o dată, aveai 19 ani şi erai foarte supărată şi...

— Nu asta. Adică, da, şi asta e sus de tot pe scara prostiei, dar mă refeream la faptul că l-am sărutat azi. Asta doar complică lucrurile.

— în ce fel?

Când Vivi nu răspunse, ci doar o privi, Gwyn ridică ambele mâini.

— Nu, eu vorbesc serios. în ce fel? Acum nu mai ai 19 ani. Doar nu crezi că el o să fie alesul şi ai de gând să te măriţi cu el pe o colină plină de iepuraşi.

— Iepuraşi?

— Fii atentă la mine. Eşti o femeie matură care trece printr-o perioadă stresantă a vieţii, iar acum fostul tău, al naibii de sexy, s-a întors în oraş şi vrea să te pupe până te albeşte. Eu aş zice să baţi fierul cât e cald, puiule.

Vivi nu se putu abţine să zâmbească. îşi încovoie degetele pe unul dintre cristalele de pe tejghea.

— Asta a fost mereu filosofia ta, Gwyn, dar nu şi a mea.

— Dar ar putea să fie, insistă Gwyn. Şi, de ce nu?

Vivi îşi dădu seama că nu prea avea răspuns la întrebarea ei. Săruturile de azi fuseseră bune. Foarte bune.

De ce n-ar face-o iar, dacă ar vrea?

Corbul de deasupra uşii croncăni, iar Vivi şi Gwyn se întoarseră să-l vadă intrând pe Rhys. îşi schimbase hainele din dimineaţa aia, dar tot era, ca de obicei, în jeans şi pulover, de data asta unul verde, iar Vivi fu

nevoită să-şi înăbuşe un suspin la vederea lui.

Gwyn o observă totuşi. îi aruncă o privire lui Vivi, după care se întoarse să mai pună marfă pe rafturi.

— Bună, nemernicule, strigă ea. Rhys ridică o mână.

— Şi eu sunt încântat că te văd, Gwyn. Presupun că Vivienne ţi-a povestit despre întâlnirea noastră de azi-dimineată, nu?

* [2]

Vivi scăpă cristalul pe podea şi sunetul se auzi surprinzător de tare în tăcerea din magazin, iar zâmbetul lui Gwyn, când întoarse capul şi-o privi peste umăr, fu de-a dreptul plin de veselie.

— A, mi-a povestit.

— Gwyn, şuieră Vivi, însă Rhys păru netulburat în drumul lui spre tejghea.

— Trebuie s-o spun, n-am crezut niciodată că o să văd o fantomă,

continuă el, iar Vivi îşi dădu ochii peste cap.

Sigur că da. El vorbea despre fantomă, nu despre ceea ce se petrecuse între ei doi.

Dar apoi, când el se opri lângă ea, sprijinit cu coatele de tejghea, i se păru că-i vede colţul gurii arcuindu-se uşor în sus.

— Mi-ar putea veni în minte vreo câteva lucruri mai deprimante decât bântuirea unei biblioteci, zise Gwyn. Măcar, dacă eşti într-un cimitir, sau mai ştiu eu unde, ai ce să faci, ştii? O estetică de menţinut. Dar să
7 5 *
fii captiv într-o bibliotecă din cauză că ai uitat să plăteşti o amendă în 1994 sau alte alea? Naşpa rău.

— Eu cred că ea căuta ceva, zise Vivi, încercând să nu ia în seamă cât de aproape de ea era Rhys şi cât de bine mirosea. O fi făcut duş după întâmplarea din bibliotecă? Sau

poate că mirosea bine tot.

Bun, era cazul să-şi vină în fire, naibii.

Dregându-şi glasul, se desprinse de tejghea.

— La fel de ciudat este şi că a apărut tocmai acum.

— Asta-i din cauza blestemului, nu? întrebă Gwyn, coborând de pe scară.

Rhys încuviinţă, întorcând-se puţin cu faţa spre Vivi.

— Sau a undelor magnetice, mai precis.

— Ce altceva ar mai putea să facă undele magnetice? se interesă Gwyn, încreţindu-şi fruntea şi privindu-i pe cei doi. Jucării demonice, fantome...

— Nu ştim, recunoscu Vivi, oftând. Şi tocmai asta e problema. Toată magia din oraş a luat-o razna şi e imprevizibilă. Aşa că se poate întâmpla orice.

îşi aminti din nou de chipul disperat

al fantomei, de felul în care cerceta neobosită rafturile cu cărţi. Părea dezorientată şi speriată, iar asta era din cauza ei. Blestemul ei era răspunzător pentru asta.

Un blestem de ruperea căruia nici nu se apropia.

CAPITOLUL 18

După ce zi avusese, Rhys avea nevoie de cofeină şi, cum cafeneaua era doar puţin mai încolo de Ceva Periculos, propuse ca el şi Vivienne să meargă până acolo şi să ia câte una.

Pe drum, fu nevoit să recunoască faptul că Graves Glen era un loc frumos. Soarele apunea dincolo de munţii scunzi care înconjurau oraşul, dând cerului o nuanţă de mov închis. Luminiţele înşirate între stâlpii de electricitate clipeau şi, în toate vitrinele magazinelor erau decoraţiuni încântătoare: o grămadă

de dovleci, vrăjitoare din carton pe cozi de mătură, alte şi alte luminiţe.

— E ca şi cum am fi într-o felicitare suvenir, remarcă Rhys. „Salutări din Oraşul Halloweenului”.

Vivienne chicoti, încrucisându-şi braţele.

— Aici nu te contrazic. E fără doar şi poate un loc potrivit ca să fii vrăjitor. Chiar şi în secret.

— Practic, toţi suntem vrăjitori în secret, zise Rhys, dar înţeleg unde baţi.

Seara începuse să fie răcoroasă, dar acea răcoare dulce, oarecum plăcută, din serile perfecte de toamnă, spre deosebire de nefirescul frig din bibliotecă. Şi în Ţara Galilor erau astfel de seri, dar ceva mai devreme în cursul anotimpului şi, de obicei, nu atât de blânde.

Şi totuşi, în timp ce hoinărea pe

străzile pavate cu piatră cubică, împreună cu Vivienne, Rhys simţi cum îi pătrunde în oase un ciudat dor de casă. Vivienne era la locul ei în decorul acesta, la fel de perfect potrivită ca o piatră preţioasă.

Dar locul lui unde era?

Nevrând să urmeze acest curs al gândirii extrem de melancolic, Rhys o înghionti cu cotul pe Vivienne.

— Şi, cum anume funcţionează aici? Faza cu vrăjitoria secretă. Mai ales la colegiu. Poţi să descoperi cine mai e vrăjitor, nu?

Vivienne ridică din umeri şi-şi îndesă

după ureche o şuviţă răzleaţă.

— Foarte multi omeni îsi vâră nasul în

vrăjitorie acum, aşa că nu e chiar ciudat să te intereseze astfel de lucruri.

— Sau să ţii o prăvălie, adăugă

Rhys, iar ea încuviinţă.

— Sau asa.[3]

— Dar ceilalţi studenţi de la colegiu încă nu ştiu că merg la şcoală alături de vrăjitori, este?

— Este, confirmă Vivienne, chiar când ajunseră în dreptul cafenelei.

La fel ca toate magazinele sau restaurantele de-a lungul acestei fâşii din strada principală, era împodobită pentru Halloween, cu mici dovleci lipiţi pe vitrina de la stradă, iar uşa era încadrată de o ghirlandă de becuri de forma unor cazane miniaturale.

Când să intre, Rhys ţinu uşa pentru o familie cu un bebeluş înfofolit într-un cărucior, căruia îi zâmbi când trecură pe lângă el, iar când îşi ridică privirea, văzu că Vivienne îl urmărea cu o expresie neobişnuită pe chip.

— Ce e? întrebă el, dar ea doar scutură din cap şi arătă spre tejghea.

— Ceai?

— Ceai, confirmă el.

După ce comandară – ceai englezesc simplu pentru Rhys, ceva cu miere şi lavandă pentru Vivienne – se duseră într- un separeu aproape de fundul salonului şi, deodată, Rhys deveni conştient de cât de plăcut era decorul acesta, cât de intim.

— Aşa.

— Aşa.

Stătură acolo cu cănile aburinde de ceai pe masă, dar niciunul dintre ei nu făcu vreo mişcare ca să bea. în loc de asta, Rhys o privea pe Vivienne, iar Vivienne se uita oriunde, numai la el nu, răsucind agitată mănuşile fără degete din mâini, trăgând de marginile lor până când Rhys se temu c-o să le destrame.

îşi puse o mână peste una dintre ale ei şi, la naiba cu toate, chiar prin lâna mănuşilor, chiar dacă abia îi atingea

pielea dezgolită a încheieturilor, simţea efectul atingerii tocmai până în tălpi, având impresia că i se aprinde toată pielea de prezenţa ei.

— Cred că ar fi cazul să discutăm despre bibliotecă.

Până să-şi termine fraza, ea deja scutura din cap, revărsându-şi părul auriu peste umeri.

— Nu. Nu, nu, nu, nu. Nu trebuie. E un lucru despre care în niciun caz n-avem nevoie să discutăm.

— Vivienne.

— A fost o prostie şi n-a fost decât un sărut, continuă ea.

Roşeaţa începuse să urce de pe gâtul lui Vivienne, dar tot îşi trase mâna de sub a lui şi repetă:

— N-a fost decât un sărut.

Rhys n-o cunoscuse prea mult timp pe Vivienne în profunzime, dar îi recunoscu expresia feţei de acum.

Subiectul era închis şi să insiste în

legătură cu asta nu i-ar fi adus nimic bun.

Asa că-şi trase mâinile la loc, lăsându-le pe marginea mesei şi bătând cu degetele, în timp ce privea în jur.

— Aglomerat, aici.

Evident uşurată de schimbarea subiectului, Vivienne[3] încuviinţă şi-şi luă cana.

— Mereu e aglomerat. Avem noroc că am găsit o masă.

Aplecându-se, Rhys smuci discret din cap în direcţia barmaniţei, o fată scundă cu părul de un turcoaz deschis şi ochelari cu ramă groasă.

— Vrăjitoare? întrebă el încet, iar Vivienne nici măcar n-avu nevoie să privească încolo ca să vadă la cine se referea.

— Îhî. Aici angajează numai vrăjitori. De obicei, studenţi de la colegiu. E parte din ceea ce face ca

treburile să meargă atât de lin pe-aici. E un fel de descântec uşor prin care niciodată nu se greşesc comenzile, chestii din astea.

Amândoi deveniră constienti în acelaşi timp de semnificaţia cuvintelor ei şi, cu mişcări încete, îşi coborâră privirile spre ceaiurile din fata lor.

— Aşa. Magia ajută la funcţionarea localului.

-Îhî.

— Iar magia e acum... alterată.

— Poate că n-o fi afectat şi cafeneaua.

O văzu pe Vivienne cum îşi adună puterile înainte de a-şi lua cana. întinsese deja o mână ca s-o oprească, având numele ei pe buze, când ea închise ochii, ridică tremurătoare cana spre buze şi luă o gură zdravănă.

Rămaseră amândoi încremeniţi

acolo, în timp ce ea înghiţi lichidul, după care, spre imensa lui uşurare, zâmbi, cu o lumină în ochii căprui.

— E în regulă, zise ea, punând cana la loc pe masă. Un ceai perfect normal, fără magie dezastruoasă în derulare.

Rhys sorbi şi el din ceaiul lui şi constată că ea avea dreptate: era bun la gust şi n- avea absolut nicio urmă de magie în el.

— Corect, zise el, apoi îşi ciocni uşor cana de a ei. Aşadar, poate că localul ăsta a scăpat de bles...

Sunetul de sticlă spartă îi tăie vorba şi Rhys avu o oribilă senzaţie de usturime la ceafa când se întoarse încet să privească spre sursa zgomotului.

Acolo, lângă intrare, o masă întreagă fusese răsturnată, pahare şi căni zăceau făcute bucăţele pe podea, iar în mijlocul tuturor cioburilor era

un trup.

Rhys sări în picioare aproape fără să se gândească, traversând salonul spre locul în care un bărbat, un tip mai în vârstă în pantaloni kaki şi mocasini, cu degetele unei mâini încă încovrigate, de parcă ar fi ţinut o cană, şi chipul încremenit într-un rictus de mirare.

— Respiră, constată Vivienne, care-şi făcuse apariţia lângă Rhys şi strângea între degete încheietura bărbatului. Şi pulsul e bun. E doar...

— îngheţat, îi sfârşi fraza Rhys, examinând cu o expresie mohorâtă pe chip ochii mari, ficşi şi gura pe jumătate deschisă.

După care observă cana pe care o ţinuse bărbatul în mână, răsturnată pe jos, lângă el, cu conţinutul întinzându-se lent pe podeaua din lemn de esenţă tare.

Poate că în ceaiurile de mai

devreme ale lui Rhys şi Vivienne nu fusese implicată vreo urmă de magie, dar ea era evidentă în cine ştie ce băuse omul acela. Rhys putea practic să vadă vraja, plutind ca o miasmă deasupra lichidului revărsat. îşi întoarse privirea spre bar.

Femeia pe care i-o arătase Vivienne ca fiind proprietara localului vorbea la telefon, plimbându-şi privirea de la bătrânul căzut la mulţimea de gură-cască şi înapoi, dar pe faţa ei nu se citea altceva decât îngrijorare. Nici vinovăţie, nici teamă.

Pe urmă, privirea îi alunecă spre dreapta, unde era fata cu părul turcoaz, cu braţele înfăşurate strâns în jurul trupului şi cu buza de jos prinsă între dinţi.

Iar când observă că Rhys o priveşte, avu o mică tresărire, după care deschise uşa din spatele barului şi dispăru în magazie.

— Vivienne, zise Rhys cu voce scăzută, înghiontind-o, însă ea deja se ridicase, cu ochii spre locul în care dispăruse fata.

— Am văzut.

Afară, se auzea un sunet îndepărtat de sirene, însă bătrânul deja începuse să se mişte puţin, pleoapele îi fluturau, ceea ce-l făcu pe Rhys să presupună că, oricare ar fi fost vraja, nu era îndeajuns de puternică încât să dureze mult.

Slabă consolare.

Când se ridică, Vivienne se apropie de el şi izbutiră amândoi să se strecoare prin mulţimea adunată în jurul tipului. în momentul în care ambulanţa se opri afară, proprietara localului îşi puse la loc telefonul în buzunar şi se grăbi într-acolo, lăsând barul gol, toată lumea nefiind atentă la altceva decât la paramedicii care intrau.

Ceea ce le înlesni lui Rhys şi Vivienne misiunea de a se strecura în magazie.

Spre deosebire de camera din spate de la Ceva Periculos, în acest spaţiu nu exista nimic magic. Era la fel ca o cameră din spate a oricărei cafenele din oricare oraş. Rafturi metalice înalte, înţesate cu stive de pahare din carton, saci mari cu boabe de cafea pe podea şi mai multe lăzi din plastic pline cu căni.

Rhys se simţi, sincer, puţin cam dezamăgit.

Fata cu părul turcoaz stătea pe una dintre acele lăzi, goală şi răsturnată, cu genunchii adunaţi la piept şi vârfurile cizmelor strânse laolaltă spre interior.

Imediat cum auzi uşa deschizându-se, ridică brusc capul şi-i văzură ochii negri care păreau imenşi pe fundalul chipului palid. Pe bluză avea un

ecuson pe care scria SAM.

— E bine? se interesă, iar Vivi făcu semn că da. Deja se risipeşte efectul, zise Sam, răsuflând prelung şi destinzându-şi umerii. Aşa, e bine.

— Poate vrei să ne spui ce i-ai făcut la băutură de a ajuns în halul ăsta? întrebă Rhys, iar când fata îşi ridică privirea spre el, observă că o parte din calmul ei sardonic îi revenise.

— E un farmec personalizat, răspunse Sam, îndreptându-şi un pic spinarea. Nu ştii de-astea.

— Magie hipsterească, excelent, bombăni Rhys, frecându-se la ceafa cu o mână. Oare aşa fusese şi el ca tânăr vrăjitor? Numai aroganţă şi atât de multă siguranţă pe capacităţile sale? De fapt, era o prostie chiar şi să se întrebe asa ceva. Ştia că asa fusese.

Lângă el, Vivienne îşi îndreptă puţin postura.

— Ce efect trebuia să aibă?

— Voi doi sunteţi de la Poliţia Magiei sau ce? replică Sam, încruntându-se, iar Rhys îşi vârî mâinile în buzunare şi se lăsă pe călcâie.

— Nu, sunt destul de convins că aşa ceva nu există. Dac-ar fi existat, sigur m-ar fi arestat la un moment dat. Sunt doar un vrăjitor din breaslă, care încearcă să-şi dea seama ce s-a întâmplat acolo.

îşi smuci degetul mare spre cafenea şi o parte din încrederea în sine a fetei se mai risipi, după cum săgeta cu ochii spre uşă.

— E o prostie, murmură, iar Rhys ridică din umeri.

— Multe lucruri sunt aşa în viaţă. Aşadar, ce farmec era?

Sam îşi trase de tivul tricoului, evitând privirea lui Rhys.

— A vrut o poţiune care să-l facă,

hm… Ştii tu.

Gesticulă ciudat cu mâinile, ridicându-şi palmele şi apoi bâţâindu-se în direcţia aproximativă a vintrelor lui Rhys.

— Ca Viagra, explică, până la urmă. Doar că magică.

Rhys se mândri în sinea lui cu faptul că nu trădă nici cea mai mică urmă de surprindere sau de amuzament. Pe bune că merita o medalie. Poate şi o paradă.

Aşa însă, doar îşi drese glasul şi zise:

— Bun.

— Mi-am închipuit cum să fac genul ăsta de farmec ca o glumă, continuă fata, dar la un moment dat i l-am dat cuiva care l-a cerut, iar el i-a spus unui prieten, cred, care i-a spus altuia. Şi uite că acum îi am pe indivizii ăştia care vin încoace de câteva ori pe săptămână pentru asta.

Dar niciodată nu s-a întâmplat aşa.

— Aşadar, stai, interveni Vivienne, trecând în fata lui Rhys şi încrucisându-şi braţele pe piept. Ai făcut, ce? Trafic cu poţiuni?

Sam îşi dădu ochii peste cap.

— Bun, aşa cum o spui, sună super dubios. Nu fac trafic, le dau.

— Dai poţiunile pe gratis? întrebă Vivienne, ridicând din sprâncene.

Scoţând un sunet de frustrare, Sam gesticulă cu mâna.

— Pfui, nu. Le iau bani pe ele. O sută de mardei doza sau mai mult dacă poţiunea e complicată, sau ingredientele au fost mai scumpe.

Expresia ei infatuată se estompă.

— A, stai. Cred că asta înseamnă vânzare. Ha! exclamă, apoi ridică din umeri. în orice caz, da, am o mică afacere inofensivă vânzând poţiuni aici, recunoscu ea, după care o privi

chiorâş pe Vivienne. Taxele de şcolarizare pentru studenţii din afara statului nu sunt mici, cucoană.

— Argument notat, replică Rhys, venind mai aproape lângă Vivi, dar îţi dai seama că ceea ce ai făcut e periculos, da? Poţiunile nu sunt ceva cu care să te joci.

— Da, bine, de obicei nu sunt probleme şi n-aş prepara niciodată ceva care să le facă rău oamenilor. Aici vorbim despre o magie dintre cele mai uşoare. O poţiune care să-ţi facă rimelul să reziste toată ziua. Una care să te asigure că eşti mereu punctual timp de douăzeci şi patru de ore.

îşi ridică privirea spre Rhys, împingându- şi ochelarii spre rădăcina nasului.

— Asta e bună pentru sesiune. Nu te lasă să dormi mai mult decât trebuie, dar nu are efecte de speriat, cum ar fi

să te ţină treaz zile în sir sau alte alea. A fost nevoie de
5
ceva reglaje, dar...

— Sam, suntem categoric impresionaţi de capacităţile tale, dar n-ai voie să fabrici poţiuni şi să le vinzi oamenilor. E periculos şi, dacă se află la colegiu, o să ai probleme serioase.

Toată bravada lui Sam pocni ca un balon de săpun şi Rhys observă abia acum cât de tânără era. 19 ani, poate 20. Cam aceeaşi vârstă pe care o avuseseră el şi Vivienne în vara în care se cunoscuseră.

Dumnezeule, până acum nu-şi dăduse seama cât de tineri fuseseră, la vârsta fetei aflate în faţa lor, arătând de parcă tocmai ar fi fost trimisă la afurisita de cancelarie.

— N-o să le spuneţi, nu? întrebă ea, întorcându-şi privirea imploratoare spre Vivienne. Ştiu că lucraţi acolo.

Cu normalii, nu cu noi, dar...

— Nu le spun, zise Vivienne. Atât timp cât promiţi că n-o s-o mai faci.

— Promit, zise repede Sam, ridicând o mână şi făcând să scânteieze în lumina

neoanelor inelele din argint îndesate pe degete. Credeţi-mă, nu vreau să se mai întâmple niciodată una ca asta.

Se ridică apoi, ştergându-şi palmele pe şorţ şi potrivindu-şi boneta, dar se opri, rozându-şi din nou buza.

— Doar că eu chiar nu cred c-a fost poţiunea mea de vină. N-am schimbat nimic când am făcut-o. Până şi faza lunii a fost aceeaşi când am fiert-o, adăugă, adresându-le un zâmbet îndrăzneţ. Mereu trebuie făcută când luna e în creştere. Datorită întregii „creşteri”...

— Bine, zise Rhys, tăindu-i vorba. Am prins-o, mersi.

— Ideea e, continuă Sam, că a ieşit ceva aiurea, dar n-a fost magia mea, insistă, scuturând din cap. E ca şi cum magia ar fi luat-o razna peste tot. Azi, unul dintre puştii normali a intrat la cursul meu despre magia plantelor şi sunt sigură că aşa ceva nu trebuia

să se întâmple.

Rhys simţi că începe să i se formeze o durere la baza craniului. Blesteme, fantome, iar acum, poţiuni. Se gândi iar la acele unde magice şerpuind afară din peşteră şi gonind spre oraş, dorindu-şi să se fi putut întoarce în timp şi să-şi fi dat o serie de picioare în cap.

Ştiuse că e ceva în neregulă. O simţise.

Dar, ca de obicei, ignorase lucruri ca „autoconservare şi „simţ practic şi se hotărâse să meargă mai departe chiar şi- aşa.

Iar acum, iată unde se ajunsese.

— Poate că ar fi mai bine să faci o pauză de magie, pentru o vreme, îi propuse Vivienne, prinzând-o de braţ. Arăta la fel de obosită pe cât se simţea Rhys, iar el se luptă cu tentaţia de a-şi pune mâna pe mijlocul ei, după care s-o tragă mai aproape şi

s-o lase să-şi odihnească puţin capul pe umărul lui.

Sam pufni în batjocură.

— Să fac pauză? o îngână ea. E ca şi cum mi-ai cere să fac pauză de respirat. Ştiu că nu poţi să înţelegi asta, din moment ce nu eşti vrăjitoare.

— Sunt vrăjitoare, zise Vivienne, făcând un pas înapoi şi văzând cum lui Sam i se boţeşte faţa de nedumerire.

— Stai, pe bune? Dar predai la clasele normale!

— Aşa e, fiindcă...

— Şi, cum să zic, e evident că el are puteri magice, continuă Sam, arătând spre Rhys, asta se simte, dar şi tu? Pe bune?

Rhys o văzu pe Vivienne înghiţind în sec şi, pentru cel puţin a mia oară, Rhys îşi dori ca printre talentele lui să se fi numărat şi citirea gândurilor.

Sigur, aşa cum decurgeau treburile în clipa de faţă, probabil ar fi fost în măsură să audă orice gând răzleţit al oricărei persoane pe o rază de o sută de kilometri şi şi-ar fi pierdut minţile, naibii, dar poate că merita riscul, dac-ar fi fost să ştie ce se petrece dincolo de ochii căprui şi luminoşi ai lui Vivienne.

Vivi îşi îndreptă puţin umerii, îşi ridică bărbia şi zise:

— în orice caz, tot vrăjitoare eşti şi tot cred că trebuie să fii precaută cu magia ta, cât timp lucrurile sunt anapoda.

Sam încă o privea pe Vivienne de parcă nu-i venea să creadă ce aude, cu ochii mari şi gura uşor întredeschisă.

— Adică, ştiam că eşti rudă cu cele care se ocupă de Ceva Periculos, dar, pe bune, credeam că eşti doar...

— Bun, ai zis-o, îi tăie vorba Rhys,

observând că Vivienne începe să-şi îngusteze ochii. Fusese şi el destinatarul unei asemenea priviri şi voia s-o salveze pe Sam de ea însăşi. Domnişoara Jones are dreptate, continuă el. Fă o pauză de magie până când se mai liniştesc lucrurile puţin.

— Dar de ce sunt toate naşparlite, în primul rând? întrebă fata, iar pe chipul lui Vivienne apăru din nou acea expresie oarecum asasină care-l determinase pe Rhys să se posteze în faţa ei.

— Pur şi simplu, aşa sunt, răspunse el. Dar le dregem noi.

îşi dori să fi spus adevărul. Până atunci, fuseseră implicaţi în toate astea timp de aproape douăzeci şi patru de ore şi tot ce aveau de arătat era oboseala ochilor şi, posibil, fărâme răzleţe de ectoplasmă în părul ei.

Sam se încruntă, dar chiar şi-aşa mormăi un „Bine”, după care se strecură pe lângă ei, întorcându-se în cafenea.

Oftând, Rhys fu cât pe ce să se trântească peste un raft metalic înalt, aproape să dărâme o stivă de pahare din carton, iar Vivienne veni şi se rezemă lângă el. Pentru câteva clipe, rămaseră tăcuţi, dar gândurile li se învârtej eau în minte.

— Tare, murmură Vivienne ca pentru sine, iar Rhys clipi nedumerit.

— Poftim?

Tresărind, Vivienne îşi întoarse privirea spre el.

— A, hm. Doar mă gândeam. Acolo... acolo a greşit poţiunea. Vraja trebuia să-l facă... ştii tu, şi l-a făcut, doar că a fost un efect generalizat, nu unul local.

— Vivienne Jones, te-ai înroşit cumva?

Ea se desprinse de raft şi-şi dădu ochii peste cap, dar Rhys sesiză cum începuse să- şi facă de lucru cu capetele mănuşilor.

— în mod clar putea să fi fost mai rău, zise ea.

— Acum înţelegi ce spuneam? întrebă Rhys, apropiindu-se de ea, suficient cât să-i poată vedea micuţa constelaţie de pistrui de pe obrazul drept, suficient cât s-o atingă dacă voia.

Ceea ce şi simţea.

Dar n-o făcu.

— Nu putem să tot stingem incendiile astea mici, Vivienne. Trebuie să reparăm situaţia.

— Ştiu, zise ea, ridicând brusc capul.

După care îl lăsă, coborându-şi vocea.

— Halloweenul e de o importanţă enormă în oraşul ăsta. E şi cel mai

profitabil. Unele dintre afacerile din Graves Glen sunt aranjate pentru tot anul după Halloween. Şi, dacă până atunci nu reuşim s-o reparăm, sărbătoarea ar putea să nu fie în siguranţă. Şi nu putem risca aşa ceva.

— Sunt uşor preocupat şi de siguranţa mea personală, adăugă Rhys, dar îţi înţeleg ideea. Din fericire, magia are tendinţa să-şi atingă puterea maximă aproape de Samhain—. Ceea ce înseamnă că, dacă ne mişcăm repede, orice rupere a unui blestem ar putea avea efecte mai puternice.

— îmi place cum gândeşti, Penhallow, replică Vivienne, arătându-l cu degetul, iar Rhys se lumină la faţă, zâmbindu-i.

— Mi-ai spus cumva pe numele de familie? Ca şi cum am fi coechipieri la nu ştiu ce sport?

Spre surprinderea lui, ea chiar

zâmbi un pic.

— într-un fel, suntem, nu? Ruperea unui blestem s-a dovedit evident că e mult mai sportivă decât mă aşteptam.

— Drumuri prin campus, începu să enumere Rhys.

— Lupte cu fantome, adăugă Vivienne.

— Pupăceli prin biblioteci.

Aici, zâmbetul ei se şterse. îndreptându- şi spinarea, Vivi se îndepărtă de el.

— Asta a fost o greşeală, zise, iar Rhys îşi înfundă din nou mâinile în buzunare.

— Chiar a fost?

Ea se întoarse la loc spre el, privindu-l în ochi. De data asta, fără îmbujorări, fără fâtâieli.

— Ştii şi tu că a fost.

Ceea ce ştia Rhys era că, atunci când o sărutase, se simţise de parcă s-ar fi trezit. Ca şi cum ar fi plutit

adormit prin tot ce i se întâmplase în ultimii nouă ani, până când îi simţise iar gustul gurii şi-şi amintise ce înseamnă cu adevărat să fii viu. Mai bun decât orice magie, sărutul lui Vivienne.

Şi nu voia să stea fără el încă nouă ani.

— Suntem adulţi, îi aminti. Nu mai suntem copii care se furişează prin camere de cămin.

— Tocmai de asta ştim că nu e cazul să

complicăm lucrurile în momentul de faţă, replică Vivienne, eminamente raţională şi, oricât ar fi detestat Rhys să recunoască, având perfectă dreptate.

El urma să plece când avea să se termine cu toate astea.

Ea rămânea.

Ceea ce era între ei nu se număra printre acele relaţii care să funcţioneze la mare

distanţă şi, ce naiba, din câte ştia, între ei nu era altceva decât o intensă atracţie fizică, dar care avea să se mistuie.

Nu s-a mistuit timp de nouă ani, îi atrase atenţia partea ticăloasă a creierului său. Chiar crezi c-o să se mistuie acum?

CAPITOLUL 19

în după-amiaza următoare, Vivi stătea în biroul ei, prefăcându-se că-şi face însemnări pentru predare.

Adevărul e că privea fix cum clipeşte cursorul pe computerul ei şi se gândea la sărutul cu Rhys, dorindu-şi în acelaşi timp să nu-l fi adus niciodată în biroul ei. Aici fusese

spaţiul ei, un spaţiu foarte categoric tabu pentru Rhys Penhallow, dar acum, ori de câte ori îşi privea rafturile cu cărţi, îl vedea stând acolo, studiindu-i cărţile, punându-i întrebări şi părând autentic interesat de răspunsurile ei. Ce ticălos!

Apoi, ori de câte ori se gândea la cum se sărutaseră, îşi amintea cum se încheiase acel sărut, cu fantoma din bibliotecă, precum şi de cât de convinsă era că mai văzuse acel chip undeva. Că în mod atât de evident fantoma căuta ceva şi că totul trebuia să aibă legătură cu blestemul, dar cum?

Aşa că, zău, nu era de mirare că prelegerea ei despre funcţionarea sistemului feudal consta din fix doi bumbi, în dreptul unuia scriind doar „ŢĂRANI?”

Scuturând din cap, Vivi se aplecă peste masă şi acţionă comutatorul ceainicului ei ■>

electric, sperând că o cană de ceai tare i-ar putea limpezi capul. Gwyn şi mătuşa Elaine îi dăruiseră ceainicul de un roz aprins de ultimul Crăciun. îi plăcea mult ceainicul, dar chiar mai mult îi plăcea ceaiul pe care-l ambalaseră împreună cu el. Era unul dintre amestecurile mătuşii Elaine şi avea gust de mentă, de lemn-dulce şi de ceva un pic afumat, dar în acelaşi timp conţinea destulă cofeină ca s-o energizeze chiar şi pe durata celor mai atroce sesiuni de examinări.

Tocmai îşi preparase o cană de ceai când auzi un ciocănit în usa biroului.

Cu creierul încă înceţoşat de gândurile despre Rhys, aproape că se aştepta să-l vadă stând în cadrul uşii sau sprijinindu-se, la drept vorbind. Rhys nu stătea niciodată drept când se putea sprijini.

însă femeia din cadrul uşii clar nu era Rhys, plus că stătea mai dreaptă

decât văzuse Vivi pe cineva stând, de asta era destul de sigură.

Femeia era tânără, probabil de-o vârstă cu Vivi. îşi strânsese părul brun la spate cu o pereche de piepteni.

— Vivienne Jones? întrebă femeia, cu o înfăţişare prietenoasă şi cu gropiţe care-i apăreau în obraji când zâmbea. Eu sunt Amanda Carter.

Pătrunse în biroul lui Vivi, închizând uşa după ea.

— De la departamentul vrăjitoresc, adăugă femeia.

Linguriţa lui Vivi zăngăni, ciocnită de marginea cănii.

— Pe bune? întrebă ea.

Amanda nu putea să aibă 30 de ani, ceea ce o făcea să fie lesne cea mai tânără vrăjitoare din câte auzise vreodată să fie angajată la departamentul vrăjitoresc.

Şi era îmbrăcată în blugi.

Le lăsau să poarte blugi în partea dedicată Vrăjitoriei? Pentru că, dacă era aşa, Vivi se gândi că poate ar trebui să se transfere acolo, la urma urmei.

— Te-a trimis doamna doctor Arbuthnot? o întrebă, iar Amanda încuviinţă. Ea te-a trimis, da. Legat de chestia cu fantoma?

Excelent.

Făcându-i semn spre scaunul din faţa mesei ei de lucru, Vivi zise:

— Te rog, stai jos. Un ceai?

Ridicându-şi aproape imperceptibil bărbia, Amanda adulmecă aerul.

— E unul dintre amestecurile mătusii tale?

Surprinsă, Vivi zâmbi uşor, ducându-se spre cutia cu frunze de ceai de pe colţul mesei.

— Este. Le vinde la magazin, dar ăsta e mai bun decât altele, cred.

— Beton, se entuziasmă Amanda, iar

Vivi simţi că-i revine buna dispoziţie.

Cineva de la Colegiul Vrăjitoresc, care spune „beton” şi poartă blugi? Cine-ar fi crezut?

îi prepară ceaiul Amandei şi-i întinse cana.

— De când lucrezi aici? se interesă cealaltă femeie.

Vivi suflă în ceai înainte de a-i răspunde.

— De trei ani. Tu?

— De câteva luni, răspunse Amanda, zâmbindu-i. încă încerc să mă adaptez.

— Cred şi eu, zise Vivi, iar Amanda se aplecă după geanta de la picioarele ei.

— Aşadar, după cum ştii, fantoma lui Piper McBride e în libertate.

— Aşa e, confirmă Vivi, amintindu-şi de fantoma cu cămaşă din flanel şi Converse, bântuind printre cărţi. Scuze pentru asta.

Amanda îi mai adresă un zâmbet uşor, însoţit de un gest al mâinii.

— Hei, se întâmplă. Şi, din ce mi s-a spus, Piper era o catastrofa pe vremea ei. Obsedată de anumite istorii ale oraşului, încercând să invoce spirite.

Vivi îsi încreţi fruntea. Doamna doctor Arbuthnot spusese că Piper se implicase în magia neagră, dar nu ştia că se ocupa cu invocarea spiritelor. Asta era o altă mâncare de peşte. Nu e de mirare că ajunsese să moară.

— în orice caz, noi am legat-o, dar, evident, acum e dezlegată, aşa că şpilul e s- o capturăm din nou, continuă Amanda.

— Şi cum facem?

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Amanda scoase o lumânare din geantă.

Ce părere ai despre casele

bântuite?

CAPITOLUL 20

Rhys nu avea vreun plan cu adevărat concret pentru seară. Cel mai mult se gândise să stea pe oribil de incomoda canapea pe care o cumpărase tatăl lui pentru casa asta şi să bea o sticlă de vin roşu. Printre picături, îşi pusese în gând să- şi facă timp atât să caute pe Google, fără tragere de inimă, „ruperea blestemelor”, cât şi să-şi plângă singur de milă, însă abia apucase să destupe sticla de Syrah despre care spera sincer că Simon n-o păstrase pentru vreo ocazie specială, când îi zbârnâi telefonul.

Era Vivienne.

Multe lucruri îi trecură prin minte când văzu că ea îi cere să se întâlnească aproape de miezul nopţii, dându-i doar o adresă, dar numai A* la sută dintre ele erau murdare. Era evident că începea să se maturizeze ca fiinţă umană.

Asa că-şi luă haina, introduse în telefon adresa pe care i-o trimisese Vivienne şi speră ca de data asta maşina să-i reziste.

Şi rezistă, dar când ajunse să oprească pe un drum de pământ blocat de o poartă metalică, îşi cam dori să-i fi explodat un cauciuc aproape de casă şi să considere că e gata pe seara aia, liber să revină la planurile iniţiale.

>

Vivienne era lângă poartă, îmbrăcată toată în negru, cu părul împletit strâns la spate într-o coadă, iar când coborî din maşină, Rhys îi

examină echipamentul, cu tot cu mănuşi din piele neagră.

— M-ai scos din casă până aici ca să mă asasinezi? îi strigă el. Pentru că asta, probabil, ţi-ar rezolva problemele, dar trebuie s-o spun, obiectez atât pe plan moral, cât şi personal.

Scuturând din cap, ea se apropie şi Rhys mai prinse o boare din acel miros afurisit, dulce şi îmbătător, pe fundalul serii friguroase şi fumegoase.

— Mergem într-un fel de expediţie.

Pentru prima dată, Rhys observă săculeţul pe care şi-l petrecuse oblic peste piept, lampa – lanterna, se străduí să se corecteze – din mână.

— O expediţie de rupere a blestemului? se interesă el, dar ea se încruntă.

— E legată de blestem.

Ei bine, măcar se arăta

promiţătoare.

Bătând cu degetul în lanterna ei, Rhys întrebă:

— Nu mai ai încredere în mica ta vraj ă de iluminat?

Ea aprinse lanterna şi Rhys putu în sfârşit să-i vadă limpede faţa. Pupilele ochilor căprui erau imense şi chipul părea puţin palid. Şi emoţionat.

— Am fost de părere că nu merită riscul, îi răspunse.

Vârând mâna în săculeţ, scoase la iveală o altă lanternă, pe care i-o înmână.

— Haide!

Cu asta, se întoarse şi porni înapoi spre poartă, săltându-se peste ea cu o lejeritate care n-ar fi trebuit să-l excite nici pe departe într-atât, dar, la urma urmei, devenise obişnuit să i se pară erotic practic tot ce facea Vivienne. Mersul, săritul gardurilor, pasiunea pentru buline, toate

astea erau extrem de atrăgătoare. Şi, dacă Rhys avu o mică satisfacţie observând că ochii ei luciră un pic atunci când îl văzu punând o mână pe gard şi sărindu-l la fel de uşor, până la urmă era şi el doar un muritor.

Ceea ce însemna şi că în clipa în care tălpile îi scrâşniră pe frunzele uscate care umpleau drumul, un fior de nelinişte îi străbătu şira spinării.

Erau în mijlocul pustietăţii, într-o pădure, la – îşi privi ceasul – ora 23:47. Noaptea era atât de neagră, încât avea impresia că-l apasă; se opri şi o apucă de cot.

— Foarte bine, mă mândresc că sunt genul de flăcău care se lasă dus de val, dar, pe bune, unde mergem?

Vivienne făcu semn cu capul înainte.

— E o casă acolo. Mă rog, o căsuţă, de fapt. Mai mulţi dintre studenţii de la vrăj itorie au stat cu chirie în ea în

trecut.

Oprindu-se, Vivienne îşi făcu de lucru cu lanterna ei, iar Rhys o împunse uşor cu vârful piciorului.

— Zi mai departe.

Ea îşi drese glasul.

— Inclusiv Piper McBride. Fantoma pe care am văzut-o în bibliotecă şi pe care acum trebuie s-o prindem.

Vivienne dădu să-şi continue drumul, dar Rhys o prinse din nou de cot.

— lartă-mă, ai zis cumva că mergem să prindem o fantomă?

Răsuflând zgomotos, Vivienne îşi azvârli braţele spre cer.

— Nu s-o prindem, nu tocmai. Trebuie doar să... stai puţin.

Scotoci iar prin săculeţ, ceea ce-l făcu pe Rhys să se întrebe dacă nu era vreun soi de geantă ca a lui Mary Poppins. Ce avea să mai scoată acum din chestia aia? O spadă? O plantă în

ghiveci?

— Trebuie doar să aprindem asta, zise ea, iar Rhys îşi încordă privirea spre lumânarea argintie din mâna ei.

— O Lumânare Euridice[22]? De unde naiba o ai? se miră Rhys. El mai văzuse doar una până acum, într-un dulap încuiat din biblioteca tatălui său, şi era destul de

f >

sigur că Simon îl amenințase cu vătămarea fizică dacă se atingea vreodată de ea. Erau greu de găsit, iar magia pe care o foloseau era foarte puternică.

— De la Amanda, zise Vivienne şi, fiindcă Rhys continua s-o fixeze cu privirea, vârî lumânarea la loc, în săculeţ. E una

[2] >

dintre vrăjitoarele de la colegiu. Doamna doctor Arbuthnot a trimis-o cu lumânarea la mine, la birou. Se pare că tot ceea ce trebuie să facem e

să mergem în casa lui Piper, să găsim locul în care-şi ţinea altarul pe vremea aia şi să aprindem lumânarea. După care lumânarea o să...

— Să-i atragă spiritul în ea, capturându-l în interiorul lumânării, care poate fi aprinsă apoi altundeva, eliberând-o în mai multă siguranţă.

— Corect, zise Vivienne, clătinând aprobator din cap. Şi atunci vrăjitoarele de la colegiu pot s-o lege la loc.

Deasupra lor se auzi un ţipăt de bufniţă şi Rhys îşi lăsă capul pe spate ca să examineze cerul nopţii. Luna era aproape plină, copacii scheletici se întindeau spre stele: o noapte perfectă pentru invocarea fantomelor malefice. Rhys simţea în adâncul măruntaielor că era o idee groaznică.

— De ce n-au venit ele să facă treaba? se interesă, iar Vivienne oftă, împingându-şi o şuviţă răzleaţă de pe

frunte.

— Pentru că trebuie s-o facem noi. Noi suntem cei care au eliberat-o, aşa că noi trebuie s-o capturăm. Dar toată treaba o face lumânarea. Noi doar trebuie s-o aprindem şi să aşteptăm ca spiritul ei să – ridică o mână şi făcu o mişcare ca de

prăbuşire – fie[5] absorbit în[5] ea, după care, gata!

îi zâmbi, dar probabil era cel mai fals zâmbet din câte văzuse vreodată Rhys.

— Uşor ca o pană!

— Vrei să zici, ca atunci când trebuie să repari o pană de cauciuc, să înţeleg? Fiindcă nimic din toate astea nu mă izbeşte ca fiind prea uşor, Vivienne.

— Asa a zis Amanda c-o să fie.

— A, bine, dacă aşa a zis Amanda c-o să fie, atunci nu e absolut nicio problemă. Vechea noastră prietenă,

Amanda.

Dându-şi ochii peste cap, Vivienne îi întoarse spatele.

— Poate c-ar fi trebuit să vin singură.

— Poate că n-ar fi trebuit să vină niciunul dintre noi, iar tu ar fi trebuit să-i spui vrăjitoarei ăleia să se ducă dracului! Oricum, avusesem impresia că nu-ţi plac vrăjitoarele de la colegiu.

— Nu-mi plac, fu ea de acord.

Ghetele ei scrâşneau pe frunzele uscate în timp ce se afundau tot mai mult în pădure. Rhys ridică din umeri, trăgându-şi gulerul gecii. Aici nu erau în sud? în sud nu trebuia să fie cald?

— Dar Amanda a fost drăguţă şi a vrut să ne ajute şi, din moment ce din vina mea fantoma asta e în libertate...

— Din vina noastră, o corectă el. Toată povestea asta e în foarte mare măsură un dezastru provocat în doi,

Vivienne.

Atunci, ea se opri, întorcându-se din nou spre el.

— Ei bine, dacă e şi vina ta, atunci poate ar trebui să încetezi cu văicăreala despre ajutor.

— Nu mă văicăresc, insistă el, dar apoi îşi dădu seama că era aproape imposibil să pronunţi propoziţia asta fără să sune ca şi cum te-ai văicări, aşa că tuşi să-şi dreagă glasul şi zise: Eu cred doar că într-o vreme în care, după cum s-a stabilit, magia e pe butuci, poate că aprinderea unei Lumânări Euridice nu e o idee bună.

— A! exclamă Vivienne, arătând spre el, dar din moment ce arătă cu mâna în care ţinea lanterna, Rhys fu orbit pe moment. îşi repezi o mână ca să-şi apere ochii de strălucire, iar Vivienne lăsă imediat lanterna în jos. lartă-mă, dar când ziceam „a!”, la asta mă gândeam şi eu. Dar mai sunt

şi portiţe. Unu la mână, nu facem nicio magie noi. Nu tu descântece, nu tu ritualuri. Lumânarea face toată treaba. Şi, doi la mână...

Îşi încovoie un deget spre el şi, spre necazul lui, Rhys constată cât de repede resimţi gestul acesta ca pe o smucitură în piept. Îl resimţi şi mai jos, scula lui fiind nerăbdătoare s-o urmeze oriunde ar fi vrut, ceea ce-i aminti de sărutul acela din bibliotecă, de felul în care o simţise sub palmele lui, de cât de repede se aprinsese pentru el.

— Rhys, zise Vivienne şi atunci, la naiba cu toate, îşi încovoie iar degetul ăla. Vino încoace, îl chemă ea.

Era într-adevăr un idiot, fix cel mai îndrăgostit labagiu din întreaga lume, fiindcă simţi iar smucitură aia.

Tinându-şi mâinile în buzunare şi îndreptându-se spre ea, Rhys ridică din sprâncene.

— Ce e?

Punându-i o mână pe umăr, îl împinse uşor cu câţiva paşi spre dreapta, după care- şi ridică ochii spre el cu zâmbetul acela de soare.

— Am uitat să-ţi spun. Mătuşa Elaine şi-a dat seama de ceva. Blestemul. El îsi face efectul doar între graniţele oraşului. Probabil din cauză că magia alimentează numai Graves Glen.

— Gryffud a fost un ticălos desăvârşit din toate punctele de vedere, aşa că pare logic, încuviinţă el.

— Corect, zise Vivienne. Iar în momentul de faţă, suntem oficial cu doi... nu, cu trei paşi în afara oraşului Graves Glen.

Şi atunci, îşi ridică mâna de pe umărul lui şi-şi bâţâi degetele.

Micul glob de lumină pe care-l invocase în prima lui seară de la

întoarcerea în oraş prinse viaţă şi pluti deasupra lor. Nu explodă imediat într-o minge de foc care să-i pârlească sprâncenele, aşa că Rhys presupuse că are dreptate. Blestemul nu se întindea până acolo.

Măcar asta însemna o usurare.

— Acum hai. Avem o fantomă de prins.

Siiiiiii momentul de usurare se sfârsi.

îşi continuará drumul timp de câteva minute, printre copacii care se îndeseau, pe poteca din ce în ce mai îngustă şi, chiar dacă Rhys nu avea aceeaşi senzaţie rău-prevestitoare pe care o resimţise în bibliotecă, tot şi-ar fi dorit să fie oriunde, numai acolo nu.

Dar apoi, când poteca se îngustă şi mai mult, umărul lui Vivienne îl atinse pe al lui şi dintr-odată, faptul că mergea pe o potecă prin pădure,

îndreptându-se spre o casă bântuită, nu mai părea chiar atât de rău.

Poate nu-şi mai dorea să fie acasă, pe canapeaua lui, singur. Poate că...

— ’Ai, să-mi bag...

Rhys se opri brusc, holbându-se la casa care se înălţă dintr-odată în fata lor.

Dacă ai căuta pe internet „casă bântuită”, se gândi, asta ar fi imaginea peste care ai da. Arăta ca scoasă din toate filmele proaste de groază pe care le văzuse vreodată şi, în timp ce urca treptele strâmbe, se temu mai puţin de fantome decât să se aleagă cu un tetanos, privind oblonul lăsat de la o fereastră şi uşa de la intrare atârnând în balamale.

— Poate că biblioteca are nevoie de o fantomă, zise Rhys, studiind casa. Poate c- ar fi mai bine s-o lăsăm acolo. Se potriveşte, nu?

Lângă el, Vivienne sorbi o gură

mare de aer.

— Trebuie doar să intrăm şi să aprindem o lumânare. Pun pariu că putem să intrăm şi să ieşim în, să zic, trei minute.

— Asta ar însemna cu patru minute mai mult decât mi-aş dori să fiu în casa aia, replică Rhys, dar când o privi, văzu că-şi prinsese buza de jos între dinţi şi ştiu că n- aveau să plece de-acolo până când nu-şi terminau treaba.

Aşa că, inspirând adânc la rândul lui, Rhys îi întinse mâna.

Hai să prindem o fantomă.

CAPITOLUL 21

Vivi îşi spusese că interiorul căsuţei

nu putea fi mai sinistru decât exteriorul. Probabil avea să fie una dintre acele chestii unde tot ce era înfricoşător se găsea afară, iar înăuntru nu era decât o casă veche, goală. Nimic prea sinistru.

în cele câteva clipe rămase la dispoziţie până când Rhys deschise uşa, Vivi chiar îşi permisese să creadă asta.

Apoi pătrunseră în prima cameră şi...

— Am crescut într-o veritabilă casă bântuită, dar asta e mai rea, zise Rhys.

— Mult mai rea. Adică, eu nu ţi-am văzut casa, dar te cred.

Interiorul căsuţei fusese tapetat într-o vreme cu ceea ce probabil fusese un damasc destul de încântător, dar acum se cojea de pe pereţi, bucată cu bucată, lăsând la iveală scândurile pătate şi deformate

de dincolo. Igrasia şi mucegaiul se întindeau pe tavan, iar într-un colţ era un divan care părea putred, cu un picior lipsă şi o gaură în perna din faţă.

Restul mobilierului era în aceeaşi stare de degradare, acoperit în cea mai mare parte de o pătură groasă de praf, însă podeaua era surprinzător de curată, ceea ce o determină pe Vivi să privească în jur şi să se întrebe dacă mai fusese cineva pe acolo.

Rhys părea să fi observat şi el, fiindcă privea în jur încruntat, oprindu-şi fasciculul lanternei pe o fotografie înrămată, fixată pe perete. în ea era Piper, cu alte două adolescente, toate arătând ca la mijlocul anilor ’V, stând în faţa uneia dintre clădirile Colegiului Penhaven.

— Ei bine, cel puţin ştim că suntem la locul potrivit, comentă el, după

care-şi avântă lanterna prin încăpere. Dar de ce e podeaua atât de curată?

— Poate o fi avut vreun farmec, îşi dădu cu părerea Vivi. Vreun soi de vrajă de curăţenie, care să fi persistat şi după moartea ei?

— Posibil, zise Rhys, ridicând din umeri. S-au întâmplat altele şi mai ciudate.

Ferindu-se de cioburile unui geam spart, Vivi înainta şi mai mult prin cameră. Una dintre scândurile pardoselii i se păru moale când călcă pe ea, cu un scârţâit amenințător.

— Aşadar, zise ea, înghiţindu-şi nodul din gât. Trebuie doar să ne dăm seama unde îşi avea altarul, să aprindem lumânarea.

— Şi să ne cărăm în pana mea de-aici. Cu celeritate, încheie Rhys, iar Vivi încuviinţă.

— Cu foarte mare celeritate.

Din fericire, căsuţa era mică. Nu

avea decât camera din faţă cu o debara minusculă, o cămăruţă care probabil fusese dormitorul lui Piper, precum şi o bucătărie, cu aparatura casnică veche şi ruginită, pe alocuri.

Vivi îşi închipuise că dormitorul ar fi cea mai bună alegere a lor, însă camera era complet goală şi, spre deosebire de camera din faţă, plină de praf. Plus că nu se simţea nici urmă de magie zăbovind acolo, nu erau pete vechi de ceară sau urme de funingine pe pereţi, toate lucrurile pe care se aştepta Vivi să le găsească.

Verifică apoi bucătăria, numai că, la fel ca dormitorul, era goală, excepţie făcând o masă străveche şi scaune pe jumătate putrede, mai degrabă un morman de lemne.

Rhys continua să examineze camera de zi, lăsându-se pe vine lângă vatră şi luminând cu lanterna cărămizile crăpate.

— Nu simt nimic, anunţă el.

Vivi îl privi, cu blugii lui strâmţi peste coapse şi umerii lăţi, cum priveşte încordat în vatră, luminându-i cu fasciculul lanternei ei ascuţimea pomeţilor, conturul maxilarului.

— Hm. Da. Nici eu, zise, apoi se întoarse înainte ca el s-o prindă că, practic, se holba la el.

Ea venise acolo să prindă o fantomă, ceea ce însemna în destul de mare măsură cel mai puţin sexy lucru de pe planetă.

Sigur, sălile de studiu din bibliotecă ar fi trebuit să nu fie nici ele sexy, doar că ei dovediseră cu certitudine că nu era aşa.

Ea şi Rhys plus spaţii înguste slab luminate însemnau clar Alegeri Proaste, aşa că, pe cât termina mai repede cu asta, pe atât era mai bine.

— Sigur e ceva care ne scapă, zise ea. Poate...

îl auziră în acelaşi timp.

Zgomot de paşi.

Vivi simţi că i se usucă gura şi că genunchii i se înmoaie brusc, iar stomacul i se întoarce pe dos. Să vadă o fantomă în plină zi, într-o clădire plină de oameni, fusese suficient de înfricoşător. Dar să-şi facă apariţia una, în decorul ăsta potrivit pentru serialele siropoase cu vânători de fantome care-i plăceau atât de mult lui Gwyn? Vivi se cutremură. Nu, mulţumesc.

Rhys se ridică, stinse lanterna, iar Vivi procedă la fel, stingând şi luminiţa vrăjită, după care rămaseră acolo, în încăperea întunecată, luminată numai de lună, ascultând.

Paşii se auzeau mai aproape, dar acum Vivi îşi dădu seama că zgomotul venea de afară. Auzea scrâşnetul frunzelor şi al pietricelelor pe poteca de afară şi, când paşii cine ştie cui or

fi fost afară se mai apropiará, auzi şi şoapte care păreau să aparţină mai mult decât unei persoane.

Suspinând uşurată, Vivi întoarse capul spre Rhys. Nu sunt fantome, mimă din buze, iar el încuviinţă, dar apoi gesticulă spre uşă.

Dar cine-o fi? întrebă el în acelaşi mod. Vivi se mişcă fără zgomot spre fereastra spartă, rămânând în penumbră şi privind atentă prin întuneric.

Se vedea o singură lanternă, dar erau clar două persoane care se deplasau spre casă, sprijinite una pe cealaltă, cu capetele apropiate. Iar când luna ieşi de după un nor, Vivi reuşi să distingă bine unul dintre chipuri.

Nu cred asa ceva!

Se răsuci pe călcâie, plecând de lângă fereastră cât putu de repede şi fără zgomot.

— E unul dintre studenţii mei, îi şuieră ea lui Rhys. Hainsley. Care, apropo, o să pice din cauză că trişează şi...

— Ce-ar fi dacă m-ai pune mai târziu la curent cu amănuntele? şopti Rhys, arătând spre camera din faţă. Aia e singura ieşire. Cum vrei s-o jucăm pe-asta?

— S-o jucăm pe-asta? repetă ea. îi auzea pe Hainsley şi pe fata care-l însoţea, ajunşi acum mai aproape, fata râzând şi vocea murmurată a lui Hainsley răspunzându-i.

— Uite, acum podeaua curată are o noimă, zise Rhys, cu o voce abia auzită. E clar un loc de giugiuleală, aşa că vrei să pretindem că de-asta suntem aici, ca să ne scoatem?

Vivi clipi spre el chiar în timp ce auzea usa de la intrare deschizându-se cu un scârtâit.

— Ideea ca unul dintre studenţii mei

să mă considere o fiinţă sexuală e mai rea decât să afle că sunt vrăjitoare.

Rhys încuviinţă cu hotărâre.

— Bine. Atunci ne ascundem.

Aşa că o apucă de mână şi o trase spre mica debara de după camera din faţă, închizând uşa în urma lor chiar când auziră paşi pe treptele de la intrare.

Inima lui Vivi bătea cu putere, mâinile îi tremurau şi, pentru o clipă, fu atât de preocupată să se concentreze la faptul că aproape fuseseră prinşi furişaţi într-o casă bântuită tocmai de Hainsley Barnes, dintre toţi oamenii de pe lume, încât nu-şi dădu seama cât de minusculă era debaraua.

Şi cât de aproape de ea era Rhys.

Abia dacă încăpeau amândoi, Vivi cu spinarea lipită de perete şi Rhys atât de aproape, încât n-avea altă posibilitate decât să se sprijine cu

palmele de peretele din spatele ei. Ori acolo, ori să le pună pe ea, iar mâinile ei erau strâns lipite de corp, fiindcă aproape că-l apucase de mijloc când se închisese uşa după el.

Rhys păru să-şi dea seama de asta în acelaşi timp. Ea îl simţi cum inspiră scurt, îi simţi trupul perfect lipit de al ei, sânii ei de pieptul lui, şoldurile în linie, până şi genunchii li se atingeau. Iar gura lui...

Rhys întoarse capul într-atât de aproape de al ei, încât buzele lui Vivi erau cât pe ce să-i atingă obrazul, după care simţi buzele lui, acolo, lângă tâmplă.

— Scuze, şopti el, ca o răsuflare, iar ea clătină din cap.

— Nu-i nimic.

Fusese doar un pic mai mult decât o mişcare a buzelor, însă el păru să recepţioneze mesajul şi se mai destinse puţin, ceea ce, cumva, îl

aduse chiar mai aproape.

Chiar dacă Vivi nu putea să vadă nimic înăuntrul debaralei, tot închise ochii.

Bine. Bine, putea să reziste. Poate cei doi nu vor sta mult. Poate că nu va fi pusă să treacă prin iadul de a-l auzi pe Hainsley
Barnes făcând sex cu cineva.

Uşa de la intrare se deschise cu un geamăt şi Vivi îi auzi râzând, atât pe Hainsley, cât şi pe fată, apoi şâşâindu-se reciproc, după care zgomotul puternic al paşilor pe scândurile podelei.

— Locul ăsta e scârbos cu acte, zise fata. Aşadar, orice sunet din afara debaralei se auzea limpede precum cristalul.

Poate că blestemul chiar avea efect aici.

— Dacă tu crezi c-o să mă dezbrac în pielea goală aici, eşti nebun,

continuă fata, iar Vivi simţi pe tâmplă buzele lui Rhys arcuindu-se de amuzament.

Da, zise Vivi în sinea ei. E foarte scârbos. Nu te dezbrăca în pielea goală aici, te rog, te rog, te rog.

Dar atunci Hainsley zise:

— Nu ţi se pare că e un pic excitant? Să ţi-o tragi într-o casă bântuită?

Rhys îşi trânti fruntea de peretele din spatele lui Vivi, scoţând ceea ce ea era destul de sigură că e un geamăt surd.

— Nu, zise fata, doar că începuse iar să chicotească, iar tăcerea care urmă părea că poate fi tăiată cu cuţitul.

Când Hainsley vorbi iar, tonul era mai scăzut.

— Haide, Sara. O să-ţi placă, promit.

Vivi se abţinu cu greu să pufnească

în râs şi îşi dădu seama că Rhys o simţise, fiindcă zâmbetul i se lăţi pe tâmpla ei.

— Ai promis asta şi data trecută şi a durat, să zic, două minute, replică Sara, iar Rhys îşi luă mâna din spatele lui Vivi şi şi-o apăsă scurt pe piept, mimând o împuşcătură fatală.

Vivi îşi muşcă buza ca să nu râdă, chiar dacă devenise deodată foarte conştientă de prezenţa dosului palmei lui Rhys între ei, atingându-i clavicula cu articulaţiile degetelor. Chiar dacă nu-i putea vedea mâna, degetele, şi le putea imagina perfect, cu osatura lor elegantă.

Ai mâini de muzician, îi zisese ea odată. Stăteau întinşi pe patul mititel din camera ei de cămin, picioarele lui Rhys atârnând dincolo de capăt şi cearşaful lipit de trupurile lor transpirate. Vivi era visătoare în ceaţa ei post-sex, jucându-se cu degetele

lui, încurcându-şi degetele printre ele şi descurcându-le, râcâindu-i dosul palmei cu unghiile, în timp ce el o studia la lumina lumânării.

Scuzaţi, madam, astea sunt mâini de vrăjitor, răspunse el. Nu ştiu să cânt o notă.

Apoi ea îi luase mâna aceea cu care se jucase şi i-o vârâse sub cearşaf, între picioarele ei, exact acolo unde şi-o dorea să fie, o mişcare atât de îndrăzneaţă încât se înroşise, dar o făcuse oricum.

în cazul ăsta, zisese, ştiu un farmec pe care poţi să-l faci.

Şi el îl făcuse. Iar şi iar.

Pentru al naibii de mult mai mult decât două minute.

Hainsley şi Sara încă vorbeau, dar Vivi nu-i mai asculta şi, chiar dacă Rhys îi spusese foarte clar că nu putea să-i citească gândurile, simţea că el sigur ştie la ce se gândea, la ce-

şi amintea. Era atât de nemişcat lângă ea, respira lent şi regulat, iar când îşi lăsă capul mai jos, foarte puţin, nasul lui îi atinse bărbia, dându-i fiori.

Doar atât. Cea mai uşoară atingere şi sfârcurile i se întăriră, lipite de pieptul lui, respiraţia i se acceleră puţin şi fiecare nerv din trup i se trezi la viaţă.

încetişor, îşi lăsă mâinile să se descleşteze de lângă corp şi le puse, şovăielnică, pe şoldurile lui.

Rhys o luă ca pe o invitaţie, ceea ce ea şi intenţionase, lipindu-se şi mai strâns. Fără incidente de data asta, fără stângăcie. Acum era ceva intenţionat. îl simţi tare şi ridică un picior de pe podea, încolăcindu-şi pulpa de a lui, depărtându-şi şoldurile de perete când el îşi lăsă capul mai jos, buzele lui rătăcind spre locul de întâlnire între gât şi umăr, făcând-o

să închidă ochii şi mai strâns.

O mână era pe mijlocul spatelui ei, cealaltă încă lipită de perete, lângă cap. Rămaseră aşa îndelung, apăsarea buzelor lui nefiind suficient de fermă pentru un sărut, iar Vivi fu nevoită să se lupte ca să-şi stăpânească un scâncet când gura lui îi lunecă în sus pe gât, cu răsuflarea fierbinte şi umedă.

y

Mâinile ei se ridicaseră de pe şoldurile lui şi-l apăsau pe spinare, simţindu-i răceala gecii din piele pe palme, iar mâna lui o ţinea acum de ceafă, însă Rhys încă n-o sărutase şi se întreba dacă şi el, la fel ca ea, îşi spunea că atât timp cât era numai atât, cu atingerile astea, cu abia o aluzie a buzelor pe piele, nu însemna o greşeală.

îi venea uşor s-o creadă prin întuneric, neputând să-l vadă, neputând să vorbească. Era mai uşor

să atingă doar şi să simtă.

Să dorească.

Deodată, din afara debaralei, Vivi auzi un bufnet.

Rămase nemişcată şi-l simţi pe Rhys ridicându-şi capul de pe gâtul ei, în timp ce Hainsley zicea:

— Ai dreptate. Casa asta probabil că e prea sinistră ca să faci perversiuni în ea. Vrei măcar s-o explorăm, ceva? Să vedem ce chestii sinistre mai sunt pe-aici?

Dintr-odată, Vivi putu să vadă faţa lui Hainsley când deschidea uşa debaralei şi-şi găsea profesoara de istorie – profesoara de istorie la al cărei curs în prezent era picat – încolăcită de un tip oarecare, cu faţa îmbujorată şi părul răvăşit.

Nu, aşa ceva nu avea să se întâmple.

Era timpul ca Hainsley şi Sara să plece de acolo şi ea să-şi vadă mai

departe de treaba cu fantoma.

împingându-se uşor în pieptul lui Rhys, Vivi îi dădu de înţeles că trebuie să se dea înapoi atât cât putea şi se bucură sesizând că el o înţelegea, cumva, fără s-o vadă.

Ridicând mâna, Vivi îşi apăsă vârfurile degetelor pe un perete lateral al debaralei, mişcându-şi buzele pentru un descântec foarte simplu.

Spera din tot sufletul că Amanda nu se înşelase spunând că erau suficient de departe de oraş pentru ca magia blestemată să nu bulibăşească totul.

Afară se mai produse un bufnet, doar că mai tare acum.

— Ce-a fost asta? auzi Vivi vocea Sarei, ascuţită.

Concentrându-se încă la descântec, Vivi avu viziunea acelei fotografii de pe perete, canalizându-şi energia asupra ei, după care auzi trosnetul

ramei în contact cu podeaua, zgomotul de sticlă spartă şi ţipătul Sarei.

— Vreau să plec! ţipă fata, iar Vivi se rugă ca Hainsley să nu fie genul ăla de dobitoc care să-i spună că nu era mare scofală sau, mai rău, să vrea să-şi demonstreze bărbăţia împotriva unei fantome. Doar pentru mai multă siguranţă, expedie încă o undă de magie către uşa de la intrare şi o auzi trosnind din balamale şi izbindu-se de peretele exterior.

De data asta, Sara nu fu singura care ţipă, iar Vivi făcu în gând semnul acela victorios cu pumnul când auzi două perechi de picioare bubuind spre ieşirea din casă şi apoi pe cărarea de întoarcere spre pădure.

— Frumos lucrat, aprecie Rhys, menţinându-şi tonul scăzut, iar Vivi îi zâmbi prin întuneric.

— Am şi eu momentele mele bune.

— Clar că le ai.

Acum erau singuri în casă. Nu mai aveau niciun motiv să mai rămână în debaraua asta, foarte aproape unul de celălalt în întuneric, însă niciunul dintre ei nu se mişcă.

— Vivienne, zise Rhys, iar Vivi îl simţi când îi rosti numele, fiindcă răsuflarea lui i se plimba peste buze. încă era atât de aproape. încă erau atât de aproape.

Cealaltă mână a ei plecă spre celălalt perete, ca să se echilibreze un pic, în timp ce el îşi înclina capul.

Şi deodată Vivi scoase un fel de scheunat când simţi furnicături în degete, aproape ca şi cum ar fi atins o priză.

— Ce e? întrebă Rhys, retrăgându-se imediat şi aprinzându-şi lanterna, pe care o îndreptă spre peretele din dreapta lor.

— Cred, zise Vivi, examinând

semnele vopsite acolo, că am găsit altarul lui Piper.

CAPITOLUL 22

Rhys ştia că trebuia să fie entuziasmat pentru că găsiseră ceea ce căutau. Mai ştia şi că, probabil, era o prostie să aibă resentimente din cauză că, în urmă cu atâţia ani, o vrăjitoare îşi făcuse altarul într- o mică debara unde, după decenii, Rhys ajunsese foarte aproape de a săruta o femeie superbă, înainte de a-i fi total blocată scula de numitul altar, însă era foarte târziu şi el n-o săruta pe Vivienne, aşa că Piper McBride era acum pe lista lui de mizerabili pentru încă un motiv, în afară de acela că îl azvârlise de perete într-o bibliotecă.

— De ce şi-ar ţine altarul aici? întrebă el acum, mutându-şi lumina lanternei spre runele pictate de Piper în urmă cu atâţia ani. Pe unele dintre

ele putea să le recunoască, însă altele nu-i erau familiare.

— Bănuiesc că erau persoane în viaţa ei care nu ştiau că e vrăjitoare, răspunse Vivienne, îngenunchind pe podea şi apăsând scândurile cu degetele. Sau poate era din cauză că făcea magie neagră?

Lăsându-se pe călcâie, se încruntă.

— în orice caz, nu contează. Principalul lucru e să aprindem lumânarea, s-o capturăm, după care să plecăm de-aici.

— Ia te uită, bombăni Rhys, cu ochii încă pe rune. Era ceva sinistru la ele, mai ales la cele din josul peretelui, toate negre, semne ciuntite care nu se şterseseră în tot acest timp.

Vivienne scosese lumânarea din săculeţ şi Rhys o urmări din ochi cum o fixează într- un mic suport din argint, după care scoate o cutie cu chibrituri.

Rhys nu-şi dădu seama sigur dacă ea îşi ţinuse respiraţia când aprinse lumânarea, dar era al naibii de sigur că el aşa făcuse. De ce nu încercase s-o facă să se răzgândească? Ştia că, în primul rând, ea se simţea vinovată pentru eliberarea fantomei, dar nu era treaba ei să facă asta. Dacă vrăjitoarele de la colegiu voiau să fie prinsă fantoma, puteau al naibii de bine s-o facă ele. Tocmai se apleca să-i spună şi ei că poate să sufle în lumânarea aia afurisită, când temperatura din debara păru să scadă cu vreo zece grade.

Aşadar, era prea târziu.

— E aici, şopti Vivienne, ridicându-şi privirea spre el. A sunat foarte sinistru. Scuze.

— Da, nu ai zis chiar tu o expresie din două cuvinte care a făcut ca toată situaţia asta să fie neliniştitoare? Mai înainte? Uşoară ca o plimbare prin

parc.

Vivienne îşi mută privirea spre lumânare, însă el îi văzu colturile buzelor arcuindu-se în ceva apropiat de un zâmbet.

Apoi, în timp ce aşteptau şi aerul continua să se răcească, Rhys sesiză un soi de şuierat, ca şi cum ar fi lăsat cineva gazele deschise, iar când se întoarse spre uşa de la intrare, zări ceea ce semăna cu o ceaţă strecurându-se pe dedesubt.

Strălucea, învăluind încăperea într-o stranie lumină albastră, în timp ce se aduna pe podea, unduindu-se spre ei.

Frigul era aproape insuportabil acum. Rhys o prinse de cot pe Vivi, ajutând-o să se ridice, după care ieşiră amândoi din debara, privind cum se adună şi se coagulează ceaţa, întinzându-se în sus până când silueta pâlpâitoare a lui Piper McBride le

apăru plutind în faţa ochilor.

Părea mai puţin substanţială decât fusese în bibliotecă şi, slavă zeiţei, arăta mult mai puţin enervată. În schimb, părea puţin dezorientată, plimbându-şi fără astâmpăr privirea prin ceea ce fusese casa ei.

Sub ochii lui Rhys şi Vivienne, mici fuioare din ceata care alcătuia fantoma lui Piper McBride începură să se desprindă, unduindu-se spre lumânare ca fumul, iar forma ei deveneа şi mai transparentă.

— Cred că ne iese, rosti Vivienne, abia şoptit, iar Rhys încuviinţă.

— Ar putea să iasă şi ceva mai repede, dacă vrei să-mi ştii părerea.

— îmi pare rău că magia străveche a invocării fantomelor în lumânare nu te impresionează îndeajuns, Rhys.

— N-am zis asta, doar că...

— Penhaaaaallllllllow!

îsi auzi numele de familie doar ceva

mai tare decât un suspin gâlgâit şi un veritabil fior de frică se repezi, îngheţat şi usturător de fierbinte totodată, de-a lungul şirei spinării lui Rhys.

Fantoma continua să se legene pe loc, chiar dacă din ce în ce mai mult din ea plutea spre lumânare. Avea ochii de acelaşi albastru-pal ca restul ei, pupilele atât de mari încât aproape absorbeau irişii, iar Rhys simţea că priveşte prin el, nu spre el.

— Penhallow blestemat, adăugă Piper, silueta ei devenind şi mai subţiată. Blestemat pentru ce a fost luat.

— Eu crezusem c-am fost blestemat din cauză că am fost un futălău, murmură Rhys către Vivi, numai că ea privea încruntată fantoma.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea. Ce-a luat?

— N-a fost niciodată a ta,

nemernicule, şuieră fantoma. Tu ai luat-o.

Deja se destrăma acum, capul îi plutea departe de gât, mâinile pluteau în spirale de fum care dispăreau în flacăra lumânării.

Era una dintre cele mai înfricoşătoare imagini din câte văzuse Rhys, dar Vivienne se apropia de fantomă.

— Dar el n-a luat nimic, zise ea, ridicându-şi bărbia, deoarece capul spiritului plutea şi mai sus. Cum să zic, nici măcar virginitatea mea.

— E adevărat! îi zise Rhys lui Piper. Şi, oricum, nu sunt chiar unul care ia, mai degrabă unul care dă, pe bune!

— Pe ea n-o interesează dibăcia ta sexuală, Rhys, îl admonestă Vivienne, fără să-şi dezlipească ochii de la fantomă. Şi nu sunt convinsă că ea chiar se referă la tine.

Era greu de văzut unde privea acum

Piper, din moment ce aproape atingea tavanul cu capul, însă fantoma îşi desfăcu fălcile şi unul dintre acele vaiete de banshee ţâşni dintre ele, chiar dacă din ce în ce mai mult din ea era absorbit de lumânare. Rhys se pomeni că se trage mai aproape de Vivienne.

— Ce-a fost greşit trebuie îndreptat, ce-a fost luat trebuie restituit, urlă Piper, iar aerul se simţi dintr-odată încărcat, ca şi cum un fulger s-ar fi pregătit să lovească.

Şi apoi, cu încă un ţipăt ascuţit şi un sunet care semăna tulburător de mult cu ceva care se scurge în canalizare, tot ce mai rămăsese din Piper fu absorbit de Lumânarea Euridice.

Flacăra pâlpâi o dată, de două ori, cu o efemeră strălucire albastră.

Apoi se stinse, lăsându-i pe Rhys şi pe Vivienne în întuneric.

Singuri.

CAPITOLUL 23

Era aproape ora două dimineaţa când Vivi, folosindu-şi cheia de rezervă, descuie usa de la Ceva Periculos. Lumânarea Euridice era pusă bine în săculeţul ei şi, chiar dacă arăta ca o lumânare obişnuită şi o simţeai la fel la pipăit, ea nu voia s-o păstreze mai mult decât era nevoită şi fără doar şi poate nu voia s-o aibă în apartamentul ei peste noapte.

Magazia prăvăliei părea să fie cel mai bun loc în care s-o ţină, aşa că se îndreptă spre acest spaţiu, cu Rhys urmând-o îndeaproape.

Nu prea vorbiseră pe timpul drumului de întoarcere cu maşina şi,

categoric, nu discutaseră despre momentul din debara, cam la fel cum nu discutau despre sărutul din bibliotecă.

Vivi şi Rhys deveneau foarte pricepuţi la Nevorbitul despre Lucruri, ceea ce, îşi zicea ea, aşa trebuia să rămână. Şi, îşi zise în timp *ce* dădea deoparte draperia spre magazie, nu mai trebuia să-şi amintească nimic din

ceea ce însemnase să fie singură cu ea în spaţii slab luminate.

— Of, mama mă-sii, bombăni ca pentru sine când pătrunse în magazie.

Uitase că farmecul mătusii Elaine făcea să

se modifice încăperea în funcţie de momentul zilei, chiar şi în funcţie de vreme. Dacă ploua afară, aveau foc în vatră şi lumânările licăreau plăcut pe pereţi. Dacă era soare, aveai ferestre care lăsau să pătrundă înăuntru delicate petice de lumină solară.

Iar dacă era în toiul nopţii, aveai focul din vatră, lumânările şi un cer plin de stele deasupra.

— Mătuşa ta s-a întâlnit aici cu cineva în ultimul timp? se interesă Rhys, privind în jur.

— Nu, e doar atmosfera, răspunse Vivi, cu ochii pe dulapul din faţa ei.

— Atmosfera, repetă Rhys, evident încântat. îmi place.

Vivi nu-i comentă spusele, ci doar deschise dulapul şi scoase cu precauţie lumânarea din săculeţ. Era încă un pic rece la atingere, mai rece decât ar fi fost o lumânare normală. O aşeză prudentă printre o grămadă de lumânări albe simple şi mai multe borcane cu plante uscate.

Dimineaţa avea să le trimită lui Gwyn şi Elaine un mesaj prin care să le anunţe, dar pe moment nu-şi dorea decât să ajungă sus, în apartamentul ei, şi să facă o baie

foarte fierbinte, urmată de mai multe ore de somn.

— Dumnezeule, e târziu, suspină Rhys, iar Vivi încuviinţă, în timp ce termina de aşezat lumânarea la locul ei.

— Ştiu. Mă bucur că n-am ore de dimineaţă.

Din spatele ei, auzi chicotitul uşor al lui Rhys.

— Programarea predării în funcţie de vrăjitorie. Sau vrăjitoria în funcţie de predare, presupun.

— Asta mi-e viata.

Doar că Vivi nu prea mai făcuse lucrări vrăjitoreşti de o veşnicie. Şi chiar dacă seara nu fusese tocmai o bucurie, găsise în ea un mic motiv de înveselire. Să se furişeze prin pădure până la o căsuţă bântuită, să invoce spiritul unei vrăjitoare moarte de mult timp. Erau genul de lucruri la care se gândise Vivi atunci când

aflase pentru prima oară cine – sau ce – era.

Poate de-asta nu se simţea atât de obosită sau stoarsă, sau stresată în legătură cu ce avea de predat în ziua următoare.

Se dusese într-o casă bântuită, aprinsese o lumânare magică şi capturase o afurisită de vrăjitoare fantomă.

Iar asta i se părea de-a dreptul minunat.

— Mulţumesc pentru ajutor, îi zise lui Rhys, închizând dulapul şi răsucind cheia în încuietoare. Sunt convinsă că să fii terorizat de o fantomă nu era în fruntea listei tale de priorităţi pentru seara asta.

întorcându-se, se rezemă de dulap şi-şi încrucişă braţele pe piept. Rhys rămăsese tot acolo, de cealaltă parte a încăperii, cu chipul său frumos scăldat de lumina focului din vatră, cu

părul făcând fără îndoială Chestia Aia şi cu ţepii din barbă amplificând cu adevărat întregul său aer şmecheresc.

Probabil că din acest motiv îi adresă Vivi următoarea replică:

— Şi dă-mi voie să adaug un mulţumesc retroactiv pentru că n-ai încercat niciodată să faci sex cu mine într-o casă bântuită, pe vremea în care eram în colegiu.

— Tânărul Hainsley chiar ar avea nevoie să-şi regândească tactica, încuviinţă Rhys, imitându-i postura şi rezemându-se de dulapul aflat chiar vizavi de ea. Dar, sincer să fiu, dacă opţiunea ar fi fost disponibilă pe atunci, probabil că aş fi încercat-o. Aş fi încercat să ţi-o trag aproape oriunde. Case bântuite, aziluri părăsite, departamentul autovehiculelor.

— Dac-ai fi ales-o pe ultima, am fi

putut încerca şi să facem sex în puşcărie, replică Vivi, neluând în seamă felul în care-i palpita inima în piept, atât din cauza cuvintelor lui, cât şi a zâmbetului pe care-l schiţa şi dorindu-şi ca mătuşa Elaine să nu fi fost atât de dedicată esteticii ei, fiindcă încăperea, cu lemnul ei cald şi lumina delicată şi abundenţa de suprafeţe moi, nu prea ajuta la buna desfăşurare a lucrurilor.

— Ar fi meritat, zise Rhys şi, deodată, zâmbetul îi dispăru, în timp ce lumina din ochi îi deveni mai caldă. Eram nebun după tine, Vivienne, zise el, încet. Şi sincer. Cu desăvârşire nebun.

Vivi îşi înghiţi nodul din gât, strângându- şi trupul în braţe. Ar fi vrut să găsească o glumă pe care să i-o arunce în faţă, ceva care să spargă momentul ca pe un balon.

în loc de asta, spuse adevărul.

— Sentimentul a fost extrem de reciproc.

— A fost?

Rhys se desprinse de dulap, apropiindu- se de ea. Era târziu, deja foarte târziu, Vivi era trează de aproape douăzeci de ore, dar se simţea ca atunci când atinsese runele acelea în căsuţa lui Piper.

Electrizată. Vie.

—Cu cât mă gândesc mai mult, continuă el, încă apropiindu-se de ea, lent, cu mâinile în buzunare, cu atât mai puţin cred că trebuia să folosesc timpul trecut, încercăm?

Se opri, examinând-o cu privirea. Dacă Vivi i-ar fi spus că nu, dacă ar fi spus că ar fi bine să plece, ar fi făcut-o, fără discuţie. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau atât de mult la el acum atâtia ani, cât de uşor lăsa puterea în mâinile ei. Putea să-l oprească de tot chiar acum.

Sau putea să-l lase să se apropie şi să asculte ce avea de spus.

Nefiind sigură că ar fi fost în stare să vorbească, Vivi doar încuviinţă din cap şi unul dintre colţurile gurii lui Rhys se arcui în sus.

— Sunt nebun după tine, Vivienne Jones. Din nou. Sau, poate, ar trebui să zic că încă sunt, fiindcă o să fiu foarte sincer cu tine, cariad[21]. Nu cred că asta s-ar fi schimbat vreodată.

Cariad. Aşa îi spusese, în vara aceea. încă simţea cuvântul, mormăit în urechea ei, şoptit pe pielea ei, murmurat între coapsele ei.

El era la câţiva paşi distanţă, încă oferindu-i ocazia şi spaţiul de a pune capăt, dacă asta voia.

Dar nu voia.

Anulând distanţa dintre ei, Vivi îşi puse mâinile pe pieptul lui Rhys. îi simţi căldura pielii prin pulover, inima bubuind regulat în palmele ei

şi, când se aplecă, receptă mirosul pielii lui, fumul de lemne din pădure, miresmele aerului nopţii rămase pe el. Şi, dintr-odată, i se păru o mare prostie să pretindă că n-ar vrea.

Ridicându-şi faţa, Vivi îşi apropie buzele de ale lui.

Sărutul din bibliotecă fusese unul disperat, ca un băţ de chibrit aprins în contact cu benzina, alimentat de furie şi de frustrare tot atât cât de poftă.

Acum era altfel. Mai lent.

Mâinile lui se ridicară să-i cuprindă faţa, descriind cu degetele mari cercuri delicate pe maxilar, iar Vivi se pomeni cu mâinile odihnindu-se pe mijlocul lui, cu gura deschisă sub a lui, suspinând când limba lui i-o atinse pe a ei.

— Gustul tău, murmură el când se desprinseră şi gura îi coborî spre gâtul ei, iar Vivi închise ochii şi-şi lăsă

capul pe spate. Nu mă satur de el. Niciodată n-am putut, în pana mea.

încă o amintire. Prima noapte de la Sărbătoarea Solstiţiului, încolăciţi în cortul lui. Vivi nu se mai culcase niciodată cu cineva atât de repede, mereu trecuse prin ceea ce i se părea numărul cuvenit de întâlniri pentru fiecare etapă. Sărutul la a doua, un pic mai mult la a treia şi aşa mai departe. Nu mai făcuse sex decât cu un băiat înaintea lui Rhys, iar asta fusese după un ditamai anul de întâlniri.

Dar, după două ore de când îl cunoscuse pe Rhys, el fusese deja cu gura pe a ei, iar coapsa ei îi învelea un umăr, în timp ce o săruta şi o lingea, şi o sorbea, şi o scotea complet din minţi, spunându-i încă o dată

şi încă o dată ce gust bun are, cât e de superbă, făcând-o să se simtă

superbă. Puternică, chiar, necenzurată, dezinhibată.

Uneori, îşi spunea că, în realitate, în vara aceea se îndrăgostise de acea variantă a ei de când era cu el.

Dar, oricât de încântătoare ar fi fost acea amintire, nu voia să se gândească la trecut, când prezentul era chiar aici, în faţa ei, cu mâinile alunecându-i spre şolduri, cu vârfurile degetelor mângâindu-i pielea, imediat deasupra taliei blugilor.

— Vivienne, dacă o să-mi permiţi să te fac să-ţi dai drumul în seara asta, o să mă consider cel mai norocos dintre oameni.

Vorbele fuseseră murmurate cu buzele pe locul în care gâtul îi întâlnea umărul şi Vivi îşi simţi întregul trup încordându-se.

Dintr-odată, nu exista nimic din ce şi-ar fi putut dori pe lume decât să-l lase pe Rhys Penhallow s-o facă să-şi

dea drumul în camera din spate a prăvăliei şi nu voia să aprofundeze prea mult gândul, nu voia să ia în calcul toate motivele pentru care n-ar fi trebuit s-o facă.

Fusese o seară lungă, se simţea bine, puternică, şi un bărbat frumos voia să-i ofere un orgasm.

De ce nu l-ar accepta?

Mâinile i se încleştară pe ceafa lui şi se aplecă să-l sărute iar, lăsându-şi limba s-o mângâie pe a lui, adorând sunetul grav care-i ieşea lui Rhys din gât când făcea asta.

— Te rog, şopti, cu buzele lipite de ale lui, după care se împleticiră înapoi, spre străvechiul divan de lângă foc. O parte îndepărtată a creierului lui Vivi îi aminti că piesa de mobilier aparţinuse vreunor vrăjitoare celebre, că mătuşa Elaine era mândră de ea în consecinţă, dar nu-i stătea mintea la asta acum, nu se

putea gândi decât la Rhys şi la mâinile lui de pe ea.

Se lăsară să cadă pe canapea, Rhys întinzându-şi mâinile ca să se asigure că nu ateriza pe ea cu toată greutatea, iar Vivi îi cuprinse ceafa cu o mână, în timp ce el îi freca bărbia şi gâtul cu nasul şi buzele.

Rhys îi trase bluza afară din blugi, împingând-o până deasupra sânilor şi, când gura lui îi cuprinse sfârcul prin dantela sutienului, Vivi icni, strângându-şi degetele în părul lui.

Limba lui descria cercuri leneşe, frecarea materialului plus căldura umedă a gurii lui o făceau să se zvârcolească sub el, dorind, implorând.

Scrâşnetul fermoarului ei răsună foarte tare în încăperea tăcută şi Rhys o privi, din nou, în ochii ei cu pupilele mărite la extrem de dorinţă.

— E bine? o întrebă, iar ea

încuviinţă, aproape cu disperare, agăţându-se de ceafa lui, aducându-i gura spre a ei.

— Cel mai bine pe seara asta, gâfâi ea şi, imediat, mâna lui fu acolo, alunecând pe bumbacul chilotilor, iar ea îsi săltă soldurile de pe canapea, într-o rugăminte tăcută.

Pentru o clipă, el şovăi, profilându-se deasupra ei, cu părul căzut peste frunte, cu gura întredeschisă de puterea răsuflării, şi ar fi putut să însemne din nou prima lor noapte. Acolo, în cortul lui, la Sărbătoarea Solstiţiului, când o privea de deasupra, cu acelaşi medalion clipindu-i pe piept.

— Dumnezeule sfinte, eşti adorabilă, rosti el, cu o voce spartă, cu accent îngroşat, ceea ce putea s-o facă pe Vivi să-şi dea drumul doar cu atât. După expresia din ochii lui, pe cât de tandră, pe atât de

înfierbântată, şi nu pentru prima oară, ea se gândi cât ar fi fost de simplu dacă nu s-ar fi plăcut reciproc atât de mult. Dacă n-ar fi fost decât sex şi fierbinţeală, şi dorinţă, nu şi căldura asta.

— Fă-mă să-mi dau drumul, Rhys, se auzi spunând, cu vocea firavă în comparaţie cu trosnetul focului şi cu vuietul propriului sânge în timpane. Acum!

Avea nevoie de fierbinţeală ca să înăbuşe căldura.

Dacă s-ar putea convinge aşa că nu era vorba decât despre sex, decât să-şi dea drumul, i-ar fi fost mai uşor să-l vadă plecând de data asta.

Sau, cel puţin, aşa spera.

Timp de câteva respiraţii, Rhys nu făcu altceva decât s-o privească, cu ochii aproape negri, cu pieptul ridicându-se şi coborând, iar Vivi se încorda, întrebându- se dacă el o să

se oprească sau o să încerce să facă din asta mai mult decât era.

După care degetele lui o găsiră iar, apăsând şi rotindu-se, cufundându-se în umezeala ei şi folosind-o ca să-şi fluidizeze atingerea, trăgându-şi degetele înapoi din ea, şi Vivi închise ochii, ţipete incoerente ieşind dintre buzele ei când o mângâia şi o mângâia, şi iar o mângâia.

Orgasmul păru să pornească de undeva din adâncul ei, radiind din vârfurile picioarelor până în sfârcuri. îl strânse şi mai tare când îi explodară scântei în fundul ochilor şi când se pierdu complet în el, la fel ca în prima lor noapte.

E altfel de data asta, îşi zise, chiar în timp ce-l săruta pe gât, pe bărbie, pe gură, oriunde putea să ajungă.

Trebuie să fie.

CAPITOLUL 24

— Aşadar, aşa arată o Lumânare Euridice. Vivi îşi ascunse un căscat în spatele cănii de cafea şi-i făcu un semn de încuviinţare

> ■ >

lui Gwyn.

— Îhî.

Stăteau în jurul mesei mari din fundul magaziei de la Ceva Periculos, toate trei examinând lumânarea argintie aşezată printre grămăjoarele de plante ale lui Elaine şi fitilurile pentru lumânările pe care le confecţiona. La lumina zilei, nu arăta a ceva în care să fie ascunsă o fantomă.

însă Vivi încă îşi amintea cum

văzuse fantoma lui Piper McBride dispărând înăuntrul ei şi se cutremură un pic. Cu cât mai curând prelua Amanda chestia asta şi i- o lua de pe cap, cu atât era mai bine. Rămăsese să treacă pe la biroul lui Vivi mai târziu, în după-amiaza aceea, însă Vivi voise mai întâi să le arate lumânarea mătusii şi verisoarei ei, de aici şedinţa ad- hoc din magazie.

în timp ce studiau lumânarea, Vivi se concentră din răsputeri să nu-şi abată privirea spre canapeaua de lângă peretele îndepărtat. Deşi trecuseră abia câteva ore, noaptea ce se sfârşea – în fine, ceva mai devreme în acea dimineaţă –, aproape că i se părea ceva ca dintr-un vis.

Un vis cu adevărat fantastic, un vis cu adevărat obscen.

Numai că totul fusese cât se poate de real şi, la un moment dat, azi, va fi nevoită să se confrunte cu ceea ce se

întâmplase.

Cu ceea ce a însemnat.

A însemnat că ai avut o noapte grea şi că ţi-ai meritat orgasmul ăla, îi zise o parte a creierului ei, care semăna suspect de mult cu vorbele lui Gwyn, iar Vivi era înclinată să fie de acord. Cu toate că era istovită şi avusese parte de doar vreo trei ore de somn, se simţea bine în dimineaţa asta. Mai mult decât bine. Mai bine decât se simţise de mult timp şi, deşi căuta în sufletul ei acea senzaţie dărâmătoare că ar fi făcut o imensă greşeală, ştia că n-avea s-o găsească.

Pentru că nu fusese o greşeală. Fusese plăcut. Şi nu era de ajuns?

încruntându-se, mătuşa Elaine se aplecă şi mai aproape, ridicându-şi ochelarii pe nas.

— Nu e genul vrăjitoarelor de la colegiu să folosească aşa ceva, murmură ea. Tot şovăia cu o mână

deasupra lumânării, parcă vrând să o ridice.

— Vrăjitoarea care a venit să discute cu mine era altfel, zise Vivi, ridicând din umeri. Cred că e posibil ca ele să se mai fi modernizat puţin.

Gwyn scoase un sunet necuviincios la replica asta, ridicându-şi un genunchi şi încolăcindu-şi braţul pe el.

— S-o vedem şi pe-asta. Eu cred că doar voiau ca tu să le faci treaba murdară.

— Poate, încuviinţă Vivi. Dar, sincer, n-a fost prea rău.

Văzând privirile lui Elaine şi Gwyn, se corectă.

— Bun, a fost înfricoşător şi n-aş mai vrea să ajung vreodată în căsuţa aia, dar putea să fie mult mai rău.

— Fantomele pot fi periculoase, îi atrase atenţia Elaine, încă încruntată. Trebuia să fi venit la mine mai întâi.

— Eu şi Rhys ne-am descurcat.

În ochii lui Gwyn apărură scântei. Deschise gura, dar, până să poată spune ceva, Vivi ridică un deget.

— Nu. Fără „pun pariu că Rhys s-a descurcat” sau cine ştie ce mizerie te pregăteai să spui.

— Nu eşti deloc amuzantă, replică Gwyn. Iar gluma mea urma să fie ceva mai sofisticată de atât, îţi garantez.

— Sunt convinsă.

Vivi se aplecă peste masă, vrând să ia lumânarea, dar înainte să poată, mătuşa Elaine îşi puse mâna peste a ei.

— Asta-i tot ce ai vrut să ne spui? Că ai prins o fantomă într-o Lumânare Euridice?

Pentru o clipă, lui Vivi îi trecu prin minte oribilul gând că Elaine ştia ce se petrecuse acolo în noaptea trecută, că avea, să zicem, echivalentul magic

al unor camere de supraveghere, iar Elaine le cam avea pe- astea, caz în care Vivi spera că ar exista o vrajă de genul „dispari prin podea”.

Doar că mătuşa Elaine nu-i adresa vreun

soi de privire cunoscătoare. întrebarea era sinceră şi Vivi îsi dădu seama că mai trebuia să le spună ceva.

— Fantoma a spus unele lucruri înainte s- o captureze lumânarea, zise Vivi, potrivindu-şi geanta pe umăr. Despre „blestematul Penhallow” şi cum că ar fi luat ceva care nu-i aparţinea. Dar nu cred că se referea la Rhys anume. Cred că ar putea să fie vorba despre Gryffud sau vreun alt strămoş.

— Ar merita studiat, cugetă Gwyn, rezemându-şi bărbia de genunchi.

— O să fac ceva cercetări, promise mătuşa Elaine, după care făcu semn

cu capul spre geanta lui Vivi. Şi tu, du-te să dai blestemăţia aia proprietarului de drept.

— Asa o să fac, zise Vivi, însotindu-şi cuvintele cu un mic salut milităresc.

Atunci, mătuşa Elaine îi zâmbi, cu ochii strălucind în spatele ochelarilor.

— Sunt mândră de tine, Vivi. O Lumânare Euridice înseamnă magie, nu glumă.

Vivi făcu un semn nepăsător cu mâna.

— N-am făcut mare lucru, pe bune. Doar am aprins-o. Nu e tocmai vrăjitorie de nivel superior.

— Şi totuşi, insistă mătuşa Elaine, luându-i mâna într-a ei. Eşti o vrăjitoare care nu-şi foloseşte magia nici ca să-şi facă ordine în apartament, dar uite ce-ai reuşit!

— Bine, asta e doar din cauză că mi-am folosit timpul ca să ascult

podcasturi, plus că am urmărit desenele alea animate cu Mickey Mouse şi mătura diavolului când eram copil, iar asta m-a speriat rău.

— Mie mi-a plăcut mult desenul ăla, comentă Gwyn, proptindu-şi bărbia în palmă şi făcându-şi să clipească cerceii din argint.

— Normal că ţi-a plăcut.

— Dar mama are dreptate, continuă Gwyn, înghiontind-o pe Vivi. Magie de mare angaj ament.

— Nu prea ştiu ce înseamnă asta, interveni mătuşa Elaine, dar bănuiesc că A w . . J * Z* mseamna „impresionanta, ceea ce a şi tost. Mama ta s-ar fi mândrit şi ea cu tine.

Mirată, Vivi îşi îndreptă privirea spre Elaine.

— Doar că mama detesta magia, nu?

Mătuşa Elaine clătină din cap, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— O înfricoşa. Simţea că să fie

vrăjitoare era... Nu ştiu, ceva care i s-a întâmplat, nu ceva ales de ea. Dar era bună. Foarte bună, când voia să fie. Doar că a ales o altă cale.

Vivi trăise atât de mult timp cu ideea că mama ei se situa cu hotărâre în tabăra Magia e rea, încât nu ştia ce să mai spună la faza asta.

Ridicându-se, Vivi se duse spre draperia care despărţea magazia de restul prăvăliei şi se opri brusc când dădu cu ochii de fata care stătea acolo, cu ochii mari.

— O, mamă, şopti fata. N-am văzut până acum partea asta a magazinului.

Gwyn sări de la masă şi mătuşa Elaine se întoarse cu fata.

— Bună, Ashley, zise Gwyn, apropiindu- se şi cuprinzând-o cu braţul pe după umeri pe fată, începând s-o conducă înapoi în prăvălie şi aruncând o privire înapoi spre Vivi şi Elaine. Asta nu e decât

camera din spate, nimic prea interesant, dar avem câteva baghete foarte faine, dacă vrei să le vezi.

Vocea lui Gwyn se pierdu treptat, pe măsură ce se îndepărta prin magazin. Mătuşa Elaine se ridică, oftând, cu mâinile în solduri.

5

— Ei bine, cred că ştim că nici descântecul ăsta nu mai are acum efectul pe care ar trebui să-l aibă.

Nu era o surpriză, nu tocmai, dar le amintea că problema asta trebuia rezolvată, şi încă repede. Pe asta era nevoie să se concentreze Vivi.

Motiv pentru care mai aruncă o singură privire spre canapea, înainte de a ieşi în grabă din magazie.

Drumul cu maşina până în campus fu lipsit de evenimente. Vivi tocmai încuia portiera când se auzi strigată pe nume.

Era Amanda, care venea spre ea în pas alergător, cu un zâmbet luminos

pe faţă.

— Cum a mers?

Uşurată, Vivi îşi vârî mâna în geantă după lumânare.

— Super! dar acum, te rog, ia-mi asta, fiindcă mă sperie de moarte să duc o fantomă în geantă.

Zâmbetul Amandei se luminăşi mai mult

când ea strânse în mână Lumânarea Euridice.

— Nicio problemă. O s-o duc în partea noastră de campus, iar tu poţi să-ţi vezi de ce ai de făcut azi.

Din moment ce avea un curs de tinut peste cinci minute, Vivi fu recunoscătoare că scăpase cu atât şi, făcând un semn de salut cu mâna, se întoarse spre Chalmers Hali, clădirea unde avea oră.

Pătura de nori era groasă azi pe cer, frunzele ţopăiau pe aleile din cărămidă. Vivi fu străbătută de un fior

şi-şi înfăşură ceva mai strâns eşarfa la gât. în acelaşi timp, aruncă o privire peste umăr şi o zări pe Amanda, care traversa parcarea.

O văzu cotind la stânga, apoi dispărând pe după un şir de copaci, ceea ce o făcu să se încrunte când se întoarse.

Nu pe acolo se ajungea la partea vrăjitorească a campusului.

Dar poate că Amanda ştia vreo scurtătură sau se ducea să-şi ia ceva din maşină.

Asta trebuia să fie.

Vivi îşi predă primul curs, apoi pe-al doilea, uitând complet de Amanda şi de Lumânarea Euridice, în timp ce informa o sută de boboci despre Magna Carta, uitând chiar şi de Rhys pentru puţină vreme, iar când ajunse înapoi, în biroul ei, târziu, în după-amiaza aceea, chiar începea să se

simtă un pic... în fine, „normal” ar fi fost un termen prea puternic, dar, cel puţin, mai aşezată, mai sigură pe ea.

Sigur, încă aveau de rezolvat partea cu blestemul, dar aranjaseră problema cu poţiunile de la Cazanul cu Cafea, iar acum nu mai aveau o fantomă furioasă care să bântuie prin campus.

Era de-a dreptul stăpână peste toate astea.

Zâmbind, încântată de sine, Vivi se aşează la masa ei de lucru şi trase spre ea un teanc de lucrări, pornind şi ceainicul totodată.

Abia parcursese primele trei lucrări, când auzi o bătaie în usă.

— Intră, strigă, fără să-şi ridice capul.

Imediat cum se deschise uşa, magia i se undui pe piele, atât de densă şi de grea, încât avu nevoie de o secundă ca să-şi refacă respiraţia, iar când îşi

ridică privirea, o văzu în prag pe doamna doctor Arbuthnot.

— Domnişoară Jones? intonă ea, cu o voce tunătoare. Cred că trebuie să discutăm.

Rhys se gândise toată ziua la Vivienne, aşa că, într-un fel, nu fu surprins când ea îi apăru la uşă în seara aceea.

De fapt, la început, când deschise uşa, se întrebă dacă nu cumva avea o halucinaţie

>

mai realistă ca altele.

Dar, nu, dacă ar fi invocat apariţia lui Vivienne, în mod sigur n-ar fi făcut-o să arate atât de tristă.

Nu doar tristă. înfrântă. Avea umerii căzuti, cu şuviţe răzleţite din cocul slăbit.

> ² * ■ > >

Până şi micile cireşe înşiruite de-a lungul tivului fustei ei păreau să se fi veştejit.

— Ai avut dreptate, zise ea, de îndată ce o pofti înăuntru şi, în timp ce încuia uşa după ei, Rhys îşi înălţă sprâncenele.

— în primul rând, pot să înregistrez că ai spus asta? în al doilea, dreptate în legătură cu ce?

Oftând, Vivienne îşi aruncă braţele în ambele părţi ale corpului.

— Nu putem să tot stingem micile incendii provocate de blestemul ăsta. Mai ales când se dovedeşte că, încercând să le stingem, am putea doar să provocăm altele şi... ce casă ciudată ai.

Intrase în living şi privea în jur cu o înfăţişare nedumerită, fără îndoială observând candelabrul greu, mobilierul tapiţat cu piele de un roşu-sângeriu, veritabilul coşmar gotic invocat de întregul spaţiu.

— Cum poţi să dormi aici? se miră ea, apoi arătă spre un tablou de pe

perete. Eu n-aş mai putea să dorm niciodată după ceas vedea una ca asta.

— Asta e stră-strămătuşa mea Agatha, dar ai dreptate.

Ducându-se în bucătărie, Rhys îi strigă peste umăr.

— Asta e o discuţie care necesită vin?

O auzi pe Vivienne suspinând iar, după care scârţâitul pielii când ea se trânti pe canapea.

— Da, primi răspunsul.

Când reapăru, cu o sticlă şi două pahare, ea stătea rezemată, studiind tavanul. I se părea cel mai ciudat lucru s-o vadă pe ea într-un asemenea decor, pe ea şi bulinele ei, în bârlogul tatălui său. Şi nu-i plăcea felul în care asta îl făcea să se simtă... mai bine.

Mai fericit.

Ăştia sunt hormoni sexuali rămaşi de azi- noapte, cumetre, îşi zise, dar

ştia că era mai mult de-atât.

Problema era că nu ştia ce mama dracului să facă, de fapt, cu toate astea. Ce se întâmplase în prăvălie fusese o ocazie unică, trebuia să rămână o ocazie unică, fiindcă toate astea erau deja prea nebuneşti ca să mai adauge în ecuaţie şi futaiul.

Oricât de mult i-ar fi plăcut.

Traversând încăperea, Rhys îi înmânănă un pahar cu vin, iar ea îl acceptă recunoscătoare, luând o gură zdravănă înainte de a-şi îndrepta puţin spinarea şi de a-i spune:

— Am dat-o de gard.

Rhys se cocoţă pe braţul unui fotoliu cu spătar înalt de lângă canapea, încrucişându-şi picioarele.

— E vorba despre azi-noapte?

— Evident, răspunse ea, încruntându-se puţin, după care înfăţişarea i se destinse. A! întrebai despre...

Colorându-se în obraji, mai luă un gât de vin.

— Nu, nu la asta mă refeream. E o cu totul altă bulealã.

Cuvintele n-ar trebui să usture. Dumnezeu îi era martor că şi el gândise exact acelaşi lucru, aşa că ar fi fost caraghios să se simtă lezat.

Dar îsi făcuse un obicei să fie caraghios

> o

atunci când era implicată Vivienne.

— îţi aminteşti că una dintre vrăjitoarele de la colegiu ne-a dat Lumânarea Euridice ca să capturăm spiritul lui Piper McBride?

— Dat fiind faptul că asta a fost practic ieri, chiar îmi aduc aminte. Cât se poate de clar, de fapt.

Vivienne îşi dădu ochii peste cap şi mai sorbi din vin.

— Ei bine, se pare că Amanda Carter nu lucrează pentru colegiu. De fapt, nici măcar nu e vrăjitoare, lucru

pe care ar fi trebuit să- 1 dibui, doar că m-am simţit atât de uşurată că avem un ajutor în toate astea, încât n-am luat în seamă.

Clătinând din cap, privi înnegurată în pahar.

— Blugii ar fi trebuit s-o trădeze.

Proptindu-se cu o mână de braţul fotoliului, Rhys o privi cum stătea acolo, aproape înghiţită de canapeaua dementă a tatălui său.

— Cum adică nu era vrăjitoare? Cum Dumnezeu de avea o Lumânare Euridice, atunci?

Vivienne îşi ridică faţa, cu umbre albastre delicate sub frumoşii ei ochi căprui.

— E o escroacă. Una celebră, din câte se pare. Numele ei adevărat e Tamsyn Bligh. Face trafic cu artefacte magice şi tot adulmecă de o vreme pe lângă Graves Glen. Vrăjitoarele din colegiu erau cu ochii pe ea, dar a

reuşit cumva să se strecoare pe lângă ele şi a venit direct la mine.

Întinzându-şi palma, Vivienne îşi repezi mâna în faţa ei, apoi scutură din cap.

— în orice caz, noi am capturat fantoma unei vrăjitoare foarte puternice, foarte înfricoşătoare, după care am dat-o pe mâna cuiva care o va vinde celui mai bun licitator, totul din cauză că sunt o tâmpită care are încredere în alţii.

— Ba nu eşti, obiectă maşinal Rhys, dar când ea îi răspunse doar printr-o privire, el îşi roti umerii. Mă rog, ai încredere în alţii, dar tâmpită nu eşti. Nici pe departe.

Scoţând un geamăt, Vivienne îşi aşează paharul pe măsuţa de alături şi-şi îngropă faţa între palme.

— E de parcă totul ar merge spre şi mai rău. Tocmai când credeam că am prins ceva, sau că fac ceva bun, uite

că fac una ca asta.

Ridicându-şi capul din nou, îşi duse mâinile la ceafă şi inspiră adânc.

— Aşa că, acum, vrăjitoarele de la colegiu sunt cu capsa pusă, plus că ştiu despre blestem, fiind cu capsa pusă şi pentru asta, iar eu doar...

Se întrerupse şi-i adresă o privire imploratoare.

— De ce sunt o asemenea catastrofa nenorocită, Rhys? N-am făcut în viaţa mea vreo lucrare magică serioasă, dar singura dată când am făcut-o, am blestemat un oraş întreg.

— Eu am făcut asta, Vivienne, răspunse Rhys, ridicându-se şi aşezându-şi paharul pe masă lângă al ei, după care se aşează la celălalt capăt al canapelei, prelingându-se în colt şi întinzându-şi picioarele în fata lui.

— Bine, dar eu asta ziceam, replică

ea, întorcându-se cu faţa spre el.

Şi mai multe şuviţe de păr i se desprinseseră, încadrându-i faţa. Pe Rhys îl mâncau palmele să-i împingă şuviţele astea pe după urechi, să-i cuprindă faţa între mâini şi să-şi plimbe degetul mare pe buzele alea trandafirii şi moi.

— Suntem un dezastru, continuă ea. în rest, vieţile noastre se derulează lin. Perfect, chiar.

— E un pic de exagerare aici, se împotrivi Rhys, dar Vivienne era pornită clar.

— Şi deodată, cum suntem împreună, totul se duce dracului. Chiar şi vara aia. Vara aia de-a dreptul frumoasă, perfectă. Cum s-a terminat? Cu cranii demonice din plastic, începu ea să enumere pe degete. Poţiuni otrăvite. (încă un deget.) Fantoma din bibliotecă. (Alt deget.) Iar acum, asta, care...

Vivienne stătu cu ochii pe degetul pe care-l ridicase ca să enumere şi se încruntă.

— Nici măcar nu ştiu cum s-o definesc, în afară de dezastru.

— Pe asta ai mai zis-o. în repetate rânduri.

Luându-şi paharul, ea bău restul de vin, după care îl aşează la loc şi se trânti pe spătarul canapelei.

Văzând că Rhys nu spune nimic, îşi ridică uşor fata.

— Ce, nu mă contrazici?

Rhys ridică din umeri.

— De ce te-aş contrazice? Ai dreptate.

— Chiar am? întrebă Vivi, după care îşi drese glasul şi-şi îndreptă spinarea. Adică, da, am. Am dreptate, suntem un dezastru.

— Absolut, o aprobă Rhys, ridicându-şi o mână de pe spătarul canapelei. Dovada este în lumânarea

posedată, cum s-ar spune.

Vivienne zâmbi uşor la vorbele lui.

— Nimeni nu spune aşa.

— Poate că ar trebui.

Tăcură amândoi pentru un timp, privindu-se reciproc, Rhys aşteptând să vadă dacă ea o să plece. Probabil că aşa ar fi trebuit, doar că, privind-o cum stă acolo, destinsă şi ciufulită, spera foarte mult să rămână.

Rotindu-şi din nou privirea prin living, Vivienne îşi îndesă şuviţele de păr după urechi.

— Nu pot să cred că locuieşti aici!

— Eu nu locuiesc aici, protestă el, lăsându-şi capul pe spate şi privind candelabrul. Eu sunt rezident temporar aici, mai mult sau mai puţin contra voinţei mele. E o diferenţă enormă.

— Hm, pufni ea, după care culese una dintre pernele de pe canapea. Era neagră, brodată cu emblema

familiei. Rhys nu putea să-şi dea seama dacă vreo pernă arătase vreodată mai puţin primitoare ca asta.

Vivienne învârti perna în mâini, după care îşi ridică fruntea şi-l privi printre gene.

— Bun, dacă-mi explodează asta în faţă, să ştii că am avut intenţii bune.

Ţinând perna cu mâinile, Vivienne închise ochii şi inspiră adânc.

Pe măsură ce o lumină aurie începea să se mărească între degetele ei, Rhys făcea ochii din ce în ce mai mari.

— Bine, Vivienne, poate nu...

Dar atunci perna pâlpâi cumva, blazonul familiei lui ştergându-se şi fiind înlocuit cu un dragon roşu.

Mai precis, cu dragonul roşu al Ţării Galilor, numai că acesta rânjea, cu ghearele întinse în aer şi vopsite în acelaşi mov aprins ca unghiile lui

Vivienne.

Ridicând triumfătoare perna, ea zâmbi.

— E mult mai bine.

Şi, futu-i.

Futu-i!

La fel de bine putea să-i dea una cu ciocanul. Era de parcă seara aia de vară s-ar fi derulat din nou. Rhys îşi lăsă paharul pe măsuţă cu un bubuit hotărât, după care lunecă pe canapea spre ea.

Perna izbi podeaua şi Vivi se întinse spre el exact în timp ce degetele lui îi mângâiau bărbia, ridicându-i capul ca s-o poată privi.

— Tu, fată afurisit de superbă, suspină el. Mâinile ei îl prinseră de încheieturi, nu ca să-l respingă, aşa cum probabil ar fi trebuit, ci ca să-l tragă mai aproape.

— Mi-am terminat argumentele ca să spun că e o idee rea, murmură

Vivienne cu buzele peste ale lui, iar Rhys zâmbi, împungându-i nasul cu al lui.

— Am făcut o grămadă de greşeli, aprecie el. Dar nu cred că asta e una dintre ele.

Şi chiar nu credea. Fiindcă orice altceva ar fi mers prost între ei – şi, Dumnezeule, putea să umple un catastif întreg cu aşa ceva – asta, cu ea, aici în braţele lui, nu era printre ele. Ştia asta mai bine decât orice altceva.

Ea se aplecă mai aproape, râcâindu-i uşor cu unghiile dosurile palmelor şi, dacă Rhys n-ar fi fost deja atât de excitat încât să-l doară, asta i-ar fi pus capac. Ca şi felul în care ea doar îşi atinse buzele de ale lui, murmurând: „Ai de gând să mă întrebi dacă poţi să mă săruţi?”.

Rhys zâmbi larg.

— O să te întreb mult mai multe,

dacă mă laşi.

CAPITOLUL 25

E a mea, murmura sângele lui Rhys, în timp ce-o săruta pe Vivi, trăgând-o după el pe scară, cu buzele ei calde şi moi, şi umede, cu trupul maleabil în mâinile lui. în sfârşit, pana mea, în sfârşit e a mea.

Se împiedicară şi se împleticiră, râzând cu buzele unuia lipite de ale celuilalt, până când ajunseră la etaj.

Rhys se opri în faţa uşii dormitorului şi Vivi, încă încolăcită pe el ca un vrej, se lipi şi mai strâns, cu buzele pe gâtul lui.

— Ce e? îl întrebă.

— A. Da.

Îndepărtându-i cu delicateţe mâna din părul lui, îşi coborî privirea spre ea, spre acele buze umflate, umede, spre acei ochi înceţoşaţi.

> > 5

— Înainte să intrăm, trebuie să ştii ceva.

O parte din ceaţa din ei se risipi.

— E o chestie oarecum alarmantă de auzit exact înainte să fii goală cu cineva.

— Nu e nimic grav, îţi garantez, zise el, aplecându-se şi atingându-i fruntea cu buzele, doar ca să nu se mai gândească la cât de aproape era gura ei, dar deodată o sărută iar, întorcându-se astfel încât ea să fie cu spatele de uşă, cu coapsele desfăcute pentru şoldurile lui.

Un sunet delicat de dorinţă scăpă de pe buzele ei când el se undui spre ea.

— E vorba despre dormitor,

murmură el, printre săruturi.

— Ce e cu el?

— Păi, ştii cum e restul casei...

— Un coşmar gotic, da.

Rhys pufni într-un râs care se prefăcu repede într-un geamăt când ea îşi încolăci un picior în jurul lui, trăgându-l şi mai aproape.

— Exact, ei bine, dormitorul e probabil apogeul acestei estetici, cum s-ar zice. Şi, oricât de impresionante ar fi fost abilităţile tale la parter, nu intenţionez deloc să aştept ca tu să redecorezi prin magie interiorul înainte să ţi-o trag, aşa că...

Vivienne se retrase uşor, privindu-l cu un soi de lumină păgână în ochi, care ar fi trebuit să-i provoace multă, foarte multă teamă.

— Rhys, zise ea, cu un zâmbet care i se întindea lent pe faţă, vrei să-mi spui că o să facem sex în dormitorul lui Dracula?

— Este... un pic ca la Dracula, da, recunoscu el, iar ea râse, lăsându-şi capul pe spate, lipit de uşă.

— Are pat cu baldachin? Te rog, spune- mi că are pat cu baldachin.

Nu numai că avea pat cu baldachin, dar numitul pat era şi pe un piedestal. Nu că s- ar fi pregătit Rhys să-i spună asta. Ea era doar la câteva clipe distanţă de a afla şi singură, la urma urmei.

Aşa că, întinzând mâna pe după ea, ţinând-o bine de mijloc ca să nu-şi piardă echilibrul, Rhys răsuci mânerul uşii.

Săruturile lui Rhys erau atât de îmbătătoare, atât de mult o distrăgeau, încât, timp de un minut, Vivi nici măcar nu remarcă încăperea în care se aflau. Ar fi putut să se afle oriunde, într-un oarecare spaţiu gol în care să existe numai ei. Aşa o făcea el să se simtă. Asa o făcuse mereu să se

simtă.

Şi deodată zări tot satinul ăla roşu.

— Oooooooo, Dumnezeule, murmură ea, iar Rhys gemu, îndoindu-şi genunchii astfel încât ajunse cu fruntea pe clavicula ei.

— Trebuia să spui asta datorită mie.

Chicotind, Vivi se desprinse din îmbrăţişarea lui ca să exploreze pe de-a- ntregul incinta în care se găsea.

Şi „incintă” chiar era termenul potrivit, deoarece încăperea era incitantă.

Deasupra era un candelabru care părea să fi fost confecţionat dintr-un soi de cristal negru, scânteind sumbru în lumina scăzută, în timp ce patul...

— Rhys, zise Vivi, lipindu-şi palma de gură. Ai dormit în ăsta în fiecare noapte?

Oftând, Rhys făcu câţiva paşi înapoi, rezemându-se de perete.

— Am dormit câteva nopţi pe canapea, doar fiindcă nu pot să mă împac cu camera asta, mărturisi el, iar Vivi nu-l putu învinui pentru asta.

Covorul de sub picioarele lor era gros şi greu, iar pe peretele îndepărtat se vedea un şemineu, pe podea mai era aşternută şi o blană de animal, plus mai multe aplice decât ar trebui să conţină vreo încăpere, dar şi un anume tablou explicit cu Circe seducându-l pe Odiseu, deasupra patului.

Patul respectiv era plasat sus, pe un piedestal, atât de sus, încât marginea lui îi ajungea lui Vivi exact până la mijloc, cu draperii în roşu şi negru încadrând salteaua masivă, care era acoperită cu...

Vivi se zgâi pe sub aşternutul din damasc.

— Satin negru? întrebă, vocea ei ridicându-şi registrul la ultima silabă.

Rhys îşi lăsă capul pe spate şi i se văzu tresăltând mărul lui Adam.

— Doar te-am prevenit!

încă zâmbind, Vivi se întoarse spre el, ridicându-şi mâinile spre nasturii bluzei.

— De ce nu m-ai adus aici până acum?

— De ce nu te-am adus în sinistra şi înspăimântătoarea temniţă sexuală în care dorm eu? o întrebă, tinându-şi mâinile la spate, chiar dacă ochii lui rătăceau peste ea într-un fel care-i înfierbânta sângele lui Vivi. Nu pot să-mi închipui, adăugă el.

— Poate că mi-ar fi plăcut, zise Vivi, scoţându-şi bluza şi plăcându-i cum i se întunecă privirea lui Rhys când îi văzu sutienul cel mai puţin sexy, cel de un roz şters, cu funda atârnată la mijloc, cel pe care nu l-ar fi îmbrăcat niciodată dacă s-ar fi gândit că o să ajungă acolo şi să se dezbrace de fată

cu el.

Privirea lui Rhys deveni cumva şi mai incandescentă.

— Cum de-am putut renunţa la tine? murmură el.

Vivi trase aer adânc în piept şi-şi desfăcu fermoarul fustei, lăsând-o să cadă pe podea, neinteresând-o că avea pe ea una dintre perechile mai vechi de chiloţi, cea cu lămâi şi portocale dănţuind pe material, nici pe departe asortată cu sutienul.

El traversă camera în câţiva paşi mari, strângând-o tare la piept, sărutând-o pe nerăsuflate.

— Spune-mi că vrei, murmură cu buzele lipite de ale ei una dintre cele mai tentante oferte din câte auzise Vivi vreodată.

— Ştii ce-mi place, răspunse ea, cu dorinţa bălţind între coapse, iar el îi zâmbi, clătinând din cap.

— Ştiu ce-ţi plăcea, o corectă el.

Vreau să aud ce vrei acum.

Ea se simţea aproape ameţită de dorinţă, copleşită, ceea ce-i dădu curaj. îi dădu îndrăzneală.

— Gustă-mă, şopti, iar pupilele lui deveniră cumva şi mai mari, şi mai întunecate.

— Of, cariad, nimic nu-mi doresc mai mult.

Se lăsă împinsă cu spatele pe saltea, fiind nevoită să se salte, din cauză că era atât de sus, iar când îşi ridică şoldurile, el îi trase chiloţii în jos, sărutându-i coapsa, genunchiul, glezna.

Se trânti pe pat, fixând cu ochii baldachinul de deasupra, care, dintr-odată, nu i se mai păru atât de caraghios, atât de exagerat.

I se păru romantic.

Dar poate era doar fiindcă buzele lui Rhys erau acolo, exact unde şi le dorea să fie, îşi arcuia trupul sub al

lui, strângându- şi degetele în părul lui, în timp ce gura lui o făcea să se destrame de tot.

Orgasmul veni pe furiş şi Vivi se ţinu de părul lui, ghemuindu-şi trupul, gâfâindu-i numele, tremurând şi transpirând.

El se trase, cu gura umedă, după care începu să scotocească prin noptieră.

— Mai vrei? o întrebă.

Ea ştia ce însemna întrebarea şi făcu semn că da, iar el suspină uşurat, scoţând din sertar un prezervativ.

Existau descântece, Vivi ştia, despre care se presupunea că ar acţiona ca o protecţie, însă Elaine le dădăcise atât pe Vivi, cât şi pe Gwyn că, atunci când venea vorba despre corpurile lor, totdeauna trebuie să se încreadă mai mult în ştiinţă decât în magie, motiv pentru care se simţea

recunoscătoare că Rhys era pregătit.

Ridicându-se puţin, Vivi duse mâna la spate şi-şi descheie sutienul, facându-l pe Rhys să scoată un geamăt şi să se repeadă la ea, cuprinzându-i un sân cu mâna şi prinzându-i sfârcul între buze, iar Vivi icni, lăsându-se în spate, sprijinită în palme.

— Am visat asta, îi murmură el pe piele. Cât eşti de delicată! Cât de frumoasă!

Mai murmură şi altceva, ceva în galeză şi, chiar dacă Vivi nu înţelese cuvintele, trupul său înţelese tot. Orice ar fi spus, era ceva obscen şi, chiar dacă abia îşi dăduse drumul, se pomeni întinzându-şi spre el mâinile lacome.

Era ceva decadent în faptul de a fi goală, desfăcută în faţa lui, în timp ce el era complet îmbrăcat, însă acum ea îşi dorea mai mult. îşi dorea să-l vadă,

să-l simtă.

Rhys înţelese clar ce voia, fiindcă se ridică şi-şi trase puloverul peste cap, ducându-şi apoi mâinile spre nasturele blugilor. Vivi se propti în coate, urmărindu-l cu o privire avidă. Părul de pe pieptul lui era des, cârlionţat în jurul sfârcurilor, rărindu-se pe măsură ce se apropia de talie.

Vivi se ridică în capul oaselor, ca să-i poată urmări cu unghia acea linie a părului, savurând felul în care el închise ochii pentru câteva clipe, respiraţia tremurată din momentul în care ea îi trase fermoarul în jos, strecurându-şi mâna înăuntru ca să-i cuprindă scula în palmă.

O simţi tare şi groasă în mână, ceea ce o făcu să-şi spună că o să moară dacă n-o simte înăuntrul ei.

— Acum, Rhys, acum, te rog!

Nu avu nevoie să-i spună de două ori.

Vivi auzi cum sfâşie ambalajul, îi simţi mâna între coapse, după care el era acolo, împingându-se înăuntrul ei.

Trecuse ceva timp, aşa că ea se încordă pe moment, dar el nu se grăbi, începând cu împunsături superficiale, şoptindu-i în ureche cu răsuflarea fierbinte.

— Fă-o cum îţi place, Vivienne.

Rhys nu avu nevoie decât de cea mai uşoară atingere ca să se trântească pe spate, iar Vivi îi urmă cu uşurinţă mişcarea, proptindu-şi palmele pe pieptul lui când se ridică deasupra, potrivindu-şi unghiul, simţindu-l adânc în ea, lăsându-şi capul pe spate, cu părul mângâindu-i spinarea.

După care mâna lui ajunse acolo, în locul în care li se întâlneau trupurile, mişcând-şi degetele cu pricepere, iar Vivi îşi simţi din nou orgasmul, pereţii ei interiori strângân- du-l, în timp ce

el gemea şi se înfigea, sincronizându-se cu fiecare unduire a şoldurilor ei.

Aproape imediat ea ajunse la culme, deschizând gura ca într-un ţipăt mut. Rhys se ridică în şezut sub ea, ţinând-o strâns de spinare, încordându-şi degetele pe pielea ei, revărsându-i numele dintre buze când îşi dădu drumul.

Ea se prăbuşi peste el, iar Rhys căzu la loc pe saltea, încă ţinând-o strâns, încă afundat în ea. în timp ce încerca să-şi recapete suflul, Vivi îşi dădu seama că nu exista termen de comparaţie cu celelalte ocazii în care făcuseră sex, nici măcar cu una.

Nu existau amintiri, nici trecut. Doar clipa asta. Doar prezentul. Doar el.

Gemând, Rhys o întoarse pe o parte, ieşind din ea chiar în timp ce-i mângâia coapsa cu palma, ca şi cum nu s-ar fi putut opri din a o atinge, şi

Vivienne ştia că era probabil o prostie să se simtă atât de fericită când lucrurile o luau într-o direcţie atât de greşită, dar ăsta era riscul când aveai mai multe orgasme.

Râse un pic ca pentru ea, cu ochii pe baldachinul cu adevărat caraghios al patului lui Rhys, care, de alături, se trânti pe spate, întorcând capul ca s-o privească.

— Chicotitul ăsta ar face bine să nu se refere la capacităţile mele, zise el, cu răsuflarea încă tăiată.

— Niciodată, îl asigură ea, cu un scuturat energic din cap. Se referă numai la mobila ta.

— A, replică el. în cazul ăsta, dă-i înainte. E un dormitor cu adevărat ridicol pentru un adult.

— Toate dormitoarele din casa tatălui tău arată aşa? se interesă Vivi, rostogolindu-se pe o parte. Rhys o privi, mijindu-şi uşor ochii.

— Vrei să-ţi dai seama dacă am crescut cu un pat cu baldachin?

— Un pic, răspunse Vivi, ţinându-şi degetul mare şi arătătorul la o depărtare minusculă.

Rhys zâmbi atunci, o expresie care, ca totdeauna, îl făcea să arate mai tânăr şi mai delicat, iar Vivi îşi dori să nu-l fi plăcut într-un asemenea hal, îşi dori ca Vivi, cea de 19 ani, să nu-l fi văzut pe câmpia aia, dăruindu-i inima întreagă cu ambele mâini.

Dar asa ceva nu era adevărat. Şi ea o ştia.

CAPITOLUL 26

— E un pic prea evident?

Rhys se răsuci de pe locul lui, pe

canapeaua lui Vivienne, văzând-o oprită în pragul dormitorului ei, cu o mână în şold, în seara asta, nu mai erau buline, nici cireşe: purta o rochie neagră, care-i accentua fiecare curbură, ciorapii dres în dungi mov şi negre iţindu-se deasupra cizmelor negre înalte, iar pe cap îi stătea cocoţată o pălărie de vrăjitoare, peste părul care-i cădea liber pe umeri.

În ultima săptămână, Rhys o văzuse goală în numeroase rânduri, o avusese deasupra şi dedesubtul lui, în patul lui, în al ei şi, într-o extrem de memorabilă întâlnire, pe treptele casei lui, însă chiar şi-aşa i se tăie respiraţia când o văzu acolo, atât de al naibii de frumoasă şi, ceva şi mai letal, adorabilă, încât fu ispitit să-i propună să rămână acasă în seara asta şi să nu meargă la Târgul de Toamnă, ce dracu’ o mai fi şi ăla.

— Cred c-ar trebui s-o porţi în

fiecare zi, rosti el acum, ridicându-se de pe canapea şi oprindu-se în faţa ei, proptindu-se cu mâinile de tocul uşii, deasupra capului ei. Sau măcar în fiecare seară, adăugă.

— Cred c-aş putea să mă las convinsă, replică Vivienne, ridicându-şi faţa ca să-l sărute. Dar ce primesc în schimb?

— Aş putea să-ţi ofer o avanpremieră, propuse Rhys, desprinzându-se de cadrul uşii şi ducându-şi mâinile spre rochia ei, începând să i-o ridice uşor pe coapse, în timp ce ea râdea.

— Dacă întârziem la târg, Gwyn o să ne omoare, avertiză ea, deşi începuse deja să-i descheie nasturii de sus ai cămăşii şi să-şi târască unghiile de-a lungul lănţişorului de la gâtul lui.

— Eşti amabilă să-mi mai explici o dată ce presupune asta, de fapt? Va trebui să mă aplec după mere cu

mâinile la spate sau ce?

— Sigur e şi asta în program, răspunse Vivienne, pe lângă faptul că trebuie să bei cidru şi să ne ajuţi, pe mine şi pe Gwyn, să vindem marfa vrăjitorească la tarabă. Ea şi mătuşa Elaine rup totul în fiecare an la târgul ăsta. Şi avem ocazia să mâncăm plăcintele de casă cu mere caramelizate ale doamnei Michaelson, care sunt atât de bune, încât cred că s-ar putea de fapt să fie vrăjitoare, deşi Elaine jură că nu e şi că de vină e doar cantitatea de unt pe care o foloseşte şi... a!

Rhys îi ridicase rochia suficient cât să-i strecoare degetul mare între picioare, abia atingându-i mătasea umedă a chiloţilor şi, ridicându-şi mâna mai sus, îi atinse pielea goală, caldă.

Scăpând un geamăt, Rhys îşi lăsă capul să cadă pe umărul ei.

— Aş fi ajuns să mă aplec după mere fără să ştiu că, de fapt, ciorapii ăştia nu sunt cu chiloţi? Eşti o femeie de-a dreptul crudă, Vivienne.

— Nu, aveam de gând să te las să mă pipăi în căpiţa de fân.

— Nici măcar nu prea ştiu ce e aia o căpiţă, dar cred că deja ar putea fi partea mea preferată din Târgul ăsta de Toamnă.

Aplecându-se, Rhys o sărută din nou, prinzându-i buza de jos între ale lui şi sorbind-o uşor, făcând-o să suspine şi să se îndese mai mult în el.

Croiala înaltă a rochiei îl împiedica să-i atingă atât de multă piele pe cât ar fi vrut, dar se mulţumi să-şi plimbe dosul degetelor pe curbura sânului ei şi, ca prin ceaţă, se întrebă cam cât ar trebui s-o mângâie ca să- i fie suficient. în vara aceea o avusese timp ce trei luni, dar nici măcar pe departe nu-şi astâmpărase setea de

ea, încă se simţise subjugat de ea în acea ultimă zi la fel de mult ca în prima.

Şi ştia că şi de data asta, când avea să plece, va fi la fel. Puteau ei să discute cât voiau despre cum „să şi-o scoată din minte”: ăsta nu era un lucru peste care să poată trece cineva.

Ai facut-o altădată, o să te descurci şi de data asta.

Pentru că era nevoit. Căzuseră de acord asupra faptului că nu aveau un viitor împreună, că trebuiau doar să savureze prezentul deocamdată, numai că, ori de câte ori o atingea, ori de câte ori o săruta, îi venea greu să-şi mai amintească asta.

Vivienne se desprinse din sărut şi, cu ochii strălucitori, îl făcu să se lase în genunchi.

Rhys se lăsă împins fără cea mai mică împotrivire, atacând marginea

din dantelă a ciorapilor ei ca pe cea mai muşcabilă parte a coapselor. Şi chiar muşcă, savurând sunetul întretăiat al respiraţiei ei, în timp ce întindea mâna să se prindă de tocul uşii, felul aproape dureros în care-l trăgea de păr.

îşi ridică privirea de-a lungul trupului ei, în timp ce depunea un sărut pe locul în care tocmai o muscase.

— îţi mai faci griji că întârziem?

— Nici măcar un pic.

Poate că Vivienne nu-şi făcea griji, iar lui al naibii de sigur că nu-i păsa, însă ea avusese dreptate în legătură cu Gwyn. Când, până la urmă, ajunseră la Târgul de Toamnă, cu aproape o oră mai târziu decât promiseseră, verişoara lui Vivienne îi aştepta în parcare, cu braţele încrucişate pe piept. La fel ca Vivienne, ea se hotărâse să aleagă o

costumaţie vrăjitorească de gală, chiar dacă purta o pereche de cizmuliţe înalte până la gleznă, de un portocaliu aprins, iar ciorapii îi erau verzi.

— Am încurcat-o, zise Vivienne, dar Rhys ridică din umeri, în timp ce-şi descheia centura de siguranţă.

— O să dau vina pe tine. îi spun lui Gwyn că mi-ai cerut să te servesc înainte de plecare.

— Aţi întârziaaaaat! intonă Gwyn, când Vivienne coborî din maşină.

— Da, ştiu, răspunse Vivienne, fluturându-şi mâna, am...

— Vivi, străluceşti mai tare ca un dovleac de Halloween, deci cred că ştiu ce-ati făcut.

Rhys fu nevoit să se abţină din răsputeri să nu arboreze o expresie îngâmfată când Vivi îi aruncă un zâmbet aproape timid, dar în mod evident nu reuşi, fiindcă Gwyn îşi

dădu ochii peste cap spre amândoi şi le întoarse spatele.

— Sunteţi scârboşi, mormăi ea, însă Rhys o văzu cum îi zâmbea lui Vivienne în timp ce-o lua de braţ, trăgând-o mai aproape, în timp ce înaintau spre câmpul pe care se ţinea festivalul, ciocnindu-şi şoldurile între ele.

Rhys le privi cum mergeau, cu capetele apropiate, şi-i apăru din nou acea senzaţie de smulgere din piept, amintindu-i că locul lui Vivienne era aici. Ea era acasă în orăşelul acesta în care trăia de generaţii familia ei, îşi făcuse o viaţă aici, în timp ce, pe el, oraşul de baştină aproape că-l sufocase.

încă un lucru care-i amintea de cât erau de diferiţi.

>

Dar când ea îl privi peste umăr şi-i zâmbi, cu acel zâmbet de soare care-i făcu inima să tresalte în piept, nu mai

fu atât de sigur că-i păsa.

Târgul de Toamnă fusese mereu unul dintre lucrurile preferate de Vivienne în zilele premergătoare sărbătorii de Halloween în Graves Glen. Se ţinea mereu

>

pe acelaşi câmp, printre coline, totul fiind împrejmuit cu luminiţe şi lampioane din hârtie, iar aerul mirosea a grătar, popcorn şi scorţişoară. Şi chiar dacă, sigur, oamenii veneau cu copiii, nu era aceeaşi atmosferă de familie ca la Ziua Ctitorului. Era ceva mai liber aici, ceva destul de păgân.

în seara asta, cerul era mai mult senin, doar câţiva nori gonind prin dreptul lunii, în timp ce ambala în mătase o pereche de cărţi de tarot pentru o femeie, la taraba lui Gwyn, Vivi se pomeni fredonând fericită în sinea ei.

— Ai enervanta alură a unei femei fericite după o partidă de sex formidabil, remarcă Gwyn, după ce plecă clienta. Nu mai aştepta nimeni la rând, aşa că sări cu fundul pe tarabă, lăsându-şi picioarele lungi să se bălăngănească.

— Aşa e, confirmă bucuroasă Vivi. Şi enervantă, şi fericită, şi după o partidă de sex formidabil.

— Da, observ, comentă Gwyn, dar zâmbind şi întinzându-se să-i tragă un mic şut cu o cizmuliţă portocalie. îl meriţi!

— Cam da, la drept vorbind, recunoscu Vivi, deja scrutând mulţimea cu privirea după Rhys. Şi, imediat cum îl zări, croindu- şi drum spre ea cu câteva pungi din hârtie cerată în mâini, zâmbind în clipa în care li se întâlniră privirile.

O, Doamne, simţi zâmbetul acela în tot corpul. îşi petrecuse ultimele

câteva zile împreună cu Rhys satisfăcându-şi reciproc toate poftele imaginabile, făcând orice-şi doreau, trupurile lor reluând totul exact din momentul în care rămăseseră cu nouă ani în urmă.

Dar în astfel de momente, cu stomacul plin de fluturi, cu obrajii durând-o de la zâmbetul cu care-l urmărea apropiindu-se agale de ea, se gândi îngrijorată că poate şi inima ei reluase şi ea totul de unde rămăsese.

— Sper că asta voiai, cariad, zise el, întinzându-i una dintre pungi. Ai fi zis că sunt din aur masiv, după ce coadă era la ele.

— Mulţumesc, zise Vivi, dăruindu-i pungii acel gen de privire rezervată de obicei pentru Rhys. Visez la astea tot anul.

— Şi asta-i pentru tine, adăugă Rhys, întinzând-i o pungă lui Gwyn, care o luă îngustându-şi doar puţin

ochii.

— îmi faci verisoara să fie foarte fericită şi îmi aduci mie plăcintă cu mere caramelizate? E clar că te străduiesti din greu să-ţi câştigi altă poreclă pe lângă „nemernic”, nemernicule.

— Trăiesc cu speranţa, replică Rhys, rezemându-se de tarabă, desfăcându-şi punga din hârtie cerată şi începând să muşte din porţia lui de plăcintă.

Vivi aşteptă, urmărindu-l din ochi, după care avu un zâmbet superior când expresia lui deveni uşor visătoare.

— Bun, acum înţeleg de ce era o asemenea coadă, zise el şi mai muşcă o dată. Vivienne, regret, dar te părăsesc pentru femeia care face plăcintele astea.

— Are 90 de ani.

— Chiar şi-asa.

Chicotind, Vivi muşcă în sfârşit din plăcinta ei, închizând ochii de plăcere când gustă amestecul de caramel sărat, aluat untos şi mere cu scorţişoară.

— Bine, în regulă, însoară-te cu doamna Michaelson. Doar ai grijă să mă inviţi la nuntă şi să se servească din astea, da?

— Ne-am înţeles, zise el, întinzându-se să-i strângă mâna. Când Vivi i-o prinse, Rhys o trase spre el, săltând-o pe tarabă ca s-o poată săruta, iar ea râse cu buzele lipite de ale lui, cu gust de zahăr şi de sare.

Când se desprinse, Vivi observă că Gwyn îi urmărea cu o expresie neobişnuită pe chip şi, dintr-odată, un pic ruşinată, îşi şterse o fărâmiţă de aluat din colţul gurii.

— Ce e?

— Nimic! răspunse Gwyn, ridicând ambele mâini, dar zâmbea într-un fel

care, din experienţa lui Vivi, însemna că aveau ele să stea de vorbă mai târziu.

După ce-şi termină plăcinta, Rhys îşi şterse palmele şi apoi bătu cu degetul una dintre perechile de cărţi de tarot de pe coltul tarabei.

— Astea sunt creaţia ta?

Sărind jos din locul în care se cocoţase, Gwyn făcu semn din cap că da şi se opri în faţa lui Rhys.

— Vindem o grămadă de perechi de cărţi în prăvălie, dar astea desenate de mâna mea se vând cel mai bine.

— Modestie scrie pe fruntea ei, o tachină Vivi, înghiontind-o pe Gwyn, care-i răspunse şi ea cu un ghiont. Ştii să citeşti în cărţi? îl întrebă apoi pe Rhys.

El scuturră din cap, rezemându-se cu ambele coate pe tejghea.

— Am un soi de înţelegere rudimentară a unora dintre ele, dar,

nu, nu e nici pe departe specialitatea mea magică.

Zona lor de târg era încă destul de moartă, aşa că Gwyn îi aruncă o privire lui Vivi,

— Te superi dacă-i citesc eu? Poate ne-ar ajuta cu toată – îşi coborî vocea – povestea cu blestemul.

— Dă-i bătaie, aprobă Vivi, apoi îşi întoarse privirea spre Rhys. Dacă vrei şi tu?

— Nu văd de ce nu, răspunse el, destul de vesel. Eu şi Vivienne n-am făcut niciun progres pe frontul ăsta.

Nu că n-ar fi încercat. Nu stătuseră numai de sex.

Bine, stătuseră mult de sex, dar, printre picături, se adânciseră în cercetări, cel mai mult pe laptopul lui Vivi, din moment ce ea nu mai avea încredere în prezenţa lor împreună în sala de lectură de la bibliotecă. Şi, dat fiind cât de rău se supărase

doamna doctor Arbuthnot după faza cu Lumânarea
Euridice, probabil că oricum nu li s-ar fi permis accesul.

Deocamdată, Vivi ştia despre blesteme mai mult decât crezuse vreodată. Ştia cele mai bune faze ale lunii în care să arunci blesteme, ştia că pelinul le întăreşte efectul, ştia că în 1509 o vrăjitoare izbutise să blesteme nu doar un oraş, ci şase principate germane deodată.

Dar ceea ce nu ştia era cum să ridice un blestem.

Tipic, fiindcă tocmai aceasta era partea pe care vrăjitoarele preferau s-o lase nedesluşită.

Absentă, se duse la celălalt capăt al tarabei, rearanjând sortimentul de lumânări, asigurându-se că afişul cu CEVA PERICULOS – VIZITATI-NE ÎN ORAŞ stătea drept şi, abia când Rhys o strigă pe nume, îşi întoarse privirea

spre ei.

Rhys ţinea în mână Steaua, cartea ei, zâmbind.

— Pare să fie semn bun.

Vivi se duse spre ei şi se aplecă peste tarabă, smulgând cartea din mâna lui Rhys.

— Depinde de locul în care e aşezată, zise ea, iar Gwyn ciocăni cu degetul în locul în care fusese aşezată cartea.

— Mergem pe varianta simplă, trecut, prezent şi viitor. Tu eşti prezentul, evident.

— Evident, repetă Vivi, şi întâlni din nou privirea lui Rhys. El îi zâmbea în felul acela care era în acelaşi timp dulce şi mândru şi, de asemenea, o făcea cumva să-i cunoască toate gândurile obscene.

Era, cu adevărat, unul dintre zâmbetele ei preferate de pe întreaga planetă.

Gwyn tocmai întorcea a treia carte, cea pentru viitor, în timp ce Vivi o privea pe cea reprezentând trecutul. Rhys trăsese acolo îndrăgostiţii, de asemenea nicio surpriză, dar când Gwyn aşternu cea de-a treia carte, o privi încruntată.

— Of, împăratul.

— Nu e rău, obiectă Vivi, dar când văzu versiunea pe care o trăsese Gwyn, fu nevoită să recunoască faptul că arăta un pic cam prevestitoare de rău. înfăţişa un bărbat într-un costum de culoare închisă, aşezat pe un tron din lemn care părea cioplit dintr-un trunchi de copac străvechi. Avea fire argintii în barbă şi se încrunta la ei din carte, cu un toiag greu din abanos în mână.

— Nu e rău, încuviinţă Gwyn, bătând cu degetul cartea. Doar că, ştii tu. Autoritate. Reguli, organizare.

— Tatăl meu, o completă Rhys, iar

Gwyn încuviinţă, ridicând cartea.

— Exact, reprezintă pe de-a întregul...

— Nu, exclamă Rhys şi ceva din vocea lui o făcu pe Vivi să-şi ridice privirea spre el.

Se întorsese şi privea prin mulţime, cu înfăţişarea întunecată, cum un bărbat brunet îmbrăcat în negru îşi croia drum
prin târg spre ei, cu mătuşa Elaine urmându-l la câţiva paşi distantă.

Rhys se întoarse spre Vivi, cu o expresie gravă în ochi.

— E tatăl meu. E aici.

CAPITOLUL 27

Lui Rhys i se păruse ciudat s-o vadă

pe Vivi în casa tatălui lui, dar asta nu era nimic în comparaţie cu vederea tatălui său în casa lui Vivi.

în fine, în casa mătuşii ei, teoretic vorbind, dar putea la fel de bine să însemne şi casa lui Vivi, la cât timp îşi petrecea ea acolo, la cât de firesc stătea la masa din bucătăria mătuşii ei, cu o cană de ceai aburind în dreptul cotului.

Simon arăta ceva mai puţin firesc, dar, ca să respectăm adevărul, tocmai fixa cu privirea un motan vorbitor.

— Recompense? întrebă Torcival, încercând să împungă cu capul braţul lui Simon. Recompeeenseee?

— Ce naiba e monstruozitatea asta? se miră Simon, trăgându-şi braţul înapoi chiar în timp ce Gwyn se ridica de pe scaunul ei, venind să culeagă motanul de pe masă.

— Nu e o monstruozitate, e un copilaş scump. Deşi ar cam trebui să

mai lucrăm la manierele lui la masă.

— Mama, toarse Sir Torcival, privind-o cu adoraţie pe Gwyn în timp ce ea îl scotea din încăpere, iar Rhys îşi văzu tatăl cutremurându-se puţin înainte de a întinde mâna spre cana cu ceai pe care i-o adusese Elaine. O dusese până la jumătatea drumului spre gură, când se răzgândi şi o trânti la loc pe masă, atât de tare, încât împroşcă pe lângă.

— Nu e otrăvit, zise Elaine, venind să se aşeze lângă Vivi şi bătându-şi uşor pe umăr nepoata.

Pufnind, Simon scoase o batistă din buzunar şi tamponă cu ea ceaiul vărsat.

— Dată fiind predilecţia acestei familii de a face rău membrilor familiei mele, îmi puteţi înţelege îngrijorarea.

— Taţi, protestă Rhys, pe un ton scăzut, dar Simon îl fulgeră cu o

privire pe care Rhys o văzuse de o mie de ori până atunci, un amestec de enervare şi avertisment, plus o aproape imperceptibilă nuanţă de uluire, ca şi cum lui Simon nu i-ar fi venit să

5

creadă că acesta era fiul lui.

— Greşesc? îl întrebă el pe Rhys. Eşti sau nu eşti sub influenta unui blestem aruncat chiar de sabatul acesta?

— A, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Elaine, amestecând o linguriţă de miere în ceaiul ei. Noi nu suntem un sabat. Suntem o familie. Iar blestemul acesta a fost în foarte mare măsură accidental, aşa cum au explicat atât Vivi, cât şi Rhys.

Simon pufni la auzul cuvintelor ei, îndreptându-şi spinarea pe scaun.

— Nu există blestem accidental. Iar acum, graţie acestei nesăbuinţe,

întreg oraşul acesta, moştenirea familiei mele, este şi el blestemat, din câte se pare. Acum, din ceea ce înţeleg, au rezultat mai multe accidente, plus eliberarea unei fantome şi, de asemenea, acest coşmar viu pe care-l numiţi motan.

Gwyn, care tocmai se întorsese, se rezemă de cadrul uşii care despărţea bucătăria de hol şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Pe bune, cumetre, mă doare-n cot de al cui tată eşti şi de cât de şmecher eşti ca vrăjitor, dar dacă mai spui porcăriii despre motanul meu, te arunc personal în şuturi de pe muntele ăsta.

Simon începu să se cam învineţească la faţă, aşa că Rhys veni de la locul lui, de lângă soba de gătit, ridicându-şi mâinile.

— Bine, haideţi să ne calmăm şi să

ne concentrăm asupra problemei curente.

Dumnezeule, vorbise ca Wells! Ce coşmar.

3

Vivi îşi drese glasul, îşi trase un picior sub ea şi-l privi pe Simon peste masă.

— Facem tot ceea ce putem ca să înlăturăm blestemul, domnule Penhallow. Noi toţi, chiar şi Gwyn. Ne străduim să îndreptăm situaţia.

— Şi ce anume ati făcut? se interesă Simon. Tonul lui încă era glacial, dar cel puţin nu mai arunca săgeţi din ochi spre Vivienne. Slabă consolare.

Vivienne strânse din buze şi-şi îndesă după ureche o şuviţă de păr înainte de a-i răspunde.

— Păi, am făcut cercetări.

— în cărţi? întrebă Simon, împreunându- şi sprâncenele, ceea ce-l făcu pe Rhys să se încrunte.

— De ce spui „cărţi” pe tonul ăsta? Ţie îţi plac cărţile. Dacă ai fi putut să faci cărţi în loc de copii ca mine şi ca Bowen, cred că ai fi preferat. L-ai fi păstrat pe Wells, evident.

— Pentru că răspunsul la acest gen de magie nu poate fi găsit în cărţi, ripostă Simon, fulgerându-l pe Rhys cu o privire mânioasă. Blestemele reprezintă o magie complicată, complexă. Nu există o soluţie universală. Leacul este inclus în însusi blestemul aruncat. în motivele pentru care a fost aruncat, în puterea întrebuinţată. Toate acestea, trebuie să adaug, ţi le-aş fi spus dacă m-ai fi prevenit în legătură cu ceea ce se petrecea aici.

— Am încercat, îţi aminteşti? protestă Rhys, îndesându-şi mâinile în buzunare. Iar tu mi-ai spus că e ceva caraghios să cred măcar că am fost blestemat.

— Da, mă rog.

Simon îşi coborî privirea, îşi scuturã cu un bobârnac o scamă imaginară de pe haină, iar Rhys se întrebă dacă aşa aveau să se desfăşoare mereu aceste mici discuţii, cu el vrând să strige la tatăl lui.

— Ideea rămâne că, de îndată ce ai ştiut ce se întâmplă, trebuia să mă fi informat.

— Cum aţi aflat? se interesă Vivienne, aplecându-se puţin. Dacă nu vă supăraţi că întreb.

— De la fratele meu, răspunse Rhys, după care întoarse capul spre Simon, cu sprâncenele ridicate. Presupun că aşa e, nu? Eu i-am zis lui Wells, iar el ţi-a zis ţie?

— Llewellyn era îngrijorat pentru tine, răspunse Simon, iar Rhys gemu, azvârlindu-şi mâinile în sus, promiţându-şi că, data viitoare când îsi va mai vedea

fratele cel mare, va avea în meniu şi fratricidul.

— Trebuia să-l fi sunat pe Bowen, ştiam eu.

— N-ai glumit cu chestia aia despre familia disfuncţională, o auzi el pe Gwyn murmurându-i lui Vivienne, care o sâsâi.

Ridicându-se de pe scaunul ei, Elaine îşi desfăcu palmele, făcând să-i sclipească inelele în lumina slabă.

— Cine trebuia cui să-i spună nu este problema noastră în momentul de faţă. Este un lucru bun de ştiut despre magia blestemului. Ne oferă un punct de pornire.

— Ceva mai mult decât cărţile, da, încuviinţă Simon, după care îşi ridică privirea spre Rhys, cu o expresie întunecată. Eşti aici de aproape două săptămâni, băiete, ce altceva ai mai făcut, în afară de răsfoitul unor volume inutile?

Rhys evită s-o privească pe Vivienne, ştiind că, dacă-şi întorcea numai pentru o clipă ochii spre ea, tatăl lui ar fi înţeles imediat exact ce făcuse Rhys.

— Am mai lucrat la înlăturarea unora dintre efectele blestemului, răspunse, pe un ton egal, şi până şi Gwyn reuşi să nu pufnească în râs auzindu-1. Şi era adevărat, el şi Vivienne îşi petrecuseră ceva timp stingând diverse incendii provocate de blestem.

Totuşi, el ştia că nu era suficient. Ştia că ar fi trebuit să ia totul mai în serios. Doar că era foarte uşor să se lase distras de ea, foarte uşor să se lase prins în a fi împreună, iar toate acestea îi lipsiseră prea mult lui Rhys, ca să poată renunţa acum la ele.

Chiar dacă asa ar fi trebuit.

întorcându-se spre Elaine, Simon se aplecă, proptindu-se cu palmele de

masă.

— Există vreo sursă suplimentară de putere din care să se fi alimentat vreunul dintre membrii familiei voastre? Vreun strămoş îngropat aici, ceva de genul acesta.

Elaine încuviinţă, împingându-şi cu degetul ochelarii pe nas.

— Una, da. O anume Aelwyd Jones. A ajuns aici în aceeaşi perioadă cu slăvitul vostru Gryffud Penhallow. Dar, din câte am ştiut totdeauna, ea nu avea nimic special. Doar o vrăjitoare ca toate altele, imigrată aici, care a murit de o maladie oarecare, la fel ca multe dintre ele.

Pe chipul lui Simon apăru un licăr, dar dispăru prea repede pentru ca Rhys să-şi dea seama ce era.

— Foarte bine, zise el.

Simon se ridică, îndreptându-şi umerii.

— Trebuie să ajung înapoi acasă şi

să-mi consult propriile surse în privinţa aceasta. Rhys, cred că ar trebui să vii cu mine.

Uimit, Rhys se lăsă pe călcâie.

— Ce?

— Dacă eşti acasă, voi putea să fiu cu ochii pe orice efecte ar putea avea blestemul asupra ta. Cercetările mele vor avea de profitat.

Cuvintele erau aspre, indiferente, iar Simon nici măcar nu-l privi pe Rhys în timp ce-şi vâra mâna în buzunar după Piatra Călătoare şi, chiar dacă Rhys ştia – ştia – ce insensibil şi afurisit era tatăl lui, tot îl durea, chiar şi acum. Chiar şi după atât timp. El voia ca Rhys să vină acasă nu pentru că era fiul lui; ţinea la asta fiindcă-i alimenta interesul în ceea ce iubea cu adevărat: magia însăşi.

— Vreau să mă ocup de situaţie aici, răspunse Rhys, pe un ton

surprinzător de egal şi, când tatăl lui răspunse doar cu un

„Aşa sa fie, îşi spuse în sinea lui ca scapase uşor. La urma urmei, Simon venise tocmai

din Ţara Galilor, mai mult sau mai puţin, doar ca să-l certe, iar acum îsi încheiase

misiunea şi pleca. Cu siguranţă că în trecut ar fi fost mai rău.

Dar deodată Simon se opri, lăsându-şi uşor degetele pe masă.

— Sper că prezenţa fiului meu nu vă va distrage de la importanta afacere de a vinde cristale şi tricouri fanteziste.

— Taţi, începu Rhys, dar Vivienne deja se ridicase.

— Noi chiar vindem o mulţime de cristale şi de tricouri fanteziste, zise ea, proptindu-se la rândul ei cu palmele de masă. Mai vindem şi grimoare false şi dovleci din plastic şi

pălării ascuţite. Tot tacâmul, pe bune.

Cutele din jurul gurii lui Simon se adânciră, însă el nu spuse nimic, nici măcar când Vivienne continuă, zâmbind.

— Şi, cu toate astea, suntem vrăjitoarele care au reuşit să vă blesteme fiul, iar dumneavoastră[3] nici n-ati avut habar[*] că s-a întâmplat una ca asta. Aşa că, poate, ar fi bine s-o lăsaţi un pic mai moale.

Zâmbea în continuare, dar privirea îi era aspră şi obrajii uşor îmbujoraţi şi, zău aşa, cum ar putea un bărbat să nu fie îndrăgostit nebuneşte de ea?

Vivienne îi aruncă o privire şi, fiindcă Rhys era destul de sigur că i se revărsau inimioare din ochi, ca în desenele animate, se ridică, făcând semn cu capul spre tatăl lui.

— Te conduc, da?

Simon încă o privea pe Vivienne,

dar după câteva clipe încuviinţă şi porni spre uşă. Conducându-şi tatăl, Rhys se opri pe treapta de sus a verandei.

— îmi pare rău pentru călătoria irosită, îi zise.

Simon se întoarse şi-l privi, iar Rhys îi văzu cutele din jurul gurii, adânc sculptate, golurile de sub pomeţi.

— Rhys, rosti Simon, după care clătină din cap, având deja în mână Piatra Călătoare. Ai grijă de tine.

— Totdeauna am, răspunse el, dar abia îi ieşiră cuvintele de pe buze, că tatăl lui şi dispăru, clipind ca un bec şi lăsându-l pe Rhys singur pe verandă.

— Vrei să vin cu tine acasă?

Aha. Nu era singur.

Vivienne era în prag, încă în rochia ei de vrăjitoare, deşi la pălărie renunţase demult.

— Aş vrea, da, încuviinţă Rhys.

Drumul cu maşina de la casa mătusii ei până la casa lui le luă numai trei minute, timp în care Rhys îşi zise că nu se poate simţi decât uşurat fiindcă tatăl lui venise şi plecase atât de repede.

Că nu rămânea aici, în casă, peste noapte.

îşi lăsă cheile pe măsuţa de lângă uşă şi Vivienne îl urmă îndeaproape.

— îţi mulţumesc, zise el, întorcându-se s- o privească. Atât pentru că m-ai condus acasă ca o doamnă, cât şi fiindcă i-ai închis gura tatălui meu.

— Chiar n-a fost atât de rău, răspunse ea, ridicând din umeri. Mult mai puţin înfricoşător decât îl crezusem.

— Vivienne, fată superbă ce eşti, ai nenumărate talente, dar cel al minciunii nu se numără printre ele.

Ea zâmbi un pic la remarca asta, după care traversă încăperea şi se

opri în faţa lui.

— Vrei să plec? îl întrebă, ridicând mâna şi îndepărtându-i părul căzut peste faţă. Să- ţi las ceva timp pentru tine?

— Rămâi, zise el, luându-i mâna şi sărutându-i palma, apoi încheietura.

După care o sărută pe gură, dintr-odată, dorind-o cu disperare, simţindu-i nevoia, iar mâinile ei deja erau pe nasturele blugilor lui.

— Rămâi, murmură Rhys din nou, ştiind că nu se referea doar la seara asta, dar în loc
s-o spună, o trase după el pe canapea.

— Ştii, singurul loc în care chiar funcţionează schema asta decorativă e aici, zise Vivi, lăsându-se pe pieptul lui Rhys în uriaşa cadă cu picioare care domina baia principală.

La fel ca restul casei, baia era în nuanţe de negru şi roşu-burgund închis, dar Rhys fii nevoit s-o aprobe:

aici, atmosfera era fără îndoială mai mult romantică decât înfricoşătoare. Fireşte, aici poate contribuiau toate lumânările pe care le aprinseseră şi faptul că o avea acum pe Vivi, goală şi udă, lipită de el; dar, în orice caz, Rhys deveni deodată foarte mândru de locul acesta din casă.

— Mulţumesc, murmură iar pe tâmpla ei, sărutându-i părul ud de acolo, iar Vivi întoarse capul ca să-l privească.

— Pentru că ţi-am complimentat baia?

— Pentru tot. Pentru că i-ai ţinut piept tatălui meu.

— El te iubeşte, zise ea cu blândeţe, lăsându-şi mâna în jos şi împletindu-şi degetele printre ale lui, pe sub apă. Da, e autoritar şi cam exagerat, dar e speriat, îngrijorat. Şi nu poţi să-l învinuieşti pentru asta.

Rhys nu voia să se gândească în

clipa asta la tatăl lui şi nici nu-şi dorea să-i explice lui Vivienne că familia nu însemna neapărat persoane care să ţină la tine. Ea le avea pe Elaine şi pe Gwyn, avea parte de căldură şi iubire, şi de sentimentul de acasă, şi de tot ceea ce sperase mereu Rhys să însemne tatăl lui, ceea ce nu fusese niciodată.

Ea era norocoasă.

Iar el era norocos pentru că o avea, chiar dacă nu urma să mai dureze.

CAPITOLUL 28

Vivi se trezi în dimineaţa următoare cu efemera şi tulburătoarea senzaţie de a nu sti unde se află.

întorcându-se pe o parte, îşi

îndepărtă părul căzut peste faţă şi examină draperiile grele din catifea şi fâşiile de tapet.

Era în casa lui Rhys.

în casa tatălui lui Rhys.

Tatăl lui Rhys.

Oftând, Vivi se trânti pe spate şi amintirile serii trecute îi năvăliră în minte. Simon nu se înşelase asupra faptului că ei ignoraseră blestemul sau cel puţin nu-i acordaseră câtă atentie ar fi trebuit.

Blestemaseră întregul oraş şi ce făcuseră în ultima săptămână?

Aruncă o privire spre partea de pat a lui Rhys, acum goală, simţind cum i se încălzeşte trupul de amintirile acestei ultime săptămâni. I se părea caraghios s-o numească magică, dar aşa fusese. Doar stând din nou cu Rhys, arătându-i locurile din Graves Glen, cinând cu el în apartamentul ei sau aici, în acest bizar mausoleu în

chip de casă a lui, pe care, cumva, începuse s-o simtă ceva mai primitoare.

Ba chiar îi cam plăcea baldachinul, dacă era să fie sinceră.

Numai că Simon avea dreptate: mai era doar o zi până la Halloween şi ei trebuiau să privească problema cu seriozitate.

Uşor de spus şi greu de făcut, când e vorba despre Rhys, îşi zise, dând deoparte pătura de pe ea.

Iată motivul pentru care fu oarecum şocată când coborî şi-l găsi pe Rhys în bucătărie, complet îmbrăcat, cu o pereche de ochelari de soare în adâncul V al cămăşii

>

şi în mâini cu două pahare cu cafea de luat la drum.

— ’Neaţa, draga mea, rosti el, întru totul prea voios – Vivi privi ceasul cu pendulă de pe hol – abia ora şapte

dimineaţa.

— Tu cine eşti? Şi ce-ai făcut cu Rhys Penhallow? întrebă, mijindu-şi ochii spre el, chiar dacă luă unul dintre paharele cu cafea.

— Am şi o afacere, ştii? Din când în când mă trezesc devreme şi chiar se întâmplă să mai fac şi câte o foaie de calcul, două.

— E categoric prea devreme pentru discuţii obscene.

>

Rhys zâmbi, aplecându-se s-o sărute pe vârful nasului.

— Du-te să te îmbraci şi o să-ţi povestesc în maşină despre foile mele de calcul şi dosarele codificate pe culori din biroul meu.

— în maşină? repetă Vivi, dorindu-şi să- şi fi croit dej a drum cafeaua spre creierul ei.

— Avem o misiune, răspunse Rhys şi ceva din contururile deodată ferme ale gurii lui şi din poziţia umerilor îi

spuse că era ceva legat de blestem.

După douăzeci de minute şi o convorbire telefonică cu Gwyn, Vivi terminase cu duşul, se îmbrăcase cu o pereche de blugi pe care o păstrase acasă la Elaine şi cu un pulover în dungi care de fapt era al lui Gwyn, plus cizmele ei negre de aseară, iar acum ea şi Rhys erau în maşina lui de închiriat, ieşind din Graves Glen spre nord.

— Cred că acum ar cam fi un moment fantastic să-mi spui ce implică de fapt misiunea asta, zise Vivi, ridicându-şi mâinile ca să-şi prindă părul într-un coc neglij ent.

Rhys aruncă o privire spre ea. Avea ochelarii de soare la ochi, mânecile cămăşii gri-închis suflecate, iar Vivi se întrebă cum era posibil să fi avut atâtea partide de sex cu tipul de lângă ea, dar tot să fie excitată de ceva atât de obişnuit ca antebraţele

lui în timp ce conducea. Să fi fost vreun fetiş al ei necunoscut sau doar faptul că totul o excita la Rhys?

— Mergem să scoatem fantoma aia din lumânare, îi zise el, iar libidoul ei fu lovit de un sănătos val de apă rece.

— lartă-mă, ce? întrebă ea, cu mâinile încă încremenite în creştetul capului şi elasticul pentru păr întins între două degete, fixându-l cu privirea.

— Piper McBride, răspunse el, la fel de calm şi de stăpân pe sine ca totdeauna. Vivi se încruntă la el, îşi lăsă mâinile să cadă şi părul i se revărsă la loc pe umeri.

— Ăsta ar fi răspunsul la cine, Rhys. Ce- am întrebat eu era: „Ce dracu' vrei să spui cu s-o scoatem din lumânare?" Nici măcar nu ştim unde e lumânarea aia acum.

5

— De fapt, zise Rhys, întinzându-se după paharul cu cafea, ştim.

Sorbi nonşalant din cafea şi Vivi reveni la aranjarea părului, mormăind.

— Asta-i pedeapsa pentru că nu ţi-am spus de la început despre fantomă, nu-i aşa?

— Un pic, da, zise el, după care îi dărui acea jumătate de zâmbet care mereu o lovea direct în piept. Bine, continuă Rhys, să punem cărţile pe masă. N-am putut să dorm azi-noapte şi, chiar dacă să privesc cum dormi tu e un mod preţios de a petrece timpul...

— Dubiosule.

Din nou zâmbetul acela, însoţit de o strângere rapidă de coapsă.

— M-am hotărât să scot ceva folositor din insomnia mea. Tatăl meu avea dreptate, chiar dacă spunând asta îmi vine să mor. Suntem aproape de Samhain şi trebuie să ne concentrăm asupra blestemului. Aşa

că mi-am zis în sinea mea, „Rhys, ticălos diavolesc de chipeş, care a fost ultimul indiciu cu adevărat temeinic pe care l-ai primit despre blestem?” Şi atunci mi-am amintit de tanti Piper cu al ei „Penhallow blestemat” şi mi-a venit în minte că ea ar putea să ştie mai mult decât am lăsat-o să ne dezvăluie înainte să fie absorbită de lumânare.

Vivi clătină lent din cap în semn de încuviinţare, chiar dacă simţi că-i îngheaţă stomacul la gândul de a avea din nou de-a face cu Piper.

— Bine, înţeleg toate astea, zise ea. Dar lumânarea e la Tamsyn Bligh, dacă n-o fi vândut-o deja. Şi Dumnezeu ştie unde o fi.

— E la două oraşe mai încolo, zise Rhys, cotind la stânga de pe autostradă. într-un loc numit Scorbura lui Cade.

— De unde ştii? întrebă Vivi, clipind

mirată.

Rhys îşi ciocăni nasul cu un deget lung.

— Nu pot avea încredere să fac ceva magic în Graves Glen, dar asta nu înseamnă că nu-i pot pune pe alţii să facă magie pentru mine. Mai precis, în cazul de faţă, pe fratele meu Llewellyn. Labagiul îmi e dator. Aşa că l-am sunat şi l-am pus să facă pentru mine un mic descântec de urmărire. Acum, dacă domnişoara Bligh ar fi fost deja la celălalt capăt al ţării, poate că am fi avut nevoie de un plan B, dar s-a dovedit că n-a ajuns prea departe.

— Dar chiar şi-aşa s-ar putea să nu mai aibă lumânarea, obiectă Vivi, nevrând să-şi facă prea mari speranţe, iar Rhys încuviinţă.

— S-ar putea, o aprobă el. Dar o să ardem puntea asta când o să fie cazul.

— Trecem. Se zice „o să trecem puntea asta când o să fie cazul”.

— Ha, fu singura replică a lui Rhys, iar Vivi se lăsă pe spate, pe scaunul ei, privind cum soarele dimineţii timpurii se joacă peste munţii de un mov-albăstrui, urmărind cum câmpurile lasă locul caselor, începetul cu începetul, făcând apoi loc unui oraş mai mic chiar şi decât Graves Glen.

Imediat după ce lăsară în urmă centrul, Rhys mai făcu câteva viraj e, trăgând până la urmă în fata unui conac victorian care

>

semăna cu un tort de nuntă, numai margini ca turta dulce şi acoperişuri ţuguiate, cu o cunună de frunze de toamnă împodobind usa din fată.

5 >

Oprind motorul, Rhys îşi lăsă capul, ca să poată examina clădirea prin parbriz.

— Stă la un motel? întrebă Vivi.

— Sigur asta e adresa pe care mi-a

dat-o Wells, răspunse Rhys şi, după câteva clipe de pauză, adăugă: Ştii, după ce terminăm aici, am putea să ne luăm o cameră şi...

— Rhys, îl întrerupse Vivi, privindu-l mustrător. Concentrează-te, te rog.

—Scuze, ai dreptate. Treaba cu blestemul acum, sexul mai târziu.

Coborâră din maşină în dimineaţa friguroasă şi încă puţin umedă, rouă sclipind pe tufele dense din faţa motelului, înaintară spre treptele de la intrare şi Vivi zâmbi spre micul dovleac de Halloween aşezat pe o masă din răchită, chiar lângă usă.

Clopoţeii zornăiră înăuntru când deschiseră usa de la intrare şi o blondă voioasă din spatele unei tejghele mari din lemn de stejar le zâmbi cu gura până la urechi.

— Bună dimineaţa! Cu ce vă pot fi de folos?

Vivi îşi dădu seama că nu-l

întrebase pe Rhys dacă are vreun plan pentru discuţia cu Tamsyn. Oricare hotel care se respectă n-o să-ţi ofere pe tavă numărul camerei unui client, iar Vivi nu prea ştia cât ar putea să atârne pe la recepţie în speranţa că
Tamsyn va coborî.

Rhys îi zâmbi femeii de la recepţie.

— De fapt, speram că vom putea să salutăm o prietenă, zise el, cu un accent mai pronunţat decât de obicei, iar Vivi se abţinu cu greu să-i ardă un cot în coaste.

Farmecul. Acesta era tot planul lui. Zâmbeşte, scapă câteva cuvinte în galeză, fa Chestia cu Rezematul de tejghea în timp ce părul făcea Chestia Cealaltă şi speră să iasă cum vrei. Cu alte cuvinte, Specialitatea Rhys Penhallow.

Dar înainte ca Rhys să facă măcar Chestia cu Rezematul, se auzi un

bubuit de paşi coborând pe scara masivă din dreapta lor şi Amanda – ba nu, Tamsyn Bligh – apăru deodată, practic aplecându-se peste balustradă.

— Bună, ce faceţi, voi doi? rosti ea, pe un ton atât de vesel, încât Vivi se miră că nu-i apar în jurul capului păsărele ca în desenele animate.

Dar apoi Vivi observă cât era de palidă, cearcănele adânci de sub ochi, precum şi faptul că zâmbetul ei avea o nuanţă de rictus.

Făcu semn către Rhys şi Vivi.

— Haideţi sus! Mă bucur mult că aţi venit!

Rhys îi aruncă lui Vivi cea mai elocventă privire de Ce pana mea? din câte văzuse ea vreodată, după care zâmbetul reveni, farmecul acela nonşalant, braţul i se strecură pe după mijlocul lui Vivi, trăgând- o spre scară, în timp ce femeia blondă de la

recepţie se hotăra să-şi vadă din nou de computerul ei.

— Şi noi ne bucurăm că te vedem, zise Rhys, în timp ce urcau treptele în urma lui Tamsyn, care aproape sprinta spre camera ei. în motelul acesta încă se foloseau cheile mari, clasice, Vivi remarcând că lui Tamsyn îi tremurau un pic mâinile când descuie usa.

Rhys şi Vivi o urmară înăuntru şi Vivi icni imediat în contact cu frigul din cameră, chiar dacă focul trosnea în şemineu. îşi trase în jos mânecile puloverului, peste mâini, privind în jur. Camera era întunecată, cu draperiile trase, iar acolo, în mijlocul podelei, era Lumânarea Euridice.

Tamsyn încuie uşa şi se răsuci ca un titirez spre ei.

Voi doi trebuie să mă ajutaţi!

CAPITOLUL 29

Şi de ce anume am face una ca asta?[3]

întrebă Vivi, încrucişându-şi braţele pe piept. M-ai minţit.

— Aşa e, răspunse Tamsyn, fără vreo urmă de remuşcare în voce.

Abia apoi îşi disciplină expresia, abordând una un pic mai smerită.

— Şi a fost o greşeală din partea mea, dar am avut un motiv foarte bun.

— Acela fiind? întrebă Rhys, ducându-se spre şemineu şi sprijinindu-se cu o mână de poliţa acestuia.

Tamsyn îşi plimbă privirea de la el

la Vivi şi înapoi, după care oftă.

— Bun, aveam de gând să spun ceva despre câtă nevoie aveam de o fantomă captivă ca să-mi salvez bunica sau ceva de genul ăsta, dar, în realitate, voiam doar să fac o grămadă de bani. Oamenii ar da mii de dolari pe o Lumânare Euridice cu o fantomă în ea, darămite pe una cu fantoma unei vrăjitoare! Puteam să-mi petrec toată vara în Portugalia doar cu vânzarea asta. Doar că, se opri să privească furioasă lumânarea din mijlocul camerei, se pare că nu pot să descarc chestia aia, până la urmă. E ceva în neregulă la ea.

Arătă cu un gest larg prin cameră.

— Vedeţi cât e de frig? Cât de întuneric? Aşa face în fiecare zi de când am ajuns aici şi e din ce în ce mai rău.

Vivi se apropie lent de lumânare şi imediat înţelese la ce se referea

Tamsyn.

Chestia aia radia un soi de energie întunecată care-i dădea de ştire că fantoma lui Piper ar putea fi captivă acolo încă, dar era foarte nemulţumită de asta.

— Lumânările Euridice n-ar trebui să se comporte aşa, zise Rhys cu glas scăzut, venind alături de Vivi.

— Nu mai spune! replică Tamsyn, proptindu-şi o mână în şold. Am cumpărat şi vândut tone de chestii din astea, dar asta? E complet paradită. Şi nu pot s-o arunc pur şi simplu undeva, şi în niciun caz nu vreau să le-o duc vrăjitoarelor de la colegiul vostru, aşa că am rămas blocată aici, încercând să-mi dau seama ce să fac, dar deodată aţi apărut voi doi, ca un fel de arhangheli vrăjitori.

— Aşadar, tu nu eşti vrăjitoare? întrebă Vivi, privind-o peste umăr pe

Tamsyn.

— Categoric nu, răspunse ea, cu un mic fior. Doar fac bani din chestiile lor.

— Şi minţi oamenii ca să obţii numitele chestii, adăugă Rhys, dar Tamsyn ridică din umeri.

— Nimeni nu păţeşte nimic.

— Şi totuşi, zise Vivi, aplecându-se să ia lumânarea.

Era atât de rece la atingere, încât aproape că-i ardea pielea. Tresări de durere şi trase de mâneca puloverului, acoperindu-şi mâna ca s-o poată ţine.

— De ce încă eşti atât de aproape de
Graves Glen? se interesă Vivi, întorcându- se spre ea, cu lumânarea încă îngheţându-i mâna. Aş fi crezut c-o să te depărtezi cât mai mult posibil de noi.

— Aşa era planul răspunse ea,

suspinând, după care arătă cu capul spre lumânare. Tu ai vrea să iei chestia asta într-un avion?

— Corect, bombăni Rhys, rotindu-şi privirea prin camera evident bântuită.

— Cred că putem să-ţi facem un serviciu şi să te scăpăm de ea, zise Vivi, forţându-se să aibă un ton enervat şi nu uşurat.

— Cu un important cost personal pentru noi, adăugă Rhys, pe un ton solemn şi o expresie atât de serioasă, încât Vivi abia îşi stăpâni zâmbetul.

— O, Doamne, vă mulţumesc, exclamă Tamsyn, şi umerii i se mai destinseră. Şi, serios, îmi pare rău că v-am păcălit ca să capturaţi fantoma pentru mine. Pe bune. Păreţi simpatici. Şi mi-a plăcut biroul tău.

— Mersi, răspunse Vivi. Şi, imediat, Rhys îi pune mâna pe mijloc, ghidând-o spre ieşire.

— Dumnezeule, ce uşor a fost,

murmură el, după ce ajunseră pe coridor. Apoi, privi uşile grele din lemn. Ştii ceva, adăugă, acum avem ceva timp în plus. Mă aşteptasem c-o să ne ia mult mai mult din ziua asta. Aşa că, dacă ai vrea...

— Nu, răspunse Vivi, împungându-l cu degetul în piept. Nu luăm nicio cameră. îi ducem direct chestia asta mătusii Elaine.

Oftând din rărunchi, Rhys îi cuprinse obrazul cu palma, se aplecă şi-o sărută uşor pe buze.

— Pe de-o parte ador şi pe de alta urăsc când eşti rezonabilă, Vivienne.

Bun, probabil că ar fi trebuit să ne luăm o cameră, se gândi Vivi, la mai multe ore după aceea, în timp ce stătea tremurând în pădurea de dincolo de casa lui Elaine. Ajunseseră înapoi în Graves Glen înainte de amiază, dar Elaine insistase că lucrările magice de genul acesta

trebuie făcute noaptea, sub lumina lunii, cu toate că acum, când se înghesui ceva mai mult în Rhys, Vivi se întrebă dacă nu cumva era mai degrabă predilecţia mătuşii Elaine pentru principiile estetice.

Faţă în faţă cu ea, Gwyn stătea cu genunchii strânşi la piept, privind-o pe mătuşa Elaine cum trasează un cerc din sare pe solul pădurii, cu Lumânarea Euridice în centru, încă radiind frig.

— E extrem de tare din partea noastră, remarcă Gwyn, după care îşi coborî privirea spre vestimentaţia ei. Probabil c-ar fi fost şi mai tare dacă n-aş fi avut pe mine pijamaua cu dovleci, dar, ce să-i faci?

Pufnind, Rhys îşi încolăci braţul pe după umerii lui Vivi, trăgând-o mai aproape.

— Crede-mă, după ce am văzut fantoma asta în, mă rog, în carne şi

oase, nu merge, dar după ce am văzut-o în... nici în persoană nu e bine, nu-i aşa? în orice caz, zise el, până la urmă, ridicând din umeri. Fantoma e îndeajuns de tare pentru noi toti.

— Iar fantoma asta te urăşte, da? întrebă mătuşa Elaine, cu clopoţeii de pe fustă zornăind încet, în timp ce completa cercul.

— Aşa se pare, da.

— Hmmm, mormăi Elaine, ridicându-şi ochelarii pe nas. Atunci, poate c-ar fi mai bine să te muţi mai în spate.

Rhys o privi pe Vivi, iar ea încuviinţă, amintindu-şi cum zburase el prin aer în bibliotecă şi furia din ochii fantomei din clipa în care-l văzuse. Teoria lui Elaine era că, deoarece Piper McBride fusese vrăjitoare, putea fi ceva mai receptivă la discuţiile cu cele din breaslă, mai

ales cu cele care o eliberau. Vivi îi aminti lui Elaine că şi ea contribuise la capturarea lui Piper, însă Elaine spera că Piper nu-şi va aminti şi partea asta.

— Fantomele nu au totdeauna o percepţie bună a ceea ce e în jurul lor, zisese ea. Timpul nu prea are vreo însemnătate pentru ele.

Vivi spera că are dreptate.

Rhys se ridică şi se retrase mai încolo, în întuneric, rezemându-se de un trunchi de copac. Vivi şi Gwyn se ridicară amândouă în picioare, de-o parte şi de cealaltă a cercului de sare.

— Vivi? zise mătuşa Elaine, întinzându-i o cutie din carton cu beţe lungi de chibrituri. Vrei să faci tu onorurile?

Şi aşa că, pentru a doua oară în viaţă, Vivi aprinse o Lumânare Euridice.

De data aceasta era altfel. Nu mai

era senzaţia care se strecura lent, pe măsură ce un spirit era atras înăuntru. Acum, lumânarea scânteie, făcu flacără şi, deodată, Piper McBride apăru acolo, în toată splendoarea ei plutitoare şi extrem de enervată.

Radia suficientă lumină ca să le învăluie pe toate într-o strălucire albastră-verzuie. De cealaltă parte a cercului, Gwyn făcu ochii mari.

— O, futu-i, o fantomă, murmură ea, după care îşi flutură mâinile. Adică, ştiu că urma s-o vedem, dar una e să ştii şi alta s-o şi vezi.

Piper pluti până în faţa ei şi, chiar prin lumina slabă, Vivi o văzu pe Gwyn înghiţind în sec.

— Ăăă... frumos tricou, apropo. Şi mie îmi place Nirvana.

Fantoma se întoarse încet, examinându-le pe Vivi şi Elaine şi, chiar dacă expresia feţei nu i se

schimbase prea mult, lui Vivi nu i se păru că era la fel de furioasă de data asta.

Poate că Elaine nu se înşelase.

— Sunteţi un sabat[3]? întrebă Piper, cu o voce care suna de parcă ar fi venit de departe, un efect bizar, având în vedere cât de aproape era de ele.

— Da, răspunse Vivi, chiar dacă, teoretic, nu era adevărat. Fantoma se întoarse spre ea.

— Tu, zise ea, răsfrângându-şi uşor buza de sus. Pe tine te-am mai văzut.

Simţindu-şi brusc gura uscată, Vivi îşi umezi buzele.

— Sigur. în bibliotecă.

Acum, Piper rânjea de-a dreptul.

— Cu un Penhallow.

— Exact. Tocmai despre asta voiam să vorbim cu tine, de fapt. Ai ştiut că Rhys, acel Penhallow, era blestemat. Şi ai avut dreptate. Eu sunt cea care

l-a blestemat, aşa

—N-ai fost tu.

Tonul fusese egal, aproape plictisit, aşa că Vivi se întrebă dacă a auzit bine.

—Ce? întrebă ea.

—Cunosc magia care-l înconjoară pe acel Penhallow, rosti Piper, încă plutind deasupra pământului, dar începând să semene mai mult cu o adolescentă şi mai puţin cu o înfricoşătoare fiinţă supranaturală. Şi nu a fost a ta. Sau, nu numai a ta.

—Atunci, a cui a fost? întrebă Elaine, iar Piper se răsuci din nou, ca să ajungă cu faţa spre ea.

—Există o altă magie care curge prin sângele acestui oraş, zise ea, o magie care a fost furată de familia Penhallow. Aelwyd Jones merită să se răzbune.

Aelwyd Jones.

Străbuna lui Vivi, cea îngropată în cimitirul oraşului.

întoarse capul spre Elaine, al cărei chip era încreţit de nedumerire.

— Străbuna noastră nu deţinea mari puteri magice, îi zise Elaine lui Piper. Era o vrăjitoare obişnuită, la fel ca toate femeile din familia noastră.

— A fost mai puternică decât s-a ştiut, ripostă Piper, dar Gryffud Penhallow a furat de la ea, s-a folosit de ea, i-a şters numele.

— Cum?

Vivi se răsuci pe călcâie şi-l văzu pe Rhys înaintând, exact în timp ce privirea lui Piper se fixa asupra lui şi orice trăsătură de fată obişnuită dispărea.

Ochii i se înnegriră, părul se revărsă în spate şi, cu acelaşi urlet nepământesc pe care-l auzise Vivi în bibliotecă, Piper se năpusti spre Rhys.

Fără să mai stea pe gânduri, Vivi

făcu un pas în faţă, interpunându-se între Piper şi Rhys, călcând pe cercul din sare, întrerupându-l şi simţind cum o străbate o răceală de gheaţă, care se îndesa în ea, iar vederea i se estompă şi, deodată, gândurile lui Piper, amintirile ei, i se învolburară prin minte.

Piper, în bibliotecă, cercetând istoria oraşului Graves Glen, părul ei negru atârnând deasupra unui carnet pe care scria cu cerneală violet Aelwyd Jones, Piper în căsuţă, la altarul ei, cu lumânări aprinse, rune strălucind şi un descântec, un descântec de trezire a spiritului lui Aelwyd, dar e prea mult, magia e prea puternică şi Piper simte cum o smulge, o absoarbe, după care e întuneric, e foarte întuneric şi e frig...

Vivi icni, cu frunzele scrâşnindu-i sub degete, în timp ce frigul năvălea afară din ea, inima îi bătea cu iuţeală,

iar vederea încă îi era înceţoşată, în timp ce se străduia să găsească o logică în ceea ce tocmai văzuse.

— Vivienne.

Rhys îngenunchease lângă ea – cum de ajunsese să fie trântită la pământ? – cu mâinile pe umerii ei, cu chipul palid. Vivi privi dincolo de el şi o văzu pe Piper, încă plutind deasupra lumânării, apoi cercul din sare care fusese reparat, după care o zări pe Elaine, care arăta istovită.

— N-am nimic, reuşi să spună cu o voce răguşită, chiar dacă nu era sigură că e aşa. Pe bune.

îl lăsă pe Rhys s-o ajute să se ridice, lăsându-şi greutatea pe el şi ridicându-şi privirea spre Piper.

— încercarea să iei legătura cu Aelwyd ţi- a adus moartea, zise ea, cu vocea încă hârâită, iar Piper încuviinţă, chiar dacă îl privea în continuare furioasă pe Rhys.

— N-a fost vina ei. A mea a fost. Puterile mele magice nu erau suficiente ca să rupă legăturile care o ţineau.

îşi întoarse capul spre Vivi.

—Dar ale tale au fost. Ai invocat-o cu blestemul tău, iar ea ţi-a dăruit putere, fiindcă eşti sânge din sângele ei.

— Un blestem de sânge, rosti Elaine, încruntându-se. Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva.

— E de rău? se interesă Gwyn, dar imediat clătină din cap. Bun, e o întrebare prostească, orice se numeşte „blestem de sânge” e evident de rău.

— Şi, cum facem să ridicăm blestemul? o întrebă Vivi pe Piper, care zâmbi.

— N-aveţi cum. Numai Aelwyd poate s-o facă.

— Dar ea e moartă, protestă Gwyn,

cu mâinile în solduri. Din cauza unei infecţii la urechi sau cine mai ştie de ce murea lumea pe atunci.

— Gryffud a ucis-o, ripostă Piper. Când a stors-o de puteri magice ca să alimenteze oraşul. A acoperit crima, spunând că a murit de gripă.

Gwyn clipi miratră, iar Vivi îşi aminti din nou de peştera aceea, cu magia pulsând prin undele magnetice. Nu era numai magie, ci însăşi forţa vitală a lui Aelwyd, furată de la ea.

— Şi totuşi, insistă Gwyn. Tu ai murit încercând să intri în legătură cu ea, aşa că, din câte se pare, s-o rugăm să ridice blestemul cam iese din discuţie.

— N-ar putea să-l ridice nici dacă ar vrea, răspunse Piper. Am văzut ce i s-a făcut oraşului ăsta. Oraşul ăsta, moştenirea lui Gryffud Penhallow, suferă. La fel şi moştenitorul lui Gryffud Penhallow.

Ochii ei răutăcioşi îl fixară din nou pe Rhys, care-i întoarse privirea, netulburat.

— Eu? zise el, ducându-şi o mână la piept. Nu sunt tocmai „moştenitorul” lui. Suntem o mulţime.

— Dar tu eşti cel prezent aici, rânji Piper. Iar mâine e Samhain, când voalul e mai subţire ca oricând, iar magia lui Aelwyd va avea cea mai mare putere.

Halloween. Mâine.

Vivi privi fantoma, cu sângele îngheţat dintr-odată şi stomacul strâns.

— Aşadar, spui că...

— Blestemul îşi atinge apogeul mâine seară, la miezul nopţii, zise Piper, iar zâmbetul îi deveni veninos. Mâine seară, atât oraşul, cât şi Penhallow vor muri.

CAPITOLUL 30

Vivi simţea că o doare tot corpul, în timp ce ea şi Rhys mergeau cu maşina spre casa lui. I se părea că e mai obosită decât fusese vreodată în viaţă. Un fel de oboseală intrată adânc în oase, care făcea ca lucruri simple, cum ar fi desfacerea centurii de siguranţă sau deschiderea portierei, să-i pară imposibile.

Rhys probabil că observase, fiindcă întinse mâna şi apăsă butonul ca să-i descheie centura, după care ocoli maşina până pe partea ei şi-i deschise portiera, ajutând-o să coboare.

—Vrei să te duc în braţe? o întrebă, iar ea îşi ridică privirea spre casă.

— Fără supărare, dar să fiu dusă ca o mireasă în casa asta m-ar face să mă simt ca protagonista leşinată dintr-un film de groază.

— Te înţeleg, zise Rhys, cu un mic

zâmbet, dar tot o cuprinse cu braţul în timp ce urcau treptele verandei.

— Cine-ar fi ştiut că să fii posedată pentru un moment te stoarce de puteri într- atât? zise ea, iar în timp ce descuia uşa, Rhys o privi din nou, studiindu-i chipul.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Teoretic, da. Cel puţin trupeşte, doar că era istovită. însă inima o durea.

Mâine seară, atât oraşul, cât şi Penhallow vor muri.

Vocea lui Piper îi răsuna nespus de clar în minte şi vedea ochii fantomei arzând, în timp ce-l priveau cu ură pe Rhys.

Rhys, care fluiera în timp ce intrau în casa.

Vivi îi urmă, îl văzu cum îşi azvârle cheile pe măsuţă, după care intră în bucătărie, ieşind apoi cu două sticle de apă.

— Acum, măcar, dacă Piper a zis ce-a avut de zis, poate n-o să mai bântuie biblioteca, remarcă Rhys, probabil singurul lucru bun reieşit din noaptea asta. De îndată ce- şi livrase declaraţia, dispăruse, iar Lumânarea Euridice se făcuse praf. Vivi simţea că de data asta ea se dusese pentru totdeauna, fără să mai fie nevoie de farmece de legare. Cu toate acestea, o întrista gândul la acea vrăjitoare inteligentă, talentată, care- şi simţise puterile scurgându-se încetul cu încetul, în timp ce încerca o lucrare magică întru totul prea puternică pentru ea. I se părea că e mare păcat.

Rhys îi înmânănă lui Vivi o sticlă cu apă, învârtind-o pe a lui de vreo două ori înainte de a o desface.

— Oricum, misiune îndeplinită şi aşa mai departe, zise el, apropiindu-se de ea, însă Vivi făcu câţiva paşi înapoi, dintr-odată nu atât de istovită.

— Rhys, ţi-a scăpat cumva partea cum că, dacă nu rezolvăm problema asta până mâine seară, tu o să mori?

El rămase pe loc, în living, nonşalant, sorbindu-şi apa.

— Asa a zis ea.

Vivi îl privi cu gura căscată.

— Nu, nu e că aşa a zis ea. Pe bune. O să mori dacă nu reuşim să invocăm spiritul lui Aelwyd şi s-o convingem cumva să te ierte pentru păcatele familiei tale. Ceea ce, dă-mi voie să-ţi amintesc, înseamnă ceva foarte greu.

— Nu se ştie niciodată până nu încercăm, aşa că nu prea văd ce rost are să-ţi faci griji, replică el, după care-şi puse sticla pe masă şi se apropie s-o prindă de mâini. Acum, dac-o fi să mor, mă gândeam la un soi de ceremonie de-ale vikingilor. Să mă arunci pe apă într-o barcă în flăcări, ştii? Există lacuri pe-aici?

Smulgându-şi mâinile din ale lui,

Vivi fixă cu privirea ochii aceia albaştri, chipul frumos şi, încă o dată, văzu limpede ca lumina zilei cartea lui Gwyn care-l înfăţişa. Nebunul, coborând vesel de pe munte.

— N-ai putea să nu mai glumeşti pe tema asta? se răsti ea, iar Rhys se lăsă înapoi pe călcâie şi o tripletă de cute îi apăru pe frunte.

— Iartă-mă, zise el. Am uitat ce noapte ai avut. Nu e momentul potrivit pentru bancuri, ai dreptate.

— Nu face aşa ceva.

— Ce fac?

încrucişându-şi braţele, Vivi se postă în faţa lui, în dreptul uşii de la intrare, cu inima bătând cu putere şi cu gura uscată.

— Nu te purta ca şi cum ar fi nostim doar fiindcă sunt obosită. Nu cred că e nostim, fiindcă nu mi se pare nimic amuzant în faptul că ai putea să mori, mai ales din moment ce ar fi din vina

mea.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt şi simţi cum lacrimile încep să-i usture ochii.

Te rog, nu mă lăsa să plâng de faţă cu el, te rog, nu mă lăsa să plâng de faţă cu el...

Doar că era prea târziu, iar el scoase un sunet îndurerat când întinse iar mâinile spre ea.

Trăgându-se înapoi, Vivi ridică palmele.

— Nu. Sunt, mă rog, nu sunt bine, dar...

îl privi în ochi şi rosti cuvintele care-i stăteau pe suflet, cuvintele care o înfricoşau atât de mult.

— Dar dacă nu reuşim s-o rezolvăm, Rhys?

— Dar dacă reuşim?

întinse din nou mâinile spre ea şi, de data aceasta, Vivi îl lăsă, se lăsă trasă spre el, cuprinsă strâns în braţe,

odihnindu-şi capul pe umărul lui, închizând ochii şi simţindu- şi inima cufundându-se undeva la sud de y buric.

Ăsta era Rhys. Aşa era el. Şi adora asta la el, genul de optimism voios care mergea până la capăt, fiindcă, sincer vorbind, mereu era asa.

El avea să fie mereu asa.

Şi mereu avea să-i frângă inima. Fără să vrea, categoric fără să vrea, dar avea să i-o frângă.

Şi cine ştie ce s-ar întâmpla atunci? Vivi n-ar fi vrut să se întâmple nimic din toate acestea, dar se întâmplaseră, din cauză că-l iubise prea mult, avusese mult prea puternice sentimente pentru el. Şi poate că o femeie căreia nu-i curgea magia prin vene ar fi putut risca aşa ceva, însă Vivi nu putea.

Nu încă o dată.

înghiţindu-şi nodul din gât, se

desprinse de el.

— Mă duc la Elaine astă-seară, zise ea, facându-l să se încrunte.

—Vivienne...

—Ne vedem mâine, continuă ea, silindu- se să zâmbească, deşi trebui să-şi şteargă lacrimile cu dosul palmei. Şi, ai dreptate, o să reuşim s-o rezolvăm şi o să fie bine, iar tu o să te poţi întoarce în Ţara Galilor fără să-ţi mai spun vreodată că eşti un futălău.

Rhys încă nu zâmbea, însă încuviinţă şi-i dădu drumul.

—Pot să te duc cu maşina, propuse el, cu mâinile în buzunare şi cu seriozitate în ochi.

— Mă duc pe jos, răspunse ea. Nu e departe.

Şi chiar nu era, aerul proaspăt al serii făcându-i oarecum bine în timp ce se ducea spre casa lui Elaine. Nici măcar nu mai plângea când ajunse la

intrarea în casă.

— Vivi, rosti Sir Torcival din cosuletul lui, iar ea zâmbi şi se aplecă să-l mângâie.

— înveţi cuvinte noi în fiecare zi! Progresăm!

— Recompense? întrebă el, clipind din ochii aceia mari şi verzi, doar că, din bucătărie, se auzi strigătul lui Gwyn.

— Nu-i mai da! A înfulecat deja cât greutatea lui pe ziua de azi!

Vivi urmă sunetul vocii verişoarei ei, rezemându-se cu şoldul de masa bucătăriei, în timp ce Gwyn amesteca ceva pe foc.

— N-ai rămas cu Rhys în noaptea asta?

— Nu. Am avut nevoie de o pauză.

Gwyn nu spuse nimic şi urmă o tăcere prelungită, după care se întoarse spre ea de la cine ştie ce o fi avut la fiert.

— Poţi să spui că eşti îndrăgostită de el, să ştii.

— Nu sunt, protestă Vivi, dar întoarse capul ca să nu fie nevoită s-o mintă în faţă pe Gwyn. E doar... aşa cum a fost înainte. O pasiune. Sex pe cinste. Distracţie.

— Vivi!

Gwyn traversă bucătăria, o prinse pe Vivi de umeri şi o întoarse cu blândeţe spre ea.

— Ador sexul pe cinste şi distracţia mai mult decât orice. Dar, în acelaşi timp, îmi dau seama când ceva e pe bune. Şi aşa e, nu?

Vivi ar fi putut îndura o grămadă de lucruri. Sarcasmul, iscodeala, poate chiar şi tortura. Dacă Gwyn ar fi încercat oricare dintre acestea, ar fi fost capabilă să insiste, cu toată degajarea, că nu era îndrăgostită de Rhys Penhallow şi că era doar o femeie din secolul al XXI-lea, care se

simţea bine în toiul a ceea ce, altfel, însemna un dezastru total.

Numai că Gwyn o privea cu atâta sinceritate în ochii aceia mari şi albaştri care totdeauna îi citiseră drept în suflet şi, of, fir-ar să fie, acum plângea. Din nou.

Foarte puţin, însă era îndeajuns pentru Gwyn.

Cu chipul boţit de o compasiune exagerată, Gwyn o trase pe Vivi la pieptul ei, înăbuşind-o în lână portocalie şi miros de lavandă.

— Of, fetiţă mică, suspină Gwyn, iar Vivi o îmbrătisă la rândul ei, lăsând frâu liber lacrimilor.

— E o mare prostie!

— La fel ca iubirea, sincere să fim.

— Suntem total nepotriviţi!

— Tocmai de-asta e mai incitant.

— L-am blestemat, Gwynnevere.

— Care dintre noi n-a facut-o?

Desprinzându-se şi trăgându-se

înapoi, Vivi o fixă cu privirea pe Gwyn, înainte de a-şi şterge obrajii umezi.

— Chiar dacă trebuie să recunoşti că sincronizarea e foarte rea.

Gwyn însă doar ridică din umeri.

— Nu există în realitate o sincronizare bună pentru astfel de lucruri, ce, nu-i aşa? Să-ţi găseşti persoana potrivită? Asta se întâmplă doar când se întâmplă. Sau aşa se spune.

Şi, cu asta, se întoarse la loc, spre soba de gătit, şi, pentru prima dată, Vivi îşi dădu seama ce prepara: acel ceai fierbinte extrem de dulce şi, după gustul lui Vivi, scârbos, dar care îi plăcuse totdeauna lui Gwyn, un amestec dintr-o cantitate obscenă de zahăr, ceai negru, mai multe mirodenii şi ceai granulat cu aromă de portocale.

Era băutura reconfortantă pentru

Gwyn, chiar mai presus de vodcă, dar totdeauna semnala ceva rău.

— Jane? se hazardă Vivi, iar Vivi nu se întoarse.

— Apropo de persoane total nepotrivite.

Fără să mai spună ceva, Vivi se duse şi o cuprinse cu braţele de mijloc, lăsându-şi obrazul pe spinarea lui Gwyn. Apoi, după câteva clipe, o întrebă:

— Vrei s-o blestemăm?

Gwyn izbucni în râs, lăsându-şi mâinile peste ale lui Vivi şi strângându-le.

— Ştii, hai să vedem cum ieşim din beleaua ta, înainte să mai încercăm vreun blestem, bine?

— Corect, răspunse Vivi, strângând-o încă o dată în braţe pe Gwyn, după care se duse spre dulap, să scoată căni pentru amândouă.

în seara asta, avea să stea la masa

din bucătărie şi să bea Ceaiul de Despărţire al lui Gwyn.

Iar mâine, urma să facă un pact cu diavolul.

Poate chiar la propriu.

CAPITOLUL 31

Rhys se trezi în ceea ce putea fi ultima zi din viaţa lui într-o dispoziţie deloc surprinzător de proastă.

în primul rând, fiindcă era singur.

Dormise noaptea trecută într-o parte a patului său imens, ca un soi de idiot suferind din dragoste, iar acum, când se întoarse pe partea cealaltă şi întinse mâna spre locul în care ar fi trebuit să fie Vivienne, se simţi în mare măsură ca un idiot

suferind din dragoste.

O dăduse de gard noaptea trecută. Rău de tot.

Şi nu-şi dădea seama unde anume. Ştia că

> > >

ea era necăjită din cauza blestemului şi a ceea ce însemna, însă credea în ea. Credea în ei, credea că ei puteau să dreagă totul, dar îl durea faptul că ea, în mod evident, nu era la fel de încrezătoare.

Dar, în definitiv, ea niciodată nu fusese extraordinar de încrezătoare în privinţa lui.

Poate că Rhys o feştelise destul de rău în vara aia, însă ea nu-i dăduse mici măcar o şansă de a-i explica, presupusese imediat absolut cea mai rea interpretare a ceea ce-i spusese el şi, până în momentul de faţă, Rhys nu conştientizase faptul că şi asta îl ustura.

Vivienne îl iubise, dar n-avusese

încredere în el.

Şi n-avea încredere nici acum.

Acum, când el stătea întins pe cearşafuri din satin negru, deprimat, ceea ce era, sincer vorbind, umilitor.

Rhys suspină şi se ridică de pe pat, exact când telefonul lui sună pe noptieră, iar inima lui proastă, trădătoare, tresăltă imediat, gândindu-se că poate o fi Vivienne.

Dar, nu, era Bowen, cu un apel video, iar când Rhys răspunse, amândoi se priviră îngroziţi.

— Ce-ai păţit la faţă? se miră Rhys.

Doar că, în acelaşi timp, Bowen, încruntându-se, remarcă:

— Eşti în pielea goală!

Ridicându-se mai mult în capul oaselor, Rhys îşi frecă un ochi cu podul palmei libere.

— Nu, nu sunt, abia m-am trezit şi...

— De ce răspunzi la un apel video când eşti în pielea goală?

— De ce ţi-ai lipit un bursuc pe faţă?

Pentru câteva clipe, cei doi fraţi se priviră chiorâş prin telefoanele lor, după care un zâmbet îşi făcu loc prin toată barba aia.

— A cam scăpat de sub control, nu-i aşa? întrebă Bowen, frecându-şi falca.

— îi trebuie un cod poştal propriu, cumetre, răspunse Rhys, doar că zâmbea, la rândul lui. Bowen era, la fel ca Wells, în cea mai mare parte a timpului, o veritabilă pacoste, dar în acelaşi timp îi făcea plăcere să-l vadă, chiar dacă îi crescuse cea mai înfricoşătoare barbă din lume.

— Mi-a zis Wells că ai bulit-o, zise Bowen, trecând imediat la subiect, ca de fiecare dată. Că te-ai ales cu un blestem.

— E o poveste lungă, îl preveni Rhys, dar Bowen răspunse doar printr-un mormăit, după care îşi retrase telefonul ca să-i arate lui Rhys

dezolantul versant pe care se afla.

— Mi-ar prinde bine puţină distracţie, îi zise.

Aşa că Rhys îi povesti totul, începând cu vara de acum nouă ani şi sfârşind cu Vivienne, care plecase înlăcrimată din casa lui azi-noapte.

Când încheie, văzu că Bowen era încruntat, dar din moment ce asta era una dintre înfăţişările implicite în cazul lui Bowen, Rhys nu-şi făcu prea mari griji.

— Are dreptate, rosti până la urmă fratele lui. Că tu nu iei niciodată lucrurile în serios.

— Nu e adevărat, se împotrivi Rhys. Iau o grămadă de lucruri în serios. Afacerea mea. Pe ea. Te-aş lua şi pe tine în serios, dar n- am cum, din cauza bărbii ăleia.

— Uite, vezi, despre asta vorbeam, exclamă Bowen, arătând cu un deget spre telefon. Mereu o iei la mişto, faci

caterincă. Spui că ea n-are încredere în tine, dar cum să aibă, când te porţi de parcă nimic nu contează pentru tine? Ca şi cum totul n-ar fi decât o mare glumă afurisită?

Rhys clipi mirat.

— Bowen, te-ai apucat să dai şedinţe gratuite de terapie oilor de pe-acolo?

încruntarea lui Bowen se adânci, asa că Rhys ridică o mână, în semnă că se predă.

— Corect, corect, iar o fac.

Nu ştia cum să-i explice lui Bowen, omul care mereu spunea exact ceea ce gândea, în cel mai brutal mod posibil, că lui îi era mai uşor să se ferească şi să se strecoare, să nu permită nimănui să-şi dea seama când e atins de ceva. Să-şi trăiască viata doar la suprafaţă şi să nu-şi facă griji că s-ar putea adânci prea mult.

Dar problema era că deja se adâncise prea mult. Era îndrăgostit de Vivienne. De fapt, după cum începuse să-şi dea seama, niciodată nu încetase s-o iubească. în vara aia nu fusese doar un flirt: fusese chestia aia adevărată.

Iar el o dăduse în bară. Exact asa cum o dădea în bară acum.

— Spune-i ce simţi, îl sfătui Bowen. Fii sincer! A, şi, în plus, nu muri diseară.

— Mersi, răspunse Rhys, zâmbindu-i întristat. Ai grijă de tine pe-acolo. Şi bărbiereste-te.

Bowen îi trimise un bobârnac prin telefon, dar zâmbea larg în clipa în care încheiară apelul, iar Rhys coborî din pat simţindu-se un pic mai bine.

Avea nevoie s-o vadă pe Vivienne şi să-i spună adevărul. Să-i spună că era îndrăgostit de ea până în vârful unghiilor şi că, da, seara asta îl speria

ca dracu’, dar avea încredere în ea.

Problema era cum să-i spună. Nu erau tocmai genul de declaraţii care să se trimită prin SMS. Aşa că se hotărî să meargă acasă la mătuşa ei şi să-i spună acolo.

Numai că, după ce coborî cu maşina pe munte şi ajunse să bată la uşa lui Elaine, o găsi numai pe ea acolo.

în fine, pe ea şi pe motan.

Imediat cum deschise Elaine uşa, micul ticălos cu blană îşi ridică ochii spre Rhys şi zise, scurt: „Nemernicul”.

— Eu te-am apărat alaltăseară, cumetre, protestă Rhys, fluturând un deget mustrător către Sir Torcival. Nu mă face s-o regret.

Elaine chicoti şi se aplecă să culeagă motanul în braţe, dar nu-l invită pe Rhys să intre, iar când îl scrută cu privirea, avu impresia că poate să-i vadă până în adâncul

sufletului.

— Ai venit să-i spui lui Vivi că o iubeşti, zise ea în cele din urmă, iar el încuviinţă.

— Printre alte câteva lucruri, da, dar ăsta e principalul. Dar, din moment ce se pare că nu e aici, o să trec să...

— Rhys.

Elaine îl apucă de braţ şi, pentru prima oară, el observă că avea aceiaşi ochi căprui ca Vivienne. în ochii aceia acum se citea blândeţe, însă Rhys ştiu că nu-i va plăcea ceea ce avea ea să-i spună.

— Ea e deja acasă, se pregăteşte pentru diseară. Lucrarea magică pe care trebuie s-o facă este... e peste tot ceea ce a făcut vreodată. Sinceră să fiu, e peste tot ce am făcut eu vreodată, iar pentru asta e nevoie de pregătiri. N-ai voie s-o deranjezi.

Rhys se simţi de parcă tocmai ar fi

primit un pumn în stomac. Ajunsese prea târziu.

Din câte se părea, totdeauna ajungea prea al naibii de târziu.

— Corect, zise el, silindu-se să-i zâmbească lui Elaine. Sigur că nu.

Elaine îl strânse de braţ.

— îi spui după.

— Aşa o să fac, răspunse el, chiar dacă un fior de stânjeneală i se târî pe şira spinării.

Presupunând că o să mai fiu pe-aici după, o să-i spun.

Baia nu-i era de folos.

încă o dată.

De data asta, Vivi stătea în cadă, cufundată în apă fierbinte până la bărbie, înconjurată de lumânări, dar fără picătură de vodcă în preajmă. Şi nici nu invoca chipul lui Rhys sau mirosul apei lui de colonie.

Nici măcar nu se smiorcăia.

Era, într-adevăr, un mare progres

faţă de ultima ei Baie de Inimă Frântă.

Şi atunci, de ce se simţea mult mai rău?

Ştia răspunsul la întrebare: pentru că, de data asta, frângerea inimii i se părea mult mai gravă, iar misiunea care i se profila în fata ochilor era înfricoşătoare. Mătuşa Elaine era cea mai bună şi cea mai puternică vrăjitoare din câte cunoştea Vivi, dar nici măcar ea nu încercase asa ceva.

Iar acum, Vivi, al cărei cel mai folosit descântec era cel care-i încălzea ceaiul fără să întrebuinţeze cuptorul cu microunde, urma să invoce un spirit mort de mult timp şi să-i ceară să întoarcă un blestem.

Cumva.

Apa clipoci când ea se ridică, întinzându- se după un prosop şi întrebându-se, ca prin ceaţă, cam ce

fel de veşminte ar trebui să îmbrace la un ritual de invocare într-un cimitir, în noaptea de Halloween. Probabil ceva impresionant, o vestimentaţie complet neagră, poate şi ceva bijuterii din argint.

Dar, când căută prin şifonier, îi căzură ochii pe rochia pe care o purtase în seara în care se întorsese Rhys în oraş, cea neagră cu mici buline portocalii şi cu o cureaua portocalie, din piele, lăcuită.

Iubea rochia aia, naibii. Doar că pe ea nu scria tocmai Vrăjitoare puternică.

Trecu mai departe, alegând rochia neagră pe care o îmbrăcase la Târgul de Toamnă, dar apoi se opri.

Aici era vorba despre descântecul ei. Indiferent de faptul că străbuna ei îi dăduse impulsul necesar, ea fusese cea care aruncase blestemul originar, aşa că ea trebuia să fie cea care să

încerce să-l înlăture astă-seară. Era o vrăjitoare puternică, cu buline sau fără, iar dacă purtarea rochiei ei preferate o făcea să se simtă mai bine, de ce nu?

Şi chiar se simţi un pic mai bine pe drumul de la apartamentul ei către cimitir. Soarele tocmai apusese, iar oraşul era în plină fierbere, ca pentru Halloween.

Toate felinarele stradale erau aprinse, o muzică sinistră urla din difuzoarele plasate peste tot de-a lungul uliţei principale. Vivi zâmbi când trecu pe lângă Cazanul cu Cafea. Cei de acolo puseseră un cazan veritabil afară, plin cu zăpadă carbonică, iar doi copii îmbrăcaţi în vrăjitoare râdeau şi ţipau, alergând prin ceaţa aceea.

Graves Glen era un loc plăcut. Un loc fericit.

Iar ea avea să-l salveze.

Sunetele petrecerilor de Halloween erau tot mai îndepărtate, pe măsură ce Vivi se apropia de cimitir, iar când deschise poarta din fier, cu un scârţâit, nu mai auzi decât vântul printre frunzele de deasupra şi, din când în când, ţipete de păsări.

Mormântul lui Aelwyd era într-un colţ, în spate de tot, iar când Vivi se apropie de el, le văzu deja pe Gwyn şi pe Elaine acolo, aşteptând-o.

Aveau lumânări în mâini, iar căldura de pe feţele amândurora îi puse deodată un nod în gât lui Vivi.

— Suntem aproape gata, zise Elaine, întinzându-i lui Vivi o lumânare neagră. Imediat cum ajunge Rhys...

— Şi iată-l pe Rhys, îl auzi Vivi din spatele ei.

Se întoarse şi-l văzu venind agale pe potecă, de parcă ar fi mers la o întâlnire în parc, nu spre posibila lui

moarte, şi inima îi bubui dureros în piept.

Era îmbrăcat complet în negru, cu medalionul clipindu-i la gât, iar când luă lumânarea de la Elaine, îi făcu lui Vivi cu ochiul.

— Eşti pregătită să mă dezblestemi, cariad?

Vivi trase aer adânc în piept. Se auzi un sunet ascutit şi brusc un miros de sulf apăru în aer, când Gwyn aprinse un băţ de chibrit, atingându-l de fitilul lumânării lui Vivi.

Mai pregătită ca oricând, răspunse ea.

CAPITOLUL 32

Rhys nu-şi dădea seama dacă mai

fusese atât de emoţionat vreodată în viaţă. O privi pe Vivienne cum se postează la picioarele mormântului lui Aelwyd, cu părul ei blond dat pe spate, în rochia ei cu buline, strângând în mână lumânarea.

Era atât de frumoasă, atât de curajoasă, încât, chiar dacă ştia că probabil ar trebui să-şi facă unele griji pentru el, ideea că ea ar putea păţi ceva era cea care-i strângea stomacul şi-l făcea să-şi ţină pumnii încleştaţi pe lângă corp.

Trebuia să-i fi spus înainte, îşi zise în sinea lui, dar acum era prea târziu. Ea deja murmura încet, îngenuncheată la picioarele mormântului lui Aelwyd. Rhys nu ştia precis ce cuprinde ritualul acesta, dar ştia că implică mai multe decât invocarea unei fantome. Fantomele erau fiinţe total distincte, alcătuite dintr-o energie care nu putea fi

eliberată.

Un spirit, captiv încă în mormântul său, era mult mai greu de invocat.

Piper McBride aflase acest lucru pe propria piele, iar acum, urmărind-o pe Vivienne, Rhys se lupta cu tentaţia de a se repezi ca s-o ia de acolo. Naiba să-l ia de oraş, naiba să-l ia şi pe el, doar să n-o lase pe Vivienne să-şi rişte propria viaţă ca să salveze atât oraşul, cât şi pe el, îşi zise în gând.

Numai că ea voia să facă asta. Credea că poate s-o facă.

Iar el trebuia să creadă în ea.

Gwyn şi Elaine îngenuncheară la rândul lor, iar când Elaine scoase de la cingătoare un cuţitaş din argint, Rhys scrâşni din dinţi. Era un blestem de sânge, iar Vivi era rudă de sânge cu Aelwyd, aşa că nu trebuia să-l mire faptul că ritualul implica sânge, dar tot tresări când lama fulgeră peste

partea cărnoasă a palmei lui Vivi: o tăietură rapidă, foarte mică, dar tot era o tăietură.

în schimb, Vivienne nici nu clipi. îşi apăsă palma pe pământ, lăsându-şi fruntea în jos.

Gwyn şi Elaine şopteau împreună cu Vivienne, cu flăcările lumânărilor pâlpâind în vântul nopţii, iar Rhys simţi un fior rece gonindu-i pe şira spinării când pământul de sub picioarele lui începu să tremure uşor.

Nu putu să identifice exact momentul în care simţi că se întâmplă. Nu era nimic dramatic, aşa cum fusese cu Piper, nicio siluetă nu tâsni brusc din mormânt.

Dar când Vivienne întoarse capul şi-l privi, ştiu că nu era ea în spatele acelor ochi.

— Penhallow, rosti ea, şi era vocea ei, dar cu încă una pe dedesubt, cu un melodios accent galez, aşa că tot în

galeză răspunse şi Rhys.

— Eu sunt.

Buzele lui Vivienne se arcuiră în sus, la colturi.

— Semeni cu el. Cu Gryfiud.

Pipăindu-şi rădăcina nasului, Rhys se încruntă.

— Naiba să-i ia pe toţi!

— Eşti la fel de iresponsabil ca el? La fel de crud? continuă ea, ridicându-se.

Era cea mai mare ciudăţenie, să vadă trupul lui Vivienne, un trup pe care-l cunoştea acum la fel de bine ca pe al lui, dar fără gesturile ei familiare, într-o cu totul altă atitudine. Şi îl privea cu atâta răceală. Nu văzuse niciodată o asemenea privire pe faţa lui Vivienne, nici măcar atunci când îl ura.

— Iresponsabil, poate, răspunse el. Crud? Fără doar şi poate, sper că nu.

Apropiindu-se de el, Vivienne îşi

desfăcu larg braţele, iar în spatele ei, Gwyn şi Elaine o urmăreau, palide.

— Gryffud a vrut ca magia lui să clădească oraşul acesta, zise ea. A vrut să fie moştenirea lui. Regatul lui privat.

— Asta chiar sună tipic pentru bărbaţii din familia mea.

— Dar n-a fost suficient. El n-a fost suficient, continuă Vivienne, ajunsă acum atât de aproape, încât el prinse o adiere de ozon şi de pământ, cu nimic asemănătoare parfumului dulce ca zahărul al lui Vivienne. Aşa că mi-a cerut ajutorul, mai zise ea.

Ochii ei erau aţintiţi undeva, peste umărul lui Rhys, iar el ştiu cumva că ea vedea peşterile, undele magnetice.

— Am vrut să-mi contopesc magia cu a lui, însă el a luat-o pe toată.

Privirea i se fixă acum asupra lui.

— A luat tot din mine. M-a stors de puteri ca să-şi clădească oraşul, după

care mi-a sters numele din el. A construit temple cu imaginea lui. Fără mulţumiri pentru sacrificiul meu, fără măcar să-l recunoască. A fost de parcă n-aş fi existat.

Rhys simţea durerea din spatele cuvintelor şi, chiar dacă ştia că nu era Vivienne cea care vorbea cu el, vorbele tot îi atârnau în piept ca tot atâtea pietre.

— Dacă poate fi o consolare, zise el, Gryffud chiar a murit de vărsat de vânt, ceea ce am auzit că e destul de cumplit, aşa Că...

— Nu poate fi nicio consolare!

Ridicase tonul, vântul biciuia mai în înalturi, părul lui Vivienne flutura în spate, copacii se legănau şi gemeau.

— Urmaşa mea m-a invocat să te blestem, iar eu te-am blestemat. Iar tu, la rândul tău, ai blestemat oraşul acesta. Răzbunarea mea ar fi împlinită, privind cum şi tu, şi oraşul

vă prefaceţi în cenuşă.

îşi ridică fruntea, privindu-l, iar Rhys se încordă, aşteptând... nu prea ştia ce anume. O lovitură? Părea probabil.

Doar că, deodată, ea reîncepu să vorbească.

— Doar că femeia aceasta, soră de sânge, îmi cere să vă cruţ. Să ridic blestemul de pe capul tău şi al oraşului.

Rhys inspiră adânc, lent.

— Aşa este.

— Şi de ce as face una ca asta?

Rhys căută în minte un motiv, vreun argument total incontestabil care să salveze, atât viata lui, cât şi oraşul Graves Glen, dar tot ceea ce putu spune fu:

— Pentru că o iubesc.

Ochii aceia nu clipiră.

— O iubeşti, repetă Vivienne/Aelwyd, iar Rhys încuviinţă.

— O iubesc şi am rănit-o, şi am meritat să fiu blestemat. Doar că Graves Glen e căminul ei. Căminul familiei ei. Nu pot să las să fie distrus din cauza mea.

Lumina lunii se revărsă peste cimitir şi, pentru prima dată, Rhys remarcă un fel de văl pâlpâitor în jurul lui Vivienne, putu să-i vadă inima pulsându-i în gât. Oare ea era încă acolo, Vivienne a lui? Oare putea să-l audă?

— Şi dac-ar fi să cruţ oraşul, dar să te iau pe tine, cum ar fi?

Privirea se întunecă, vrăjitoarea se apropie, dar Rhys se străduí să rămână pe poziţie.

— Atunci, ia-mă pe mine, zise el. E un preţ corect pentru ceea ce ţi s-a făcut.

— Rhys! o auzi strigând pe Gwyn,

dar Elaine o făcu să stea pe loc, prinzând-o de încheietură. Rhys îi adresă lui Gwyn un zâmbet tremurat.

— Of, în sfârşit, nu mai sunt „nemernicul”.

Aelwyd încă îl studia prin ochii lui Vivienne, iar Rhys era conştient, foarte conştient, de faptul că viaţa lui atârna în balanţă.

>

Şi atunci ea se retrase din faţa lui, o parte din vânt stingându-se, iar mirosul acela ca de fulger lovind pământul se estompă.

— înseamnă c-o iubeşti, zise ea.

— O iubesc, răspunse el.

Nebuneşte.

Ea oftă, pieptul lui Vivienne se ridică şi coborî, iar apoi închise ochii.

— Pot să-i văd inima, zise Aelwyd. I-o simt în pieptul ei. Şi ea te iubeşte şi nu vrea să te vadă vătămat, aşa că, ea fiind sânge din sângele meu, m-am hotărât să-i îndeplinesc dorinţa.

Rhys se străduí să nu pice la pământ de uşurare, dar nu-i fu deloc uşor.

— îţi mulţumesc, şopti el, văzându-le pe Gwyn şi pe Elaine cum îşi încleştează mâinile. îţi mulţumesc, repetă Rhys. Şi-ţi jur, o să îndrept situaţia cu ticălosul ăla de Gryffud. Gata cu statuia, categoric gata cu Ziua Ctitorului. Poate chiar să văd dacă-l conving pe fratele meu Wells să-şi schimbe al doilea prenume.

Aelwyd se încruntă şi, pentru o clipă, Rhys se întrebă dacă nu cumva menţionarea legăturii de familie fusese o idee proastă, doar că nu despre asta era vorba. Ea nici măcar nu privea spre el, ci înapoi, către mormânt, desfacându-şi şi strângându-şi palmele pe lângă corp.

— Este., blestemul. Nu pot să-l ridic.

— Poftim?

Ea se lăsă în genunchi, dându-şi

capul pe spate ca să poată privi cerul.

— Nu sunt îndeajuns de puternică.

Şi vocea i se auzea mai slabă, mai firavă, în timp ce vocea lui Vivienne era mai puternică.

Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui şi, de data asta, simţi că mai degrabă Vivienne era cea care-l privea.

— îmi pare rău, Rhys Penhallow, zise Aelwyd. E prea târziu.

Şi atunci se auzi un sunet ca un tunet şi Vivienne se prăbuşi la pământ.

CAPITOLUL 33

Vivi se cam săturase să facă lucrări magice şi să ajungă cumva la pământ.

Deschise ochii şi-i văzu pe Gwyn, Rhys şi Elaine, toţi deasupra ei, iar

după expresiile de pe feţele lor, deduse că ritualul nu avusese efectul dorit. Oare măcar reuşise să-l facă? Ultimul lucru de care-şi amintea 5 era mâna ei pe mormântul lui Aelwyd, cerându-i străbunei sale să ridice blestemul, după care urmase un mare gol, până în clipa de faţă.

— E gata? îl întrebă pe Rhys, iar el încercă să zâmbească în timp ce-o ajuta să se pună pe picioare.

— Ai fost magnifică. Sincer.

— Ăsta nu e un răspuns, replică ea, scuturându-şi fusta şi întorcându-şi privirea spre Gwyn şi Elaine, amândouă având o înfăţişare mai solemnă decât

3 5

văzuse vreodată la ele.

— Ai reuşit, Vivs, zise Gwyn, apropiindu- se şi luând-o de mână pe Vivi. Ai atras spiritul lui Aelwyd direct în tine, a fost cea mai tare lucrare magică din câte am văzut. Ai fost ca o zeiţă şi părul ţi-a fluturat în vânt ca al

lui Beyonce...

Vivi o fixă cu privirea.

— Şi n-a mers, zise ea. Văd pe faţa ta.

Bravura lui Gwyn se risipi şi ea îşi lipi mâna de obrazul lui Vivi.

— N-ai fost tu de vină.

Cuprinsă de panică, Vivi îşi întoarse privirea spre Rhys, care stătea acolo, atât de chipeş, atât de nonşalant, cu mâinile în buzunare, dar avea cute în jurul gurii şi umerii încordaţi.

— Se pare că Aelwyd n-avea suficientă benzină, fie Samhain, fie nu, zise el, ridicând din umeri. Câştigi pe de-o parte, pierzi pe de alta.

— Nu, zise Vivi, scuturând din cap. încă se simţea ameţită după vraja pe care tocmai o făcuse, încă simţea un ciudat gust metalic în gură şi tremura, dar în acelaşi timp era sigură, al naibii de sigură, că nu avea să permită să se întâmple ceva cu

Rhys.

Sau cu Graves Glen.

— Nu, nu s-a terminat, zise ea, iar Elaine se apropie şi o apucă de mână.

— Iubita mea, am făcut tot ce am putut. Ai idee câte vrăjitoare ar scăpa cu viaţă după ce ai făcut tu adineauri? Până şi de Samhain, să invoci un spirit e muncă, nu glumă. Magia pe care o implică poate să ucidă. Şi, iată-te! Sunt foarte mândră de tine.

— îţi mulţumesc, mătuşă Elaine, zise Vivi, cu toată sinceritatea. Dar eu vorbesc serios. N-avem cum să renunţăm.

— Vivienne, zise Rhys, cu blândeţe. Nu mai e nimic de făcut.

închizând ochii, Vivi clătină din cap.

— Ba nu, trebuie să fie. Dacă ne gândim...

Gânditul ar fi putut fi mai uşor dacă n-ar fi avut adineauri în ea un spirit

de trei sute de ani şi dacă mintea ei n-ar fi intonat Rhys o să moară, Rhys o să moară, Rhys o să moară, iar şi iar. Totuşi încercă să-şi stabilizeze

puţin gândurile, încercă să tragă aer adânc în piept şi să-şi impună să se calmeze, să găsească soluţia.

Rhys era blestemat, aşa că şi oraşul era blestemat. Rhys şi oraşul, legaţi reciproc, din cauza undelor magnetice. Undele magice aşternute de strămoşul lui Rhys.

Totuşi, nu.

Deschise brusc ochii.

Nu fusese strămoşul lui Rhys. Nu numai strămoşul lui. Fusese acolo şi Aelwyd. Magia lui Aelwyd era în acele unde magnetice şi magia lui Aelwyd era în sângele lui Vivi. în al lui Gwyn, în al lui Elaine.

Era posibil să nu meargă. Probabil că n- avea să meargă.

Dar trebuia să încerce.

— Undele magnetice, îi zise lui Rhys, deja pornind spre poarta cimitirului. Trebuie să ajungem la undele magnetice.

Iar Rhys, zeiţa să-l binecuvânteze, nici măcar nu stătu pe gânduri.

— Am maşina aici şi mai avem – îşi privi ceasul – cam o oră până la miezul nopţii.

— Şi voi două, le zise ea lui Gwyn şi Elaine. Am nevoie de amândouă.

— Venim imediat după tine, zise Elaine şi, încă o dată, Vivi simţi un val de recunoştinţă fată de oamenii aceştia, care o iubeau şi aveau încredere în ea.

Drumul până la peşteră fu parcurs ca prin ceaţă, atât Rhys, cât şi Vivi, fiind destul de tăcuţi, iar când ajunseră, văzură că Gwyn şi Elaine chiar le-o luaseră înainte.

— Rhys, zise Vivi, când intrară în prima peşteră, în salonul mai mare

care dădea spre restul reţelei, am nevoie să aştepţi aici, bine? Trebuie să fim numai noi trei.

El nu stătu la discuţii, încuviinţă şi atât.

— Sigur, zise.

Dar, în timp ce Vivi se îndrepta spre deschizătura care dădea către undele magnetice, nu se putu abţine să strige după ea:

— Succes în încercarea de a nu-mi aduce moartea!

De data aceasta, când intră în salonul în care se găseau undele magnetice, nu mai simţi acel val de fierbinţeală pe care-l simţise cu Rhys.

Dacă simţi ceva, fu numai un pic de greaţă, de dezorientare, ca şi cum s-ar fi rotit în cerc de prea multe ori. Magia era încă prezentă aici, la fel de puternică, dar acum era, de asemenea, puternic şi oribil de nepotrivită.

— Mama mă-sii, o auzi şoptind pe Gwyn. Priviră toate trei magia, pulsând pe solul peşterii. Ceea ce fusese odată o lumină violetă, curată, acum era năclăită de stricăciune, densă şi greoaie, din când în când scânteind din ea lumini roşiatice.

— E mai rău, remarcă Vivi. Arăta rău din prima noapte, dar asta...

Pentru prima oară de când îi venise în minte planul acesta, începu să-şi facă griji, gândindu-se că poate nu era decât o idee prostească, până la urmă. Poate că n-avea să fie în stare să se descurce.

Şi totuşi, trebuia să încerce. Pentru Graves Glen. Pentru Rhys. Chiar şi pentru Aelwyd, care merita o soartă mult mai bună decât cea de care avusese parte.

— Să ne ţinem de mâini, ceru Vivi, aşa că ea, Elaine şi Gwyn alcătuiră un cerc, strângându-şi mâinile una cu

cealaltă. Noi am creat magia asta, rosti Vivi, închizând ochii. Familia noastră a creat-o. Poate că nimeni nu i-a ridicat o statuie sau n-a botezat colegiul cu numele ei, dar ea a existat şi a fost aici, şi a contribuit la crearea oraşului acesta, aşa cum este. Ea şi-a dat viaţa pentru el. Iar noi suntem urmaşele ei.

Simţi cum atât Gwyn, cât şi Elaine îi strâng mâinile mai tare, ceea ce-i dădu curaj să inspire adânc şi să vorbească mai departe.

— Aşa că, naiba să-l ia pe Gryffud Penhallow. Vrăjitoarele Jones îşi iau asta înapoi.

Vivi simţi un val de energie sub tălpi şi, dintr-odată, mâinile lui Gwyn şi Elaine deveniră atât de fierbinţi, încât aproape că o ardeau, însă Vivi continuă să le ţină strâns, continuă să trimită până la ultimul dram de magie pe care-l putea aduna în cercul

format din ele trei, iar de acolo, în undele magnetice însele.

Era ca şi cum ar fi încercat să împingă un bolovan la deal şi o anumită forţă l-ar fi împins înapoi. Ori că erau rămăşiţele magiei lui Penhallow, ori blestemul însuşi, Vivi nu ştia, dar împinse cât putu de tare, simţind cum îi ţâşneşte sudoarea pe frunte de atâta concentrare.

Şi deodată auzi ţipătul lui Gwyn.

— Merge!

Deschizând ochii, Vivi îşi coborî privirea spre undele magnetice, văzând cum scânteiază o lumină violet, întărită, făcând să se retragă mâzga neagră, aşa că se ţinu şi mai tare de mătuşa şi de verişoara ei, gândindu-se la Aelwyd, gândindu-se la Piper McBride, gândindu-se chiar şi la vrăjitoarele de la colegiu, toate având puteri şi la fel de multe drepturi asupra magiei din Graves

Glen ca oricare altcineva.

Dintr-odată apăru un fulger, atât de strălucitor, încât Vivi icni, lăsând mâinile lui Gwyn şi Elaine ca să-şi acopere ochii, dar apoi, la fel de repede pe cât apăruse, fulgerul dispăru, lăsându-i vederea un pic distorsionată şi ametită.

Numai că, în faţa ei, pe solul peşterii, undele curgeau drepte şi limpezi, şi violete, zumzăind acum.

— Pe ţâţele lui Rhiannon, suspină Gwyn, întorcându-se apoi spre Vivi, cu un zâmbet orbitor. Ai reuşit!

— Noi am reuşit, o corectă Vivi, după care îşi aruncă braţele spre Gwyn şi spre Elaine, cuprinzându-le şi râzând, chiar dacă-i ţâşniră lacrimi în ochi.

— Vă iubesc, fetelor, zise Elaine, ştergându-se şi ea la ochi. Şi acum, promiteţi-mi că n-o să mai amestecaţi niciodată vodca şi vrăjitoria.

— Jur solemn, rosti imediat Gwyn, iar Vivi încuviinţă.

— E o lecţie învăţată cu vârf şi îndesat, crede-mă, zise ea.

— Aşadar, se pare că n-o să mor, nu?

Se întoarseră şi-l văzură pe Rhys, vârându-şi capul în peşteră, iar Gwyn îl arătă cu degetul.

— Părul încă face Chestia Aia.

— Aşa e, o aprobă Vivi, ceea ce-i aduse din partea lui Rhys o clipire din ochi, după care el îşi smuci degetul mare spre intrarea în peşteră.

— în cazul ăsta, am putea s-o tăiem de- aici? Dez-blestemat sau nu, ăsta nu e locul în care aş vrea să-mi petrec ceea ce a mai rămas din Halloween.

CAPITOLUL 34

Vivienne strălucea de fericire, în timp ce se întorceau în oraş, iar Rhys se străduia din greu să-şi ţină ochii spre drum şi nu spre ea.

— A fost ca şi cum... ca şi cum aş fi avut un fluviu în mine, doar că fluviul era magic şi puteam să-l simt, chiar l-am simţit când mi-a plecat din mâini, ca un vâj, se entuziasmă ea, gesticulând cu amândouă palmele, cu obrajii trandafirii şi ochii strălucind, iar Rhys râse.

— Ai mai spus-o, cariad, ai mai spus-o.

Lăsându-şi mâinile să cadă, Vivienne zâmbi spre el.

— Scuze. Devin cam surescitată, nu?

— Cum să zic, ai salvat un întreg oraş, plus viaţa mea, cu ajutorul magiei tale, îi aminti el. Ţi se permite.

Lăsându-şi capul pe spătarul

scaunului, Vivienne râse din nou.

— Aşa e. Aşa am făcut. Acum sunt o vrăjitoare redutabilă cu acte.

— Cea mai redutabilă dintre cele mai redutabile, o aprobă Rhys, bătând cu degetele pe volan. Şi, posibil, puţin îmbătată de magie.

— Asta e o posibilitate anume, da, încuviinţă ea, după care îi zâmbi din nou, un zâmbet pe care Rhys îl simţi încălzindu- i fiecare centimetru al corpului.

El însuşi era mai mult decât euforic. Faptul că fentase moartea avea efectul acesta asupra oricărui bărbat şi, chiar dacă nu ştia precis cum o să primească tatăl lui vestea că Graves Glen nu mai era teritoriul familiei Penhallow, în clipa de faţă chiar nu-i păsa. Asta era o problemă pentru viitorul Rhys şi, cu toată certitudinea, individul ăsta obraznic va fi în stare să rezolve problema.

Deodată, Vivi se întinse şi-l apucă de braţ.

— Trage pe dreapta, îi ceru ea.

Rhys o examină bănuitor.

— Doar n-o să vomiţi, nu-i asa?

— Pfui, nu, replică ea, strâmbându-se, după care arătă prin parbriz. Exact aici!

Rhys îi ascultă comanda, oprind maşina într-un refugiu din pământ, pe coama unui deal, de unde se putea vedea în vale.

Lumina strălucea îndeajuns ca să poată distinge câmpul de sub ei, siluetele întunecate ale colinelor care-i înconjurau, pe fundalul cerului bleumarin.

— Aici e unde ne-am cunoscut, zise ea încet. La solstiţiul de vară. Exact acolo, pe acel câmp.

Rhys îşi dăduse seama imediat cum oprise maşina.

îşi amintea colinele acelea, îşi

amintea cum stătuse cu ea să le privească, îşi amintea acea cunună din flori care stătea strâmb pe părul ei, dar şi de zâmbetul ei dulce.

— Pot să-ţi spun un secret? întrebă ea, pe un ton scăzut şi cu o dispoziţie puţin mai moderată.

— Nu cumva că, de fapt, n-ai întors blestemul, iar acum m-ai adus aici ca să mă arunci de pe deal, nu-i aşa?

Ea râse, mai puţin zgomotos de data asta, scuturându-şi capul şi facându-şi părul să-i mângâie umerii.

— Am iubit vara aia, zise ea. Am păstrat- o în minte ca pe un moment perfect, minunat, şi mi-am zis că a fost aşa doar pentru că a fost o primă dată, ştii? Primul ritual magic pe care l-am făcut vreodată, prima mea vară în colegiu, primul băiat de care m-am îndrăgostit în viaţa mea.

Când îşi întoarse capul spre el, avea ochii plini de ceva anume, o nuanţă

pe care Rhys nu putea s-o identifice, dar, indiferent ce ar fi fost, îi încălzi pieptul, inima.

Dumnezeule, cât de mult o iubea!

— Dar de data asta a fost chiar mai bine, adăugă ea, aplecându-se spre el. Şi, deodată, zâmbi. Pot să te sărut? îl întrebă.

Inima lui Rhys tresăltă aproape dureros în piept.

— Acum?

— Acum ar fi preferabil, dar sunt deschisă către orice posibilităţi permite programul tău.

— Ei bine, spre norocul tău, sunt al naibii de liber în prezent, răspunse el, iar ea râse în timp ce Rhys o trăgea spre el, căţărându- se pe scaun astfel încât ea să-l poată încăleca.

Trecuse ceva timp de când Rhys i-o trăsese cuiva în maşină, dar reuşiră cumva, ridicându-i rochia până la mijloc, desfăcându-şi el fermoarul. Şi

nu atinseră claxonul decât de două ori.

Iar când era înăuntrul ei, cu braţele ei cuprinzându-l, cu părul ei peste faţa lui, această femeie superbă, magică, de care se îndrăgostise deja de două ori, ştiu că trebuia să-i spună ce simte.

După, îşi promisese sieşi, iar acum era după.

Dar, mai întâi, voia să se simtă destrămându-se în jurul lui, voia s-o audă scoţând acele mici ţipete delicate şi să-i simtă dinţii ciugulindu-i lobul urechii.

Le făcu pe toate acestea, ba chiar şi mai multe, iar când ea se lăsă, gâfâind, pe obrazul lui, îi dădu părul în spate şi-i sărută pielea transpirată a gâtului.

— Vivienne, începu el, iar ea suspină, afundându-se şi mai adânc în el.

— O să-mi fie dor de tine, Rhys, îi zise, cu o voce moale şi visătoare.

Atunci înţelese el ce însemnau toate astea. Că-l adusese în locul în care se cunoscuseră şi că făcuse dragoste cu el.

Ea îşi lua adio.

Era trecut de miezul nopţii când ajunseră înapoi, sus pe munte, la casa lui Elaine. Ea şi Rhys urcară treptele verandei, cu degetele strâns înlănţuite. Vivi făcu semn cu capul spre cer.

— Samhain s-a terminat. Acum, e oficial Ziua Mortilor.

— Iar eu sunt oficial dez-blestemat, iar tu eşti oficial cea mai impresionantă vrăjitoare din câte cunosc.

Chicotind, Vivi făcu o mică reverenţă, încă uşor îmbătată de magie şi de sex, şi de o oarecare combinaţie mistică a celor două.

De fapt, se gândi ea, când se opriră la intrarea casei lui Elaine, poate că ar merge să mai aibă parte de un pic din amândouă.

— Intri? îl întrebă. N-am prea multă experienţă în strecurarea băieţilor în camera mea de-aici, dar, sinceră să fiu, nu cred că Elaine s-ar supăra.

Rhys zâmbi, dar zâmbetul fu unul scurt, iar când întinse mâna ca să-i îndepărteze părul căzut peste faţă, Vivi avu senzaţia că ştie ce se pregătea să răspundă.

— Oricât de mult mi-ar plăcea, cariad, mă tem că va trebui să mă întorc mâine.

Vivi se lăsă uşor în spate, luându-şi mâinile de pe mijlocul lui.

— Să te întorci, adică în Ţara Galilor?

— Fix acolo, confirmă el. Tata are nevoie să fie informat despre toate astea şi e cu adevărat o discuţie care

trebuie purtată între patru ochi. Iar la muncă va fi mai mare aglomeraţie, cu sărbătorile...

Vivi se simţi de parcă ar fi aruncat-o cineva în apă rece, toată fericirea aia prostească, magică, scurgându-se afară din ea în timp ce stătea acolo, pe verandă, privind în ochii albaştri ai lui Rhys.

— Sigur, normal, zise, silindu-se să zâmbească. Adică, ştiam amândoi că e ceva temporar. Viaţa ta e acolo, a mea, aici.

— Exact, confirmă el, cu un zâmbet care, de asemenea, păru un pic forţat. Sigur, adăugă, te-aş putea implora să vii cu mine, în genunchi, toată faza, foarte dramatică, o scenă pe cinste.

Ea râse un pic la cuvintele lui, chiar dacă închise ochii ca să nu mai simtă brusca usturime a lacrimilor.

— Chiar aş vrea s-o văd şi pe asta, zise. Şi ar fi vrut, tocmai asta era. Ar

fi vrut ca Rhys s-o roage, la modul cel mai serios, să vină, ar fi vrut să ştie ce însemnau toate astea pentru el.

Dar el îi arătase, nu? Ţinea la ea, o să ţină la ea mereu. Doar că nu era tocmai genul de bărbat care să se stabilească într-un singur loc. îşi clădise întreaga viaţă pe principiul acesta.

Iar acum, când magia ei era legată inexorabil de Graves Glen, nu voia să plece. Aici era acasă pentru ea.

— Chiar ţi-ar plăcea să mă vezi în genunchi.

Vivi anulă distanţa dintre ei, înfaşurându-l în braţe, adulmecând mirosul toamnei prins de veşmintele lui, uşorul miros de fum încă plutind în jurul amândurora.

— E cu adevărat poziţia în care faci treaba cea mai bună, îi zise.

Strânsoarea lui se înteţi, chiar dacă începu să chicotească, iar Vivi îşi dori

să poată prelungi părticica asta măcar puţin. Doar cât să-l mai poată avea un pic, încă o noapte, poate chiar două.

Doar că asta n-ar fi uşurat situaţia. Mai degrabă, ar fi îngreunat-o. Fiindcă Rhys nu putea să rămână.

Iar ea nu putea să plece.

— Să privim partea bună, zise ea, desprinzându-se. Măcar de data asta n-o să te mai blestem. Poate chiar o să instalez un mic altar Rhys Penhallow pe masa de lucru de la serviciu.

— Inclusiv patul cu baldachin, sper.

Vivi îsi simţi zâmbetul şovăind pe fată.

5 3* 5 ± 3

Luase hotărârea corectă. Amândoi hotărâseră corect. Povestea dintre ei fusese totdeauna menită să nu dureze. Erau prea diferiţi, îşi doreau vieţi diferite, aveau visuri diferite.

Dar asta nu făcea ca despărţirea să

fie mai uşoară.

5

Şi totuşi, ea o făcu.

— Adio, Rhys, zise, lipindu-şi buzele de

ale lui încă o dată.

— Adio, Vivienne, murmură el, dar fără s-o mai sărute. Doar se întoarse şi coborî treptele verandei şi, pentru a doua oară, plecă din viaţa ei.

CAPITOLUL 35

Semestrul de iarnă era totdeauna cam anost.

Dacă Graves Glen îşi atingea apogeul în octombrie, ianuarie era reversul medaliei, acea perioadă a anului în care Vivi începea să se întrebe dacă n-ar trebui să se mute

undeva pe o plajă sau aşa ceva.

Zăpada nu era niciodată atât de supărătoare şi putea fi chiar plăcută când o priveai, de pe o verandă, sus în munţi, cu fulgii de zăpadă plutind printre copacii dezgoliţi.

Dar era mai puţin plăcută când plescăiai prin câţiva metri din chestia asta amestecată cu noroi, când voiai să te duci la serviciu.

Strâmbându-se, îşi curăţă cizmele înainte de a intra în clădirea catedrei de istorie.

— Ianuarie e naaaşpaaa!, o auzi pe Ezichi strigând din biroul ei când trecu, aşa că-şi vârî capul înăuntru.

— De acord. Dar am auzit că ai primit în sfârşit postul la catedră, felicitări!

Spre deosebire de Vivi, Ezi îşi luase doctoratul, dar rămăsese blocată de o veşnicie ca lector, aşa că Vivi se bucura sincer pentru ea. Şi Ezi se

bucura, dacă era să ne luăm după zâmbetul ei.

— Felicitări şi ţie, zise Ezi, ridicându-se de la birou. Am auzit bine sau iei ceva cursuri în plus la catedra de folclor?

Vivi încuviinţă, deja simţind ceva fluturi în stomac la gândul acesta. După Halloween, se dusese să aibă o discuţie cu doamna doctor Arbuthnot despre cele întâmplate, despre schimbările în magia din Graves Glen.

Presupusese că femeia se va înfuria sau cel puţin va strâmba din nas la toate astea.

Spre surprinderea ei, îi oferise un post.

Din semestrul acesta, ea preda două cursuri pe partea de vrăjitorie, un curs de Istorie a magiei, concentrat pe trecutul oraşului Graves Glen, precum şi unul despre Magie rituală.

Şi chiar îşi cumpărase o eşarfă

nouă.

Dar numai una.

După ce-şi luă rămas-bun de la Ezi, Vivi se duse în biroul ei, pornind ceainicul electric de cum ajunse şi lăsându-şi geanta pe masa de lucru. Vârându-şi mâinile în ea, scoase o carte grea, cu coperta din piele sângerie şi titlul ştanţat cu vechi litere aurite pe copertă.

Era o istorie a Ţării Galilor, scrisă de o vrăj itoare galeză în urmă cu mai mult de un secol. O primise prin poştă de Crăciun, fără adresa expeditorului, doar cu un bileţel mâzgălit de mâna lui Rhys.

Pentru biroul tău. x[22]

Nici tu cariad, nici tu Mi-e dor de tine. Dar se gândise la ea, ceea ce era sufi cient.

Sau, cel puţin, aşa îşi spunea ea că ar fi.

Scuturând din cap, Vivi îşi prepară un ceai şi-şi porni computerul.

Până când termină să-şi scrie notiţele pentru lecţia de istorie din acea după- amiază, îşi dădu seama că întârziase la întâlnirea cu doamna doctor Arbuthnot, în partea de campus a Vrăjitoriei, aşa că, oftând, îşi vârî braţele pe mânecile hainei şi-şi răsuci eşarfa în jurul gâtului.

Era mai multă linişte în partea aceea a campusului, iar zăpada era mai puţin călcată. Intră în clădirea principală, strâmbând uşor din nas la mirosul de paciuli – pe bune, exista cineva cu care să poată discuta în privinţa asta? –, dar îşi croi drum pe coridor, privind uşile din mers.

în afara finisajelor mai elegante, nu era prea mare diferenţă faţă de clădirea istoriei. Aceleaşi şiruri de uşi, aceleaşi geamuri

vitrate cu numele întipărite cu negru.

A. Parsons.
J. Brown.
C. Acevedo.
R. Penhallow.

Vivi trecuse deja de uşă când conştientiză ceea ce citise. Se întoarse lent şi privi încă o dată, cu inima bubuindu-i în piept.

N-avea cum să fie.

Trebuia să fi fost altcineva, vreun alt Penhallow, al cărui prenume să înceapă cu R. Rhys probabil că avea un văr, Richard Penhallow, sau o verişoară, Rebecca Penhallow.

Dar chiar şi-aşa se pomeni că puse mâna pe mânerul uşii. Vivi era conştientă de faptul că e oribil de nepoliticos să intri în biroul cuiva fără să baţi la uşă, dar trebuia să vadă, trebuia să-şi zăgăzuiască mica pâlpâire prostească de speranţă din piept, înainte ca ea să-şi ia zborul.

Usa se deschise, lăsând la iveală un

birou care nu părea prea diferit de cel al lui Vivi. Micuţ, cu o fereastră, o masă de lucru şi o lampă, un fişet şi o bibliotecă. Singura diferenţă era aceea că rafturile pentru cărţi erau goale, iar pe pereţi nu era nimic, iar acolo, dincolo de masă, zâmbindu-i, era Rhys.

Aproape că se întrebă dacă intrase în vreo vrajă când pătrunsese aici sau dacă era vreo farsă pe care i-o jucau vrăjitoarele, un soi de ameţeală ţinând de facultate.

Dar el se ridică şi se apropie de ea, la fel de cald şi de real ca orice pe lumea asta, închise uşor uşa în spatele ei şi zise:

— Bună, cariad.

Ar fi avut un milion de lucruri să-i spună, să-l întrebe.

Doar că tot ce-i veni în minte fu:

— Ai... un dulap.

— Am.

— Şi un birou.

— Chiar şi asa ceva.

— Şi eşti... aici.

— Ai observat, nu-i asa?

— De ce?

Răsuflând cu putere, Rhys îşi vârî mâinile în buzunare şi ridică din umeri.

— Păi, vezi, m-am întors în Ţara Galilor, cu treburile ca de obicei, doar că faza era că m-am simţit al naibii de nefericit, în pana mea. Exact cel mai trist nenorocit din câţi ai văzut vreodată în viaţă. într-atât de trist, încât Wells – Wells! – mi-a zis că sunt un trist nenorocit şi, din moment ce el e preşedintele Clubului Ticăloşilor Trişti, mi s-a părut ceva foarte deranjant.

Vivi simţi că o durea fata şi-şi dădu seama că era din cauza zâmbetului.

Rhys zâmbea şi el, continuând să vorbească.

— Aşa că m-am gândit la ce pot să fac ca să mă simt mai puţin ca un ticălos trist şi mi-am dat seama că unica posibilitate era să fiu cu tine. Sau, în cel mai rău caz, să fiu în apropierea ta. Şi se pare că, dacă un colegiu e botezat cu numele familiei tale, ăştia de aici sunt destul de dispuşi să te lase să predai din când în când, aşa că, iată-mă.

— Şi afacerea ta? se interesă Vivi, încă simţindu-se un pic ameţită. Rhys încuviinţă.

— încă o am. Pot s-o administrez de-aici, fără probleme, dar Bowen a zis că momentul ăsta trebuie să aibă parte de un gest important. Adică, eu am hotărât că momentul ăsta ar trebui să aibă parte de un gest important, dar n-am avut niciun fel de ajutor din partea fratelui meu. Pe

urmă, continuă el, am vrut să-ţi dovedesc că am avut intenţii serioase în privinţa asta, adică să rămân aici. Să prind rădăcini. Nu e de glumă, Vivienne.

Se apropie de ea şi Vivi îl adulmecă, deja punându-şi mâinile pe pieptul lui, unde inima îi bătea sub palme.

— îmi dau seama că, să-mi dezrădăcinez viaţa şi să mă mut în Georgia pentru o femeie, ar putea fi catalogat ca o nesăbuinţă şi o nerozie, dar treaba e că sunt foarte îndrăgostit de femeia aia.

Se aplecă puţin mai aproape, coborând tonul.

— Femeia aia eşti tu, apropo. Am vrut să fiu sigur că e clar.

Vivi râse, chiar dacă deodată simţi c-o ustură ochii din cauza lacrimilor.

— Bine, e în regulă, fiindcă eu chiar nu pot să concurez cu mătuşa Elaine pentru inima ta. Prăjiturile mele sunt

imposibile.

— Ăsta-i singurul tău defect.

Rhys inspiră adânc, întinzând mâinile ca să-i cuprindă obrajii, oprindu-şi degetele pe ceafa ei şi privind-o în ochi.

— Te iubesc. Foarte, foarte mult. Şi sunt conştient de faptul că uneori sunt superficial, sau fac o glumă în loc să spun adevărul, dar vreau să ştii că tu eşti totul pentru mine, Vivienne. Totul.

Aplecându-se spre ea, îşi lăsă fruntea pe a ei şi închizând ochii, în timp ce Vivi îl prindea de încheieturile mâinilor.

— Ai avut inima mea încă din clipa în care te-am văzut pe versantul ăla afurisit şi urăsc faptul că mi-am pierdut nouă ani din viaţă fără tine, dar n-am de gând să mai pierd nicio secundă. Dacă tu ai nevoie să fii aici, atunci eu am nevoie să fii tu aici.

Nimic mai simplu.

Făcând un pas înapoi, Vivi privi în ochii aceia albaştri. Poate că Rhys era Nebunul, dar poate că şi ea era la fel, fiindcă îşi dădu seama că imaginea cu o persoană care mergea veselă pe o faleză nu însemna neapărat nesăbuinţă.

însemna să faci un salt şi să te încrezi... ceva – cineva – te va prinde.

— Vreau să merg cu tine în Ţara Galilor, rosti ea, pe negândite, iar fruntea lui Rhys se încreţi de nedumerire.

— Ţi-a scăpat cumva partea că m-am mutat aici?

Râzând şi plângând în acelaşi timp, Vivi scuturã din cap.

— Nu, adică... Nu trebuie să fie ori-ori. Tu aici sau eu în Ţara Galilor. Sunt posibile amândouă. Le putem avea pe amândouă. Şi o să fie anapoda şi greu uneori, dar o să

merite. Fiindcă şi eu te iubesc. Mi-ai cucerit

inima de atât[5] de mult timp, aşa că ţi-o încredinţez.

Şi, imediat cum rosti cuvintele, ştiu că erau adevărate.

îi încredinţa inima ei lui Rhys. Nesăbuitului, capriciosului Rhys, care trecea prin viaţă ca gâscă prin apă, dar care o iubea, fapt pe care i-l dovedise iar şi iar.

Nebunul şi Steaua, exact cum arătaseră cărţile lui Gwyn.

Sărind în prăpăstii şi strălucind neîntrerupt, două contrarii care n-ar putea trăi unul fără celălalt.

Şi care nici nu trebuiau să facă una

că

CÎStcL

Şi asta, fu nevoită să recunoască Vivi, în timp ce Rhys se aplecă s-o sărute, putea să fie cea mai mare magie dintre toate.

MULŢUMIRI

După cum se cuvine unei povestiri despre vrăjitoare, acesta este cel de-al treisprezecelea roman al meu publicat şi am avut marele noroc s-o am pe Holly Root ca agent pentru absolut toate aceste treisprezece cărţi.

Magia pe care o poate exercita un bun agent reprezintă o forţă cu adevărat redutabilă, iar eu sunt norocoasă că o am pe Holly care să-şi facă vrăjile pentru mine.

Tessa Woodward a înţeles cartea aceasta de la bun început şi, graţie tipului ei special de magie, a ieşit ceva mult mai puternic decât am visat vreodată.

întreaga echipă de la William Morrow este, sunt destul de sigură, alcătuită din vrăjitori, iar eu sunt foarte recunoscătoare!

Pentru propriul meu sabat, mai ales pentru fetele mele din Orlando (Anti-Carieristele), mulţumiri fiindcă m-aţi ascultat când cartea asta era încă în etapa ei cea mai delicată şi mai fragilă. Următorul rând de brie îl dau eu!

Aceasta este, în adâncul ei, o carte despre familii, iar eu am fost binecuvântată cu ale mele, atât cu cea din care am provenit, cât şi cu cea pe care mi-am făurit-o.

Vă iubesc pe toţi.

ERIN STERLING scrie şi sub numele de Rachel Hawkins şi e autoarea mai multor bestsellere în New York Times pentru tinerii cititori. Lucrările ei au fost traduse în peste douăsprezece ţări.

A studiat genurile şi sexualitatea în literatura victoriană la Universitatea Auburn şi, în prezent, trăieşte în Alabama. *Lanţ de m a gaz în e din S UA, cu*

sediul cen tra l în Col umb us, Ohio, specializat în accesorii vestimentare şi pentru casă. Regiune muntoasă şi parc naţional din nordul Ţarii Galilor Sport foarte popularîn America de Nord, practicat intens în liceele şi colegiile americane.

Solista şi compozitoare americană, cunoscută mai ales pentru perioada în care a fost componenta a formaţiei Fleetwood Mac. Spre sfârşitul anilor '70, a fost frecvent acuzată de vrăjitorie, din cauză că se îmbrăca mereu în negru.

Witch, don't kill my vibeesfe *o variantă modificată a expresiei cunoscute* Bitch, don't kill my vibe, *un refren din melodia cu acelaşi nume a artistului Kendrick La mar. în contextul original, expresia este folosita pentru a-i spune cuiva sa nu-i strice dispoziţia. Modificarea în* Witch *(vrăjitoare en.,) este o adaptare ce adaugă un element de umor şi de supranatural expresiei, păstrând totuşi acelaşi mesaj general, (n.tr.).*

Jurnale care cuprind formule magice întrebuinţate în vrăjitorie.

Celebrul personaj al romanului cu acelaşi nume scris de Stephen King, o fată cu puteri telekinetice, terorizata de cei din jur, care ajunge să se răzbune şi să distrugă aproape tot oraşul în care locuia.

Personaj important din mitologia galeza, o femeie de pe lumea cealaltă, frumoasă, inteligentă, pricepută la strategii politice, renumita pentru bogăţia, dar şi pentru generozitatea ei. A fost evocată inclusiv de Stevie Nicks în piesa Rhiannon, *apărută în anul 1975, pe albumul purtând numele formaţiei Fleetwood Mac.*

Ţara Galilor, făcând parte din Marea Britanie, respectă regulile circulaţiei cu volanul pe dreapta.

Seri organizate în cluburile de comedie, în care doritorii îşi pot demonstra talentele pe scena.

Graves Glen s-ar putea traduce prin Valea Mormintelor. Citat din poemul Song of Myself, *al poetului american Walt Whitman: „I am large: I contain multitudes" („Sunt mare, cuprind mulţimi în mine")* Vrăjitoarea, *cântec compus de Don Henley şi Bernie Leadon, primul single al formaţiei americane Eagles, apărut pe data de 1 august 1972. Don Henley a avut-o ca sursa de inspiraţie pe Zel da Fitzgerald, muza scriitorului (şi soţului ei) F. Scott Fitzgerald.*

Fermierul Jan „Ooike" Vindevogel, din oraşul belgian Gent, a fost acuzat de faptul că ar fi fost văzut de mai multe ori în chip de vârcolac şi, în consecinţă, a fost acuzat de vrăjitorie, fiind ars de viu pe data de 29 iulie 1652. Llewellyn ab lorwerth, zis şi Llewelyn cel Mare, a fost un conducător al ga lezi lor în Evul Mediu, timp de 45 de ani. Regiune imprecis definită la graniţa dintre Anglia şi Ţara Galilor, „Marches" fiind un termen întrebuinţat îndeobşte pentru denumirea comitatelor aflate în vecinătatea imediată a Ţării Galilor sau în interiorul acesteia, la graniţă. în timpul secolelor al XII-lea şi al XIII-lea, în zonă au fost construite sute de mici castele, aparţinând nobililor normanzi.

Snowdon sau Yr Wyddfa, cum îl numesc localnicii, este un munte din regiunea Snowdonia din Ţara Galilor. Are o înălţime de 1.085 de metri deasupra nivelului mării, fiind cel mai înalt de pe teritoriul galez.

Spirit feminin din mitologia irlandeză, care prevesteşte moartea cuiva din familie, de obicei

printr-un ţipăt ascuţit. Samhain sau Saiun, sau Oiche Shamhna este o sărbătoare galică, ţinută pe data de 1 noiembrie, marcând sfârşitul sezonului recoltelor şi începutul iernii sau al „porţii întunecate" a anului. Sărbătorirea debutează în seara de 31 octombrie, fiindcă ziua celtica începe şi se termină la apus. Multe dintre tradiţiile sărbătorii de Halloween au fost împrumutate din Samhain.

Euridice a fost o nimfă din mitologia greacă, pentru care Orfeu, îndrăgostit de ea, a coborât în Infern ca s-o caute. Zeul Infernului, Hades, i-a permis să o ia cu el, cu condiţia să nu întoarcă deloc faţa spre ea până când nu va ieşi la lumina zilei. Totuşi, când mai avea un pas de făcut, Orfeu nu s-a mai putut abţine şi a întors capul, aşa că a pierdut- o pe Euridice pentru totdeauna. Lumânarea, aici, este o metaforă pentru încredere: aşa cum Orfeu n-a avut încredere înfăptui că Euridice era cea care mergea în urma lui, aşa nici între Vivienne şi Rhys nu exista destulă încredere, pe moment.

lubito, *în galeză.*

Litera x, în mesajele scrise, înseamnă sărutul.